

Kommissionens beføjelser til at gennemføre EU-lovgivning

Hvordan arbejder komiteerne i EU?

FAKTA OM EU

Kommissionens beføjelser til at gennemføre EU-lovgivning

Hvordan arbejder komiteerne i EU?

**Kommissionens beføjelser
til at gennemføre EU-lovgivning**
Juni 2001

Folketinget
Christiansborg
1240 København K
Danmark

Telefon: 33 37 55 00
Telefax: 33 32 85 36
Internet: www.folketinget.dk
www.eu-oplysningen.dk

ISBN: 87-89756-53-3

Omslag: Phonowerk
Layout: Niels Yde Sørensen & Søren Koushede
Tryk: Schultz Grafisk A/S
Oplag: 2.000

Trykt på svanemærket papir med vegetabiliske farver.
Trykt af J.H.Schultz Grafisk A/S, som har licens til brug af svanemærket,
er ISO 14001 miljøcertificeret og ISO 9002 kvalitetscertificeret.

Forord

Hjælp! Det er svært at gennemskue, hvad der sker i de mange komiteer, der er nedsat under EU-Kommissionen.

Men det er afgørende for demokratiet, at reglerne for lovgivningen i EU er gennemskuelige.

Hver dag bliver der truffet masser af vigtige lovgivningsmæssige beslutninger i de ca. 250 såkaldte embedsmandskomiteer i Bruxelles. Lovgivningen er meget omfattende og betyder meget for mange menneskers dagligdag. Arbejdet i komiteerne får stigende betydning.

Men samtidig er det meget svært at gennemskue, hvad der egentlig foregår i embedsmandskomiteerne. Det er et demokratisk problem, der må gøres noget ved. Derfor har Folketingets Europaudvalg besluttet, at der skal udarbejdes et SMÅTRYK om et emne, der er stort og indviklet, nemlig komiteernes arbejde.

Hensigten med småtrykket er, at tage det svære stof og prøve at gøre det lettere forståeligt på en relativt kortfattet måde. Målgruppen er de borgere, politikere og andre, der beskæftiger sig med EU-spørgsmål på det mere detaljerede og praktiske plan. Men alle der interesserer sig for EU, skulle også gerne få udbytte af småtrykket.

Indholdet af småtrykket er helt igennem politisk neutralt, idet samtlige partier i Europaudvalget står bag initiativet.

Småtrykket er udarbejdet af fuldmægtig Nicoline Miller i samarbejde med EU-konsulenten i Folketinget. Folketingets EU-Oplysning står for formidlingen til offentligheden.

Der er hjælp på vej, som kan give større overblik i EU-politikken

Claus Larsen-Jensen
Formand for Europaudvalget

Indholdsfortegnelse

KAPITEL 1 – INDLEDNING	side 7
Hvorfor udgive et småtryk?	7
KAPITEL 2	13
Introduktion til Kommissionens gennemførelsesbeføjelser	13
2.1. <i>Traktatgrundlaget</i>	13
2.2. <i>Fællesakten fra 1986</i>	14
2.3. <i>Rådets første afgørelse om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser – “1987-afgørelsen”</i>	15
2.4. <i>Problemer med 1987-afgørelsen</i>	19
2.5. <i>Afgørelsen af 1999 – forenkling og større åbenhed</i>	20
2.6. <i>Miljøgarantien</i>	22
2.7. <i>Mange Kommissionsretsakter der påvirker beskyttelsesniveauet</i>	23
KAPITEL 3	25
Valg af udvalgsprocedure	25
3.1. <i>Hvordan læses småtrykket – den videre opbygning</i>	25
3.2. <i>Valg af udvalgsprocedure</i>	26
KAPITEL 4	31
Gennemgang af de fire forskellige udvalgsprocedurer i 1999-afgørelsen og 1987-afgørelsen	31
4.1. <i>Rådgivningsudvalg</i>	31
4.2. <i>Forvaltningsudvalg</i>	34
4.3. <i>Forskriftsudvalg</i>	41
4.4. <i>Beskyttelsesproceduren</i>	52
KAPITEL 5	59
Demokratisk kontrol af komiteerne i EU	59
5.1. <i>Information af Europa-Parlamentet</i>	59
5.2. <i>Europa-Parlamentets beføjelser (indsigelsesret)</i>	61
5.3. <i>Åbenhed og aktindsigt i øvrigt</i>	63
5.4. <i>Generelt om afstemningsregler, mødehyppighed, m.v.</i>	65
KAPITEL 6	69
De videnskabelige Komiteer	69
6.1. <i>Rådgivende opgaver</i>	69
6.2. <i>Nye opgaver med Amsterdamtraktaten</i>	70
KAPITEL 7	73
Andre indflydelseskanaler - interessekomiteerne	73
KAPITEL 8	75
Den danske parlamentariske kontrol – forelæggelse for Folketingets Europaudvalg og fagudvalg	75

Vedlagte bilag	side 84-136
Bilag 1 s. 85	Rådets afgørelse af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (inkl. de fem erklæringer). Kaldes for “1999-afgørelsen”.
Bilag 2 s. 93	Aftale mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen om gennemførelsesbestemmelserne til “1999-afgørelsen”.
Bilag 3 s. 95	Rådets afgørelse af 13. juli 1987 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen. Kaldes for “1987-afgørelsen”.
Bilag 4 s. 99	Skematisk oversigt over udvalgsprocedurer. Sammenligning mellem “1987-afgørelsen” og “1999-afgørelsen”.
Bilag 5 s. 103	Fortegnelse over de udvalg og komiteer , der har til opgave at bistå Kommissionen ved udøvelsen af deres gennemførelsesbeføjelser.
Bilag 6 s. 119	Standardforretningsorden for de forskellige udvalg og komiteer.
Bilag 7 s. 123	Fortegnelse over de Videnskabelige komiteer m.v.
Bilag 8 s. 129	Kommissionens afgørelse af 10. juni 1997 om oprettelse af en videnskabelig styringskomité .
Bilag 9 s. 133	Liste over Kommissionens gennemførelsesforanstaltninger den 30. marts 2001. (Eksempel på hvor stor mængden af gennemførelsesforanstaltninger kan være på en enkelt dag). Offentliggjort i EF-tidende den 31. marts 2001.

Kapitel 1 – Indledning

Hvorfor udgive et småtryk?

Vigtige beslutninger i Bruxelles

Hver dag bliver der taget en masse vigtige beslutninger i Bruxelles af stor betydning for vores dagligdag. Typisk er der tale om, at EU-landenes ministre mødes til et rådsmøde i Bruxelles eller medlemmerne af Europa-Parlamentet mødes i Strasbourg for at vedtage direktiver, forordninger og forskellige andre EU-retsakter. Det er den “normale” og velkendte lovgivningsprocedure, som med jævne mellemrum skildres i medierne.

“Nogle særlige udvalg” i Kommissionen

Ofte nævner aviserne og de øvrige medier dog, at en beslutning er taget af Kommissionen eller “nogle særlige udvalg” i Kommissionen; altså uden for den normale EU-lovgivnings rammer. Hvad betyder så det?

Det betyder, at der er lovgivet i henhold til Kommissionens gennemførelsesbeføjelser. Kommissionens **gennemførelsesbeføjelser** betyder kort fortalt, at Kommissionen kan gennemføre eller indføre lovgivning indenfor nogle bestemte rammer, der på forhånd er fastlagt i direktiver eller forordninger vedtaget af Rådet og Europa-Parlamentet. Kommissionen kan altså i princippet ikke gennemføre ny lovgivning, der går ud over de rammer, der er fastlagt af Rådet og Europa-Parlamentet.

Tilpasning af lovgivning

Ifølge gennemførelsesbeføjelserne er det Kommissionen, der træffer en række beslutninger, som tilpasser eller gennemfører den eksisterende EU-lovgivning, ofte i samspil med medlemsstaternes egne embedsfolk i særlige udvalg eller komiteer. Denne tilpasning kan i visse tilfælde være lige så omfattende som den egentlige lovgivning.

“Hemmelige embedsmandskomiteer”

Undertiden kaldes systemet for “de hemmelige embedsmandskomiteer”.

Der er nu ikke noget hemmeligt ved komiteerne, men det kan være svært at få indblik i, hvad de laver, og deres arbejde er af samme grund heller ikke særlig velbelyst.

Formålet med småtrykket er at belyse denne betydningsfulde del af EU's lovgivningsproces.

Vigtige beslutninger – og mange af dem!

Det skorter ellers ikke på vigtige gennemførelsesbeslutninger: Foranstaltninger til bekæmpelse af kogalskab og beslutninger om national støtte til landmændene, godkendelse af nye genmodificerede organismer (GMO'ere) og tilsætning af nitrat og nitrit i økologiske fødevarer, midlertidigt fiskestop i "torskekassen" i Nordsøen, og stop for import af billige el-sparepærer fra Kina – blot for at nævne nogle aktuelle og vigtige eksempler på sådanne beslutninger.

Aktuelle eksempler: kogalskab og GMO'ere

I Den Europæiske Union vedtages der årligt ca. 3.500 retsakter, og ikke mindre end ca. 80 pct. vedtages alene af Kommissionen og de forskellige embedsmandskomiteer.¹ Langt de fleste er dog midlertidige foranstaltninger inden for forvaltningen af landbrugsområdet.

Ca. 3.500 retsakter om året

I Danmark svarer det til, at Folketinget vedtager en lov, der giver ministeren (dvs. regeringen) bemyndigelse til at fastsætte de nærmere bestemmelser indenfor særlige områder af loven. Det sker i en såkaldt bekendtgørelse, der udstedes af ministeren, og som er udarbejdet af ministerens embedsmænd. I Danmark som i andre EU-lande er en sådan delegation meget udbredt og til en vis grad nødvendig i det komplekse samfund vi lever i i dag.

Bekendtgørelser i Danmark

Men forskellen er selvfølgelig, at man i Folketinget kan ændre en sådan bekendtgørelse, hvis der skulle være politisk flertal herfor. Det er langt sværere at ændre en kommissionsbeslutning.

Let at ændre i Danmark

Et par eksempler

Mest på landbrugsområdet

Langt de fleste gennemførelsesbestemmelser træffes som nævnt inden for forvaltningen af landbrugsområdet og må siges at være ret uproblematisk og rimeligt uinteressante. Et eksempel herpå er Kommissionens fastsættelse af den løbende eksportstøtte til ris inden for rammerne af den fælles markedsordning for ris. Selve markedsordningen, der ligger til grund for den mere detaljerede regulering, er vedtaget af Rådet.

Økologiske fødevarer

Der er dog også en lang række eksempler på det modsatte, hvor Rådet har overladt politisk vigtige beslutninger til Kommissionen, for eksempel i det meget aktuelle spørgsmål om fastsættelse af tilsætningsstoffer i økologiske fødevarer. Her kan Kommissionen, i henhold til Rådets økologiforordning fra 1991, med bistand fra et embedsmandsudvalg fastlægge de tilsætningsstoffer, som skal tillades i økologiske varer – dog inden for rammerne af økologiforordningen.

Kompliceret område

Følsomt spørgsmål

I EU er reglerne for Kommissionens gennemførelsesbeføjelser opbygget på en meget kompliceret måde. Det skyldes primært, at Rådet (og det vil jo sige medlemslandene) på nogle kontroversielle områder anser det for et følsomt, magtpolitisk spørgsmål at overlade beføjelser til Kommissionen. Samtidig erkendes det dog, at denne delegation er nødvendig, foreskrevet af det komplekse samfund, vi lever i. Derfor forsøger Rådet samtidig at holde hånd i hanke med Kommissionen, i hvert fald inden for de mere politisk følsomme områder, mens en del beslutninger af mere rutinemæssig art trygt overlades til Kommissionen.

Svært forståelige retsakter

Som følge af dette magtspil er der i tidens løb og i kompromisets ånd vedtaget komplicerede – og svært forståelige – retsakter, der regulerer forholdet mellem Rådet, Kommissionen og Europa-Parlamentet, når Kommissionen udøver sine gennemførelsesbeføjelser.

Ca. 250 udvalg med nationale embedsmænd

“Systemet” består af ikke mindre end ca. 250 udvalg og komiteer med nationale embedsmænd, der arbejder under Kommissionens formandskab.

Man kan danne sig et indtryk af, hvor vidtrækkende et emneområde Kommissionens gennemførelsesbeføjelser dækker over ved at se på listen over de 250 udvalg, der bistår Kommissionen. Listen findes bagerst i småtrykket som **bilag 5**.

Emneområderne vedrører således alt fra ligestilling mellem kønnene, bekæmpelse af svindel, bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn, antiterrorisme, udviklingsbistand, genopbygning af Balkan og Østeuropa, regler for produktion og distribution af æg, sukker, og andre levnedsmidler, markedsførings-tilladelser til forskellige lægemidler, sikkerhedsstandarder og grænseværdier inden for miljøområdet og andre områder, sikkerhed på atomkraftværker, luftkvalitet, regler på asylområdet og visum, osv., osv.

Mange områder,
der dækkes af
komitologien

For at gøre det hele endnu mere besværligt gælder der i en overgangsperiode to regelsæt for Kommissionens gennemførelsesbeføjelser på samme tid, nemlig reglerne fra den første Rådsafgørelse fra 1987 og den seneste Rådsafgørelse fra sommeren 1999.

To regelsæt:
1987 og 1999

Hvordan fungerer udvalgene?

I udvalgene eller komiteerne – begge betegnelser bruges i flæng – sidder som nævnt en række embedsmænd fra samtlige medlemslande og stemmer om Kommissionens forslag efter instruktion fra deres hjemlande.

Afhængigt af den procedure, som det enkelte udvalg følger, kan embedsmændene enten blot give deres mening til kende eller reelt blokere for Kommissionens vedtagelse af den pågældende retsakt eller foranstaltning ved en bindende afstemning. Hvis embedsmændene blokerer Kommissionens forslag ved en

Forskellige
magtbeføjelser

sådan afstemning, bliver forslaget sendt videre til Rådet, og det er heri Rådets kontrol med Kommissionen består for de mere kontroversielle og politiske sager. I praksis er det dog uhyre sjældent, at en sag henvises til Rådet, da Kommissionen næsten altid får sine forslag igennem i udvalgene.

Kommissionen
leder møderne

Det er Kommissionen alene, der har initiativretten, som indkalder til møderne i komiteerne, sætter dagsordenen og leder møderne samt sender dokumenterne ud. Det giver Kommissionen stor indflydelse, helt i overensstemmelse med den overordnede idé bag gennemførelsesbestemmelserne.

Forelæggelse for Folketinget

Væsentlige sager
i Folketinget

Folketinget har taget konsekvensen af, at de sager der behandles i komiteerne, ofte er vigtige mærkesager for Danmark, hvor det er afgørende at kunne følge med for at søge at gøre sin indflydelse gældende. Regeringen forelægger derfor de væsentligste af komitésagerne både for Folketingets Europaudvalg og de relevante fagudvalg. Alene af den grund er det derfor også naturligt, at Folketinget nu udgiver et småtryk om emnet. Folketinget er i øvrigt det eneste parlament i EU, der beskæftiger sig med de retsakter, som Kommissionen vedtager som følge af sine gennemførelsesbeføjelser.

Hvad består småtrykket af?

Samlet redegørelse
for komitologien

For at belyse hele dette komplicerede netværk af regler og embedsmandskomiteer, der jo på mange måder påvirker vores dagligdag, har Folketingets Europaudvalg besluttet at udgive et småtryk, der giver en samlet redegørelse for den mere embedsmandsprægede og politisk meget vigtige del af EU's virke.

Småtrykket indeholder en gennemgang af det regelsæt, som regulerer udvalgenes virke, dvs. procedurerne for Kommissionens udøvelse af sine gennemførelsesbeføjelser. Der findes fire procedurer i alt, som vil blive gennemgået i større detalje og illustreret med **aktuelle eksempler** for at gøre det abstrakte og delvist uforståelige regelsæt mere håndgribeligt.

Som nævnt gælder for tiden to regelsæt, dog forhåbentligt kun i en kort overgangsperiode. Derfor indeholder småtrykket også en kort beskrivelse af de gamle regler, selvom vægten naturligvis er lagt på de nye regler fra 1999, som vil gælde fremover.

De videnskabelige komiteer

Udover regelsættet for komitéprocedurerne indeholder småtrykket også en beskrivelse af de vigtige **videnskabelige ekspertkomiteer**, der ikke må forveksles med embedsmandskomiteerne, men som også spiller en vigtig rolle i Kommissionens udøvelse af sine gennemførelsesbeføjelser. Inden Kommissionen fremsætter et forslag i embedsmandskomiteerne, vil den nemlig ofte have hørt sine eksperter i disse videnskabelige udvalg, som er nedsat af Kommissionen som rådgivende instans.

Vigtig rolle for
videnskabelige
komiteer

Håndbog

De vigtigste retsakter og oversigter, der tilsammen udgør kernen i gennemførelsesbestemmelserne, er optrykt som bilag bagerst i småtrykket. Dermed bliver småtrykket også en slags håndbog for både politikere og praktikere, der har brug for at sætte sig nærmere ind i det komplicerede emne.

Introduktion til Kommissionens gennemførelsesbeføjelser

2.1. Traktatgrundlaget

Allerede ved Romtraktatens ikrafttræden i 1958 blev det i artikel 155 blandt andet bestemt, at Rådet skulle tildele Kommissionen beføjelser til at gennemføre de vedtagne retsakter:

Artikel 155 [nu artikel 211 TEF]

Artikel 155

For at sikre Fællesmarkedets funktion og udvikling skal Kommissionen:

(...)

- udøve de beføjelser, som Rådet tildeler den med henblik på gennemførelse af de af dette udfærdigede forskrifter

Komiteer allerede i 60'erne.
Forvaltningsudvalg

Den praktiske udformning af Kommissionens gennemførelsesbeføjelser har deres udspring i den tidlige fælles landbrugspolitik, som blev etableret i starten af 60'erne. Rådet nedsatte allerede dengang en række udvalg (kaldet "forvaltningsudvalg") til at bistå Rådet med gennemførelsen af den fælles landbrugspolitik, som hele tiden krævede en række tekniske og detaljerede tilpasninger. På denne måde kompenserede Rådet for dets behov for ekspertise og ressourcer, samtidig med, at det kunne holde hånd i hanke med Kommissionens udøvelse af de gennemførelsesbeføjelser, som Rådet havde delegeret til Kommissionen. Medlemslandene havde nemlig egne repræsentanter (embedsmænd) til at sidde i udvalgene for at bistå og kontrollere Kommissionen.

Efterhånden som Rådet og Kommissionen blev enige om, at der også var behov for at træffe egentlige gennemførelsesbeslutninger på andre områder, etablerede Rådet nærmest på ad hoc basis en række andre udvalg eller komiteer med lidt andre procedureregler.

I løbet af halvfjerdsenerne udkrystalliserede der sig derfor tre forskellige typer af gennemførelsesudvalg:

- rådgivningsudvalg
- forvaltningsudvalg, og
- forskriftsudvalg.

I forhold til Kommissionen har rådgivningsudvalget kun egentlige **rådgivende** beføjelser, dvs. Kommissionen skal “lytte” til udvalget, men kan i praksis gøre, hvad der passer den. I forvaltnings- og forskriftsudvalgene finder der derimod en **afstemning** sted blandt udvalgets medlemmer, som Kommissionen skal tage hensyn til under visse nærmere omstændigheder, der vil blive gennemgået nærmere nedenfor. Hvis denne afstemning i forvaltnings- eller forskriftsudvalget går Kommissionen imod, kan sagen endelig havne på Ministerrådets bord.

Selvom udvalgene i en vis udstrækning havde nogle procedurer til fælles, var det ikke nærmere fastlagt, hvordan udvalgene skulle fungere, hvilke kriterier, der skulle afgøre valget af procedure samt hvordan udvalgene skulle finansieres mv. Det gav hele tiden anledning til problemer mellem Rådet og Kommissionen, når de nærmere gennemførelsesforanstaltninger skulle aftales i de enkelte retsakter.

Ingen faste procedureregler i starten

2.2. Fællesakten fra 1986

Indtil 1987 fastlagde Rådet uden særlig basis i traktaten (andet end førnævnte artikel 155) diverse variationer af de tre procedurer, når det uddelegerede gennemførelseskompetence til Kommissionen.

Først i 1986 med vedtagelsen af **Den Europæiske Fælles Akt** blev de nærmere regler for uddelegering af gennemførelsesbeføjelserne fastlagt. Med Den Europæiske Fælles Akt blev der indført langt flere afstemninger med kvalificeret flertal (artikel 100A) og alle sejl blev sat til at gennemføre det indre marked på en hurtig og mere effektiv måde, end det traditionelt var

Indre Marked:
Regler for
uddelegering

tilfældet for Fællesskabernes lovgivning. Fællesakten lagde således op til vedtagelsen af ca. 300 direktiver vedrørende det indre marked.

En forudsætning for at opnå dette mål var en videre uddelegering af gennemførelsesbeføjelser til Kommissionen. Det var derfor nødvendigt, at man i det mindste på forhånd var enig i, hvordan gennemførelsesbeføjelserne i disse direktiver skulle udformes.

Hovedregel:
Uddelegering af
beføjelser til
Kommissionen

Derfor blev det i Fællesakten bestemt, at Rådet som **hovedregel** skulle uddelegere gennemførelsesbeføjelser til Kommissionen. Det blev endvidere bestemt, at det skulle ske ved regler, der var fastlagt på forhånd. Den nye traktatbestemmelse fremgår nedenfor i uddrag:

Artikel 145

Artikel 145 [nu artikel 202 TEF]

For at sikre virkeliggørelsen af de i denne traktat opstillede mål og på de deri fastsatte vilkår skal Rådet:

(...)

- i de retsakter, det vedtager, tildele Kommissionen beføjelser til at gennemføre de af Rådet udfærdigede forskrifter. **Rådet kan opstille visse nærmere vilkår for udøvelsen af disse beføjelser.** Rådet kan ligeledes i særlige tilfælde forbeholde sig retten til selv direkte at udøve gennemførelsesbeføjelser. Ovennævnte vilkår skal være i overensstemmelse med de principper og regler, som Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed på forslag af Kommissionen og efter udtalelse fra Europa-Parlamentet, har fastsat i forvejen.

2.3. Rådets første afgørelse om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser – “1987-afgørelsen”

Med den nye traktatbestemmelse var der lagt op til vanskelige forhandlinger mellem Rådet, Kommissionen og Europa-Parlamentet om den kommende retsakt, der skulle regulere Kommissionens gennemførelsesbeføjelser. I 1987 kunne Rådet imidlertid vedtage sin første retsakt om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser (herefter benævnt **1987-afgørelsen**).

Vanskelige for-
handlinger mel-
lem Råd og
Kommission

Afgørelsen samlede og formaliserede hovedsageligt de forskellige procedurer, som var blevet anvendt hidtil siden starten af 60'erne. Afgørelsen er gengivet bagerst i dette småtryk som **bilag 3**.

5 procedurer i 1987-afgørelsen. Reglerne anvendes meget i dag

Efter 1987-afgørelsen blev der fortsat arbejdet med de tre forskellige slags udvalg med hver sin procedure, nemlig et rådgivende udvalg, forvaltningsudvalg og forskriftsudvalg. Teknisk blev de blot kaldt for henholdsvis procedurerne I, II og III. De to sidste havde desuden hver to varianter kaldet a) og b). Så i princippet er der altså fem forskellige procedurer, hvorunder der kunne træffes beslutninger i udvalg eller komiteer. **1987-afgørelsens regler er stadig meget anvendt i dag.**

Fælles for alle typer udvalg var, at udvalget bestod af repræsentanter for medlemslandene og havde Kommissionens repræsentant som formand. Kommissionens repræsentant havde ikke stemmeret, men havde til gengæld monopol på at fremsætte forslagene.

Hovedprincippet i 1987-afgørelsen: Kommissionens magt er varierende

Selve teksten i 1987-afgørelsen er for det meste umulig at forstå for "almindelige" mennesker, hvilket man kan forvisse sig om ved selv at prøve at læse den. Selvom beslutningsprocedurerne omtales i større detalje nedenfor under gennemgangen af de enkelte udvalgstyper, kan det allerede her være nyttigt for overblikkets skyld kort at redegøre for hovedprincipperne i afgørelsen, eller, med andre ord, hvorledes de forskellige udvalg adskiller sig fra hinanden. Det hele centrerer sig om følgende spørgsmål: hvor meget magt har Kommissionen i forhold til Rådet under de forskellige procedurer?

Rådgivende udvalg: Let for Kommissionen

Hovedprincippet i afgørelsen er, at når man anvender et **rådgivende** udvalg, har Kommissionen intet besvær med at få sine gennemførelsesbestemmelser igennem.

Forvaltningsudvalg: Let for Kommissionen

Når der anvendtes et **forvaltningsudvalg**, typisk inden for landbrugsområdet, er det også ret let for Kommissionen at få gennemført sine forslag til foranstaltninger, idet der ved af-

stemningen skal være kvalificeret flertal **imod** Kommissionen for at **forhindre** Kommissionen i at komme igennem med **sit** forslag uden først at inddrage Rådet. Generelt er det nemlig meget svært at stable et kvalificeret flertal på benene imod et forslag.

Forskriftsudvalg:
Sværere for
Kommissionen i
udvalget

Ved **forskriftsudvalg** er situationen derimod en anden. Her skal der være et kvalificeret flertal **for** Kommissionens forslag, før forslaget kan vedtages i udvalget. Det kan til tider være vanskeligt for Kommissionen at få det nødvendige flertal i udvalget. Kan Kommissionen ikke opnå kvalificeret flertal for sit forslag, skal Kommissionen forelægge sagen for Rådet. Ved variant (a) vil Kommissionen i sidste ende så godt som altid kunne gennemføre sit forslag. Ved variant (b) kan det derimod i sidste ende være meget svært for Kommissionen at gennemføre sit forslag uden Rådets opbakning, idet der blot kræves simpelt flertal i Rådet for at forkaste forslaget.

Komitologi

De tre procedurer går i daglig tale under samlebegrebet “**komitologi**”.²

Erklæring nr. 1 til
Fælles Akten: det
indre marked bør
gennemføres
med rådgivende
udvalg

Det kan i øvrigt nævnes, at stats- og regeringscheferne i forbindelse med Fællesaktens underskrivelse vedtog en erklæring, hvorefter man anbefalede Rådet at give rådgivende udvalg “en fremtrædende plads” ved vedtagelse af gennemførelsesforanstaltninger vedrørende det indre marked.³ Anbefalingen fremkom af “hensyn til en hurtig og effektiv afvikling af beslutningsproceduren”, som det hedder.

Rådet vælger de
”rådsvenlige”
regler

Kommissionen foreslog herefter konsekvent den mest “kommissionsvenlige” gennemførelsesprocedure i sine forslag til basisretsakter vedrørende det indre marked, nemlig rådgivende udvalg. Til trods herfor valgte Rådet imidlertid og i modstrid med ovenstående erklæring fortrinsvis mellem de forskellige mere “rådsvenlige” procedurer og anvendte kun undtagelsesvist rådgivende udvalg.

Beskyttelsesforanstaltninger

Beskyttelsesforanstaltninger:
Billige varer fra
tredjelande

1987-afgørelsen indeholder også en procedure, som Kommissionen kan følge ved iværksættelsen af såkaldte **beskyttelsesforanstaltninger**. Selve begrebet er ikke nærmere defineret i afgørelsen, men beskyttelsesforanstaltninger anvendes typisk når EU føler sig “truet” af billige varer fra tredjelande, f.eks. ved indførelse af anti-dumping told. Et godt eksempel er den meget omtalte sag om indførelse af anti-dumpingtold på billige el-sparepærer fra Kina. Beskyttelsesforanstaltninger har også været anvendt ved indførelse af fiskestoppet i den såkaldte “torskekasse” i Nordsøen. Begge eksempler er i øvrigt omtalt nærmere nedenfor.

Ikke en komité-procedure

For de særligt interesserede kan det nævnes, at beskyttelsesproceduren – til forskel fra de tre andre procedurer i afgørelsen – ikke er en komitéprocedure, og derfor heller ikke en del af **komitologien**. Det skyldes, at der ikke er nogen fast praksis i selve afgørelsen for, hvordan man inddrager embedsmandskomiteerne. Afgørelsen indeholder nemlig ikke nogen egentlig obligatorisk procedure for Kommissionens rådføring med et (rådgivende) udvalg.

Beskyttelsesklausuler

Beskyttelsesklausuler:
Sikkerheds- og
sundhedskrav for
mennesker og
dyr

Man må ikke forveksle 1987-afgørelsens beskyttelsesprocedure, der mest anvendes ved anti-dumpingsager, med traktatens **beskyttelsesklausuler**, hvorefter medlemsstaterne kan træffe midlertidige beskyttelsesforanstaltninger mod følgerne af vedtagne EU-regler under påberåbelse af særlige sikkerheds- og sundhedskrav.

I forbindelse med Fællesaktens indførelse af det indre marked i 1986, blev der indsat følgende bestemmelse i den daværende artikel 100 A, der omhandler harmoniseringsbestemmelser:

Artikel 100 A (nu 95, stk. 10 TEF)

Tilnærmelse af lovgivningerne

(...)

10. De ovennævnte harmoniseringsforanstaltninger indeholder i de relevante tilfælde en **beskyttelsesklausul**, der bemyndiger medlemsstaterne til med en eller flere af de ikke-økonomiske begrundelser, der er nævnt i artikel 36 [nu artikel 30 TEF], at træffe foreløbige foranstaltninger, der er undergivet en fællesskabskontrolprocedure.

Midlertidigt stop
for harmonisering

Disse beskyttelsesklausuler drejer sig, som det fremgår af artikel 30 (nu art. 36 TEF), blandt andet om beskyttelse af menneskers og dyrs sundhed og beskyttelse af planter m.v. samt en række andre hensyn af national interesse. I langt de fleste EU-retsakter, der medfører harmonisering i EU, er der således indsat en beskyttelsesklausul. Klausulen giver det enkelte EU-land mulighed for midlertidigt at indstille harmoniseringen, hvis det pågældende medlemsland finder, at f.eks. menneskers sundhed eller et af de andre hensyn er på spil.

Forelæggelse for
komiteer

Der vil typisk være tale om, at den særlige beskyttelsesforanstaltning medlemslandet har indført, bliver forelagt en af de komiteer, der også træffer afgørelse som led i Kommissionens gennemførelsesbeføjelser. Traktatens beskyttelsesklausuler har derfor en vis forbindelse til komitologien.

Parlamentet og
Kommissionen
utilfredse

2.4. Problemer med 1987-afgørelsen

1987-afgørelsen om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser gav hurtig anledning til en del problemer og utilfredshed ikke mindst hos Kommissionen og Europa-Parlamentet. Europa-Parlamentet var fra starten skeptisk over for udviklingen af Kommissionens gennemførelsesbeføjelser, da Parlamentet ikke havde nogen indflydelse på udvalgenes nedsættelse og det arbejde, der foregik i dem. Parlamentet mente hermed, at der var for lidt åbenhed og demokratisk kontrol med komiteerne, og at dens kontrolbeføjelser overfor Kommissionen i henhold til traktaten blev tilsidesat.

Nye gennemførelsesregler på bordet

Denne kritik kombineret med en række sager i starten af 1990'erne gjorde det efterhånden nødvendigt at revidere den første afgørelse. Med Amsterdamtraktaten blev det således besluttet, at der skulle nye gennemførelsesregler på bordet. Det førte frem til Rådets vedtagelse af en ny afgørelse om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser den 28. juli 1999 (herefter benævnt **1999-afgørelsen**). 1999-afgørelsen og de tilhørende erklæringer⁴ er optrykt bagerst i dette småtryk som **bilag 1**.

2.5. Afgørelsen af 1999 – forenkling og større åbenhed

3 procedurer + en beskyttelses-procedure

Vedtagelsen af 1999-afgørelsen er som nævnt en kulmination på mange års diskussion mellem Europa-Parlamentet, Kommissionen og Rådet om de problemer, der var indeholdt i den gamle afgørelse fra 1987, og som endvidere blev opfattet af mange som unødigt kompliceret.

Forenkling af regler og angivelse af hver procedures sagsområde

Med 1999-afgørelsen sker der blandt andet en forenkling af procedurerne, idet man i princippet går fra 5 til 3 valgmuligheder, ved at “nedlægge” de to særlige varianter a) og b) som nævnt ovenfor. Man bibeholder rådgivningsudvalg, forvaltningsudvalg og forskriftsudvalg, og man søger for første gang endvidere at klarlægge, hvilke **sagsområder** udvalgene som hovedregel skal beskæftige sig med hver især. Udover “spille-reglerne” for de tre ovennævnte typer af udvalg, indeholder også denne nye afgørelse en procedure for Kommissionens iværksættelse af **beskyttelsesforanstaltninger**.

Åbenhed og mere indflydelse til Europa-Parlamentet

1999-afgørelsen indfører også mere **åbenhed** i hele komitologisystemet, der blandt andet omfattes af de almindelige regler for aktindsigt. Sidst, men ikke mindst, får Europa-Parlamentet styrket sin indflydelse, selvom Parlamentets indflydelse stadig må siges at være begrænset.

Største ændring i forskriftsproceduren

Den helt afgørende forskel må dog siges at ligge i den nye **forskriftsprocedure**, dvs. den procedure, hvor der vedtages vigtige beslutninger af betydning for miljø, sundhed og forbruger-

En mindre ændring af magtbalancen

beskyttelse m.v. Det er endvidere den procedure, der før vedtagelsen af den nye afgørelse gav anledning til de største kontroverser mellem Rådet og Kommissionen. Den nye udformning af forskriftsproceduren kan efter nogens mening resultere i en – mindre – forrykkelse af magtbalancen mellem Kommissionen og Rådet (til fordel for Rådet!).

Svært at sige noget præcist

Det er naturligvis vanskeligt at udtale sig præcist om omfanget af den forrykkelse af magtbalancen mellem Rådet og Kommissionen, og det gør det ikke nemmere, at afgørelsen stadig er relativ ny, og derfor ikke rigtig har nået at slå igennem endnu. Det er med andre ord (endnu) ukendt, hvorledes afgørelsen fungerer i praksis. Det skyldes ikke mindst, at reglerne fra den gamle afgørelse fra 1987 stadigvæk i en overgangsperiode vil spille en betydelig rolle, indtil man får justeret de gamle retsakter til 1999-afgørelsen.

Lidt kan man dog godt sige allerede nu på baggrund af procedurernes udformning. Den nye forskriftsprocedure gør det på den ene side vanskeligere for Rådet at nedstemme de forslag, som tidligere ville være forelagt efter den gamle – men sjældent anvendte – variant (b) af forskriftsproceduren. Her kunne Rådet nedstemme forslaget med simpelt flertal. Efter den nye procedure skal der nu et kvalificeret flertal til.

1987-afgørelsen: forkastelse ikke muligt i Rådet

På den anden side har Kommissionen vanskeligere ved at komme igennem med forslag, som tidligere hørte under forskriftsprocedurens gamle (og meget anvendte) variant (a), da Rådet nu kan **forkaste alle** Kommissionens forslag efter forskriftsproceduren med kvalificeret flertal. Ifølge 1987-afgørelsen kan Rådet efter alt at dømme overhovedet **ikke forkaste** er forslag, men kun ændre det med enstemmighed (hvilket er urealistisk).

Det er endvidere vigtigt at have for øje, at selvom Rådets reelle mulighed for at bremse et forslag fra Kommissionen i første omgang måske er blevet større, tyder meget på, at Kommissionen for størstedelen alligevel handler på en måde, som er ac-

ceptabel for medlemsstaterne. I praksis har det i hvert fald hidtil hørt til sjældenhederne, at Kommissionen har været nødsaget til at gå videre til Rådet, fordi den ikke kunne få sit forslag vedtaget i udvalget. Kommissionen søger oftest at afpasse sine forslag efter, at de skal kunne gå igennem i udvalget.

Rådet og Parlamentet beslutter selv omfanget af overdragelserne til Kommissionen

Man skal samtidig være opmærksom på, at det er Rådet selv (og til dels Europa-Parlamentet), der som led i vedtagelsen af hver enkelt retsakt beslutter, i hvilket omfang der skal overdrages beføjelser til Kommissionen.

2.6. Miljøgarantien

I forbindelse med Den Europæiske Fælles Akt fra 1986 fik Danmark indført en såkaldt “miljøgaranti” i den daværende artikel 100 A, stk. 4 (det indre marked). Det betyder kort sagt, at et land under **særlige betingelser** kan anvende nationale bestemmelser, der fraviger de harmoniseringsregler, der er vedtaget af Rådet. Miljøgarantien kan især anvendes over for retsakter, der vedrører sundhed, miljøbeskyttelse og arbejdsmiljøet.

Miljøgaranti og komitologi hænger sammen

Der opstod dog hurtigt tvivl om, hvorvidt miljøgarantien også kunne anvendes, når harmoniseringsreglerne var vedtaget af Kommissionen **i medfør af Kommissionens gennemførelsesbeføjelser**.

Efter en del diskussion frem og tilbage blev dette spørgsmål på dansk foranledning endelig afklaret i forbindelse med Amsterdamtraktaten. I medfør af Amsterdamtraktatens artikel 95, stk. 4 TEF (tidligere artikel 100 A) gælder miljøgarantien nemlig nu udtrykkeligt både ved retsakter vedtaget af Rådet og **Kommissionen**.

Miljøgaranti gælder også ved gennemførelsesbestemmelser

2.7. Mange Kommissionsretsakter der påvirker beskyttelsesniveauet

Stor betydning for beskyttelsesniveauet

Ifølge en opgørelse foretaget af regeringen efter anmodning fra Folketingets Europaudvalg, er der siden 1994 vedtaget i alt 451 retsakter i EU, der påvirker beskyttelsesniveauet i Danmark. Det drejer sig om områderne miljø- og arbejdsmiljøbeskyttelse samt ligestillings- og forbrugerområdet.⁵ Ikke mindre end **tre fjerdedele** af disse retsakter er vedtaget af Kommissionen i medfør af gennemførelsesbeføjelserne.

Man må derfor sige, at Kommissionens gennemførelsesbeføjelser har meget stor betydning, når EU-lovgivningen skal tilpasses på områder, der påvirker beskyttelsesniveauet enten i opadgående eller nedadgående retning.

Valg af udvalgsprocedure

3.1. Hvordan læses småtrykket – den videre opbygning

Som nævnt i det foregående kapitel er der fire udvalgsprocedurer: rådgivningsproceduren, forvaltningsproceduren, forskriftsproceduren og beskyttelsesproceduren.

Valg af udvalgsprocedure

Forud for gennemgangen af de forskellige udvalgstyper og procedurer angives i dette kapitel de **kerneområder**, som de forskellige udvalg beskæftiger sig med, og den relative vægt de har ud af det samlede antal udvalg.⁶

Udvalgstyperne beskrives herefter hver for sig i de efterfølgende kapitler. Endvidere gives der under beskrivelsen af hver udvalgstype et eksempel på en basisretsakt, der skal gennemføres efter de procedurer, som det pågældende udvalg betjener sig af og som er indeholdt i 1999-afgørelsen.

1987-afgørelsens fortsatte rolle i en overgangsperiode

Da 1987-afgørelsen imidlertid også vil spille en rolle i den nærmeste fremtid, vil denne afgørelses forskellige typer af udvalg også blive kort beskrevet med vægt på de punkter, hvorved de gamle udvalgsprocedurer adskiller sig fra de nye. Endelig er både de nye og gamle udvalgsprocedurer beskrevet summarisk i en **oversigtstabel**, som findes bagerst i denne fremstilling som **bilag 4**. I den forbindelse er det værd at erindre om, at de to afgørelser er optrykt i deres helhed i denne fremstilling som **bilag 1 og 3**.

Fællestræk for alle embedsmandsudvalg

Fælles for de tre udvalgsprocedurer gælder det fortsat, at der nedsættes et udvalg af repræsentanter for medlemsstaterne, som har Kommissionens repræsentant som formand. Formanden har ikke stemmeret. Udvalgene skal afgive en udtalelse inden for den tidsfrist, som formanden (Kommissionen) fastsætter under hensyn til sagens hastende karakter. Udvalget har

kun ret til at give sin mening til kende og har ingen individuelle beslutningstagende beføjelser eller nogen initiativret.

3.2. Valg af udvalgsprocedure

Første gang der vedtages regler for valg af procedure

Trods gennemførelsesbeføjelsernes snart 40-årige historie, har der ikke hidtil været nogen faste regler for, hvilken procedure Rådet skulle vælge, når den fastsatte proceduren for Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelserne i de enkelte retsakter. Valget afhang derfor i mange tilfælde i høj grad af traditioner og andre mere uigennemsigtige bagvedliggende hensyn.

1999-afgørelsen indeholder for første gang en vejledning i, hvilken udvalgsprocedure man skal vælge til de forskellige basisretsakter på de forskellige områder.

Artikel 2 i 1999-afgørelsen

Artikel 2

Valget af procedure for vedtagelse af gennemførelsesforanstaltninger bygger på følgende **vejledende** kriterier:

a) Forvaltningsforanstaltninger, såsom dem der vedrører anvendelsen af den fælles landbrugs- og den fælles fiskeripolitik eller gennemførelsen af programmer med store budgetmæssige konsekvenser, bør vedtages efter **forvaltningsproceduren**.

b) Generelle foranstaltninger, der har til formål at gennemføre væsentlige bestemmelser i basisretsakter, herunder foranstaltninger vedrørende beskyttelse af menneskers, dyrs eller planter sundhed eller sikkerhed, bør vedtages efter **forskriftsproceduren**.

Når det i en basisretsakt er foreskrevet, at visse ikke-væsentlige bestemmelser i retsakten kan tilpasses eller ajourføres ved hjælp af gennemførelsesprocedurer, bør sådanne foranstaltninger vedtages ved anvendelse af **forskriftsproceduren**.

c) Med forbehold af litra a) og b) anvendes **rådgivningsproceduren**, når den anses for den mest hensigtsmæssige.

Endvidere står der følgende om procedurevalget i Rådsafgørelsens præambel (dvs. de indledende bemærkninger):

(...)

(5) nærværende afgørelse tilsigter for det første at opnå større ensartethed og forudsigelighed i valget af udvalgstype og med henblik herpå at fastlægge kriterier for valget af udvalgsprocedurer, idet **disse kriterier dog ikke er af bindende karakter**;

(6) i den forbindelse bør **forvaltningsproceduren** følges for så vidt angår forvaltningsforanstaltninger, såsom dem der vedrører gennemførelsen af den **fælles landbrugs- og den fælles fiskeripolitik** eller gennemførelsen af **programmer** med store budgetmæssige konsekvenser; sådanne forvaltningsforanstaltninger bør vedtages af Kommissionen efter en procedure, der sikrer, at der træffes beslutning **inden for en passende frist**; når Rådet får forelagt spørgsmål, der ikke er hastende, bør Kommissionen dog anvende sin skønsbeføjelse til at udsætte anvendelsen af foranstaltningerne;

(7) **forskriftsproceduren** bør følges for så vidt angår generelle foranstaltninger, der har til formål at gennemføre væsentlige bestemmelser i basisretsakter, herunder foranstaltninger vedrørende **beskyttelse af menneskers, dyrs eller planters sundhed eller sikkerhed**, samt foranstaltninger, der har til formål at **tilpasse eller ajourføre visse ikke-væsentlige bestemmelser** i en basisretsakt; sådanne gennemførelsesforanstaltninger bør vedtages ved en effektiv procedure under fuld overholdelse af Kommissionens initiativret på lovgivningsområdet;

(8) rådgivningsproceduren bør følges i ethvert tilfælde, hvor den anses for den **mest hensigtsmæssige**; rådgivningsproceduren vil fortsat blive anvendt i de tilfælde, hvor den anvendes i øjeblikket;

(...)

Det bør bemærkes, at kriterierne blot er **vejledende**, men det er dog en forbedring i forhold til 1987-afgørelsen, som ikke indeholdt nogen vejledning i valg af procedure.

Forvaltningsproceduren skal herefter vælges for så vidt angår forvaltningsforanstaltninger som f.eks. dem, der vedrører gennemførelsen af den fælles landbrugs- og den fælles fiskeripolitik eller gennemførelsen af programmer med store budgetmæssige konsekvenser.

Forskriftsproceduren skal vælges ved generelle foranstaltninger, som skal gennemføre væsentlige bestemmelser i basisretsakter, herunder foranstaltninger vedrørende beskyttelse af

menneskers, dyrs eller planters sundhed eller sikkerhed, samt foranstaltninger, der skal tilpasse eller ajourføre visse ikke-væsentlige bestemmelser i en basisretsakt.⁷

Kriterierne for valget af **rådgivningsproceduren** er meget løst formuleret, idet denne procedure ifølge afgørelsen skal følges “i ethvert tilfælde, hvor den anses for den mest hensigtsmæssige”, ligesom den fortsat vil blive anvendt i de tilfælde, hvor den allerede anvendes.

Til afgørelsens regler om valg af procedure hører en erklæring (nr. 2) fra Rådet og Kommissionen om justering af procedure-reglerne i **eksisterende basisretsakter** til de **nye procedurer** fra 1999-afgørelsen:

Erklæring fra
Rådet og Kom-
missionen: Hurtig
justering

2. ERKLÆRING FRA RÅDET OG KOMMISSIONEN

Rådet og Kommissionen er enige om, at bestemmelserne vedrørende de udvalg, der bistår Kommissionen i forbindelse med udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der er fastsat i henhold til afgørelse 87/373/EØF, **bør justeres hurtigst muligt** i overensstemmelse med de relevante lovgivningsprocedurer for at bringe dem i overensstemmelse med nærværende artikel 3, 4, 5 og 6, i afgørelse 1999/468/EF.

Denne justering bør foretages således:

- den nuværende procedure **I** ændres til den nye **rådgivningsprocedure**
- den nuværende procedure **II**, variant a) og variant b), ændres til den nye **forvaltningsprocedure**
- den nuværende procedure **III**, variant a) og variant b), ændres til den nye **forskriftsprocedure**.

En ændring af den type udvalg, som er fastsat i en basisretsakt, bør foretages fra sag til sag i løbet af den normale revision af lovgivningen og under overholdelse af bl.a. de kriterier, som er fastsat i artikel 2.

Denne justering eller ændring bør foretages under overholdelse af de forpligtelser, der påhviler Fællesskabets institutioner. Den bør ikke bringe opfyldelsen af basisretsaktens målsætning eller effektiviteten af Fællesskabets indsats i fare.

Justering af gamle basisretsakter i forhold til nye procedurer

I ovenstående erklæring fastslår de to institutioner, at gennemførelsesbestemmelserne i basisretsakter vedtaget før den nye procedure for Kommissionens gennemførelsesbeføjelser er trådt i kraft, og som derfor indeholder de gamle procedurer fra 1987-afgørelsen, “hurtigst muligt” bør justeres i overensstemmelse med den nye afgørelse.⁸ Erklæringen anviser endvidere en fremgangsmåde for den gradvise justering.

Justeringen bør foretages “hurtigst muligt” fra sag til sag i løbet af den normale revision af lovgivningen og under overholdelse af de kriterier, der er fastsat i 1999-afgørelsens artikel 2. Udgangspunktet er herefter, at der “byttes lige over”, men der skal dog altid tillige foretages en ny vurdering af hjemlen. Hvis en sag efter denne vurdering passer bedre til en anden procedure end den som erklæringen anviser, skal man følge afgørelsens kriterier og fastsætte en anden procedure. Erklæringen må derfor forstås sådan, at justeringen ikke er automatisk, men ment som en **vejledning**.

To parallelle systemer i en overgangsperiode

Med 1999-afgørelsen ophæves Rådets afgørelse om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser fra 1987 (artikel 9). I en overgangsperiode eksisterer der dog reelt **to parallelle systemer** af procedurer. Det er en følge af, at de gamle procedurer ifølge erklæring nr. 2 først skal rettes til efter den nye afgørelse hurtigst muligt og i takt med den almindelige revision og opdatering af basisretsakterne. Man vil derfor også i den nære fremtid fortsat se en vis mængde nye forslag til gennemførelsesretsakter, hvor der skal træffes afgørelse efter de gamle procedurer, nemlig hvor forslagene er fremsat efter en gammel basisretsakt, der endnu ikke er blevet revideret.

De gamle procedurers fortsatte betydning ses også af den liste over gennemførelsesudvalg, som Kommissionen har offentliggjort for nylig, jf. **bilag 5**. Ud af de 237 udvalg, som er medtaget på listen, følger kun de 15 de nye procedurer og 13 følger en blanding af nye og gamle procedurer. Som følge heraf er de gamle regler stadigvæk – overodentlig – interessante i en overgangsperiode.

“Pakkeløsning” i
sigte

Ifølge oplysninger fra Kommissionen arbejdes der imidlertid i øjeblikket med forberedelsen af en “pakkeløsning”, der med et slag vil justere samtlige (de resterende) gamle procedurer i de gamle basisretsakter og bringe dem i overensstemmelse med 1999-afgørelsen.⁹

Gennemgang af de fire forskellige udvalgsprocedurer i 1999-afgørelsen og 1987-afgørelsen

4.1. Rådgivningsudvalg

Rådgivningsproceduren regulerer beslutningsproceduren for de **rådgivende udvalg**. Rådgivende udvalg findes på alle områder bortset fra landbrugsområdet og anvendes særligt inden for uddannelse og kultur, transportområdet, Den Europæiske Socialfond, osv.

Ifølge Kommissionens fortegnelse fra august 2000 over de eksisterende gennemførelsesudvalg og komiteer findes der 57 udvalg (ud af 237), der helt eller delvist betjener sig af rådgivningsproceduren. Heraf er de 26 "rene" rådgivningsudvalg, mens øvrige udvalg også bruger en eller flere af de øvrige procedurer alt afhængig af, hvad der skal træffes afgørelse om.¹⁰ En række af udvalgene betjener sig endvidere af **flere procedurer** afhængigt af, hvilken del af gennemførelsesbeføjelserne der skal stemmes om (se nedenfor i eksemplet nævnt under beskrivelsen af forvaltningsproceduren).

Rådgivningsproceduren findes i 1999-afgørelsens artikel 3:

Artikel 3 i
1999-afgørelsen

Artikel 3

Rådgivningsprocedure

1. Kommissionen bistås af et rådgivende udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.
2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver, **eventuelt** ved afstemning, udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte alt efter, hvor meget spørgsmålet hæfter.

(fortsættes)

3. Udtalelsen optages i mødeprotokollen; desuden har hver medlemsstat ret til anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen.
4. Kommissionen tager **størst muligt hensyn til udvalgets udtalelse**. Den underretter udvalget om, hvorledes den har taget hensyn til udtalelsen.

Der kan stemmes
i rådgivningsudvalg

Ifølge rådgivningsproceduren skal udvalget afgive en udtalelse, eventuelt efter en afstemning, om Kommissionens udkast til de konkrete foranstaltninger, der skal træffes inden for en vis frist fastsat af formanden. En afstemning vil typisk være med **simpelt** flertal. Udtalelsen optages i mødeprotokollen. Hver medlemsstat har desuden ret til at få sin holdning indført i protokollen efter anmodning. Kommissionen skal tage "størst muligt hensyn til udvalgets udtalelse" og underrette udvalget om, hvorledes den har taget hensyn til udtalelsen, men kan i øvrigt fastsætte de foranstaltninger, den ønsker, uanset hvad udvalget måtte mene om det.

Eksempel på en retsakt, der skal gennemføres i et rådgivningsudvalg

Den Europæiske
Flygtningefond

Som eksempel kan nævnes det forslag der blev vedtaget for nyligt ved **Rådets beslutning om oprettelse af en Europæisk Flygtningefond**.¹¹ Fondens formål er at yde finansiell støtte der skal fremme medlemsstaternes indsats med hensyn til modtagelse og integration af flygtninge og fordrevne. Fonden kan således yde støtte til medlemsstaternes foranstaltninger vedrørende:

- a) modtagelsesforhold og adgang til asylprocedurerne,
- b) integration af personer, hvis ophold i medlemsstaten har varig og/eller stabil karakter, og deres familiemedlemmer, og
- c) hjemsendelse, forudsat at de pågældende personer ikke har erhvervet en ny nationalitet eller har forladt medlemsstatens område

Fonden kan derudover finansiere nødforanstaltninger i en, flere eller alle medlemsstater i tilfælde af pludselig og massiv tilstrømning af flygtninge eller fordrevne, eller hvis det på opfordring af bl.a. internationale organisationer skulle vise sig nødvendigt at evakuere dem fra et tredjeland. Fondens samlede budget er på 216 millioner.

Fonden skal i første omgang virke i en fem-års periode fra 1/1 2000 – 31/12 2004. Selvom medlemsstaterne i sidste ende er de ansvarlige for gennemførelsen af deres respektive støtteberettigede nationale foranstaltninger, er det Kommissionen, der fordele midlerne efter kriterier, som den selv fastlægger nærmere. Til dette formål bistås Kommissionen af et **rådgivningsudvalg**, som følger procedurereglerne i Rådets beslutning om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser fra 1999:

Rådets beslutning af 28/9 2000 om oprettelse af en Europæisk Flygtningefond

Artikel 21

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et udvalg.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 3 og 7 i afgørelse 1999/468/EF [1999-afgørelsen].
3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.
4. Udvalget kan behandle ethvert spørgsmål i forbindelse med denne beslutning, som rejses af formanden eller af en repræsentant for en medlemsstat.

Artikel 7 (nævnt ovenfor) vedrører spørgsmålet om åbenhed og information af Europa-Parlamentet m.v. Bestemmelsen er nærmere gennemgået nedenfor under afsnittet om demokratisk kontrol.

Efter proceduren i artikel 21 skal Kommissionen blandt andet:

- vedtage regler for, hvornår man er støtteberettiget til midler fra Flygtningefonden,

- træffe beslutning om medfinansiering fra fonden,
- fastlægge nærmere regler for medlemsstaternes eventuel omfordeling af de bevilgede midler, og
- fastlægge regler for medlemsstaternes aflæggelse af regnskab og rapport.

Endelig kan Kommissionen vedtage andre gennemførelsesbestemmelser ud over dem som er nævnt i retsakten, hvis den skulle finde det nødvendigt. Sådanne bestemmelser skal også følge rådgivningsproceduren i artikel 21.

Det er interessant at se, at selvom medlemsstaterne har ansvaret og det meste af arbejdet med Flygtningefonden, er det Kommissionen, der suverænt kan fastsætte de nærmere vilkår for, hvordan ordningen skal fungere i praksis, da det udvalg, der skal bistå Kommissionen, som nævnt kun er *rådgivende*. Det siger naturligvis noget om, at afgørelsen om Flygtningefonden efter Rådets opfattelse ikke er særlig politisk kontroversiel.¹²

Rådgivningsproceduren efter 1987-afgørelsen

Ingen ændringer

Rådgivningsproceduren er den eneste, som er forblevet uændret i forhold til 1987-afgørelsen.

4.2. Forvaltningsudvalg

Forvaltningsproceduren regulerer beslutningsproceduren for **forvaltningsudvalgene**. Forvaltningsudvalg og –komiteer anvendes særligt på landbrugsområdet, hvor Kommissionen står for forvaltningen af de forskellige markedsordninger. Der er typisk nedsat en komité for hver markedsordning, og flere af disse komiteer mødes ugentligt. Forvaltningsudvalg ses dog også på en række andre områder, f.eks. fiskeri, energi, uddannelse og kultursundhed samt forbrugerbeskyttelse, m.v.

Ifølge Kommissionens fortegnelse over gennemførelsesudvalg og komiteer findes der ca. 90 udvalg, der helt eller delvis følger forvaltningsproceduren, heraf er 47 “rene” forvaltningsudvalg

og resten blandede udvalg, der også betjener sig af andre procedurer.

Forvaltningsproceduren findes i 1999-afgørelsens artikel 4:

Artikel 4 i
1999-afgørelsen

Artikel 4

Forvaltningsprocedure

1. Kommissionen bistås af et forvaltningsudvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.
2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver udtalelse om udkastet inden for en frist, som formanden kan fastsætte alt efter, hvor meget spørgsmålet haster. Udvalget udtaler sig med det flertal, der efter traktatens artikel 205, stk. 2, gælder for afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget vægtes de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, som anført i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.
3. Med forbehold af **artikel 8** vedtager Kommissionen foranstaltninger, **der straks finder anvendelse**. Hvis de **ikke** er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, meddeles de omgående Rådet af Kommissionen. Kommissionen **kan** i så fald udsætte anvendelsen af de foranstaltninger, den har vedtaget, i et tidsrum, der fastsættes i hver enkelt basisretsakt, men som under ingen omstændigheder må overstige tre måneder regnet fra datoen for denne meddelelse.
4. Rådet kan med kvalificeret flertal træffe anden afgørelse inden for det tidsrum, der er fastsat i stk. 3.

Artikel 8 (nævnt ovenfor) vedrører Europa-Parlamentets beføjelser over for Kommissionen, når Parlamentet **mener**, at Kommissionen har overskredet sine gennemførelsesbeføjelser. Bestemmelsen er nærmere gennemgået nedenfor under afsnittet om demokratisk kontrol.

Kommissionen kan gennemføre sit forslag til foranstaltninger uanset udvalgets eventuelle modstand mod forslaget, så længe der **ikke** er kvalificeret flertal imod Kommissionens forslag.

Hvis der i udvalget er kvalificeret flertal imod:

- *skal* Kommissionen underrette **Rådet** om foranstaltningerne,
- *kan* Kommissionen vælge at udsætte anvendelsen af foranstaltningerne i op til tre måneder,
- *kan* Rådet inden for dette tidsrum med **kvalificeret flertal** træffe en anden afgørelse, det vil sige at mindst 10 medlemmer, der til sammen har mindst 62 stemmer, skal stemme for et alternativ til Kommissionens foranstaltninger.¹³

Rådet kan træffe en "anden afgørelse"

En "anden afgørelse" er i denne forbindelse alt fra en forkastelse af Kommissionens afgørelse til en erstatning af afgørelsen med Rådets egen, en ændring eller en tilføjelse til afgørelsen. Rådet har dog en vis frist, som er nærmere fastsat i basisretsakten (dog ikke over tre måneder), til at komme med en udtalelse. Hvis Rådet ikke foretager sig noget inden for fristen, f.eks. hvis man ikke kan blive enige indbyrdes i Rådet om en udtalelse, kan Kommissionen gennemføre sin retsakt.

Kommissionen har som følge af afstemningsreglerne meget let ved at komme igennem med sine foranstaltninger under denne procedure. Dels er det svært at mønstre et kvalificeret flertal imod Kommissionen i forvaltningsudvalget, og dels er det vanskeligt for Rådet at opnå kvalificeret flertal for at ændre eller forkaste foranstaltningerne, hvis de alligevel skulle blive forkastet af udvalget og derfor blive overført til Rådet. Det er vigtigt at være opmærksom på, at det som Kommissionen forelægger for Rådet ikke er et *forslag* fra Kommissionen, men en *vedtaget retsakt*. Det har betydning for de regler i traktaten om, hvor mange stemmer der skal til for at ændre et forslag fra Kommissionen.¹⁴

En vedtaget retsakt, der forelægges

I tilknytning til den nye forvaltningsprocedure i 1999-afgørelsen afgav Kommissionen følgende erklæring (nr. 1):

Erklæring fra
Kommissionen

1. ERKLÆRING FRA KOMMISSIONEN (ad artikel 4)

Hvad angår forvaltningsproceduren erindrer Kommissionen om, at det er dens faste praksis at søge at sikre en tilfredsstillende løsning, der også **får den størst mulige støtte i udvalget**. Kommissionen tager **hensyn til udvalgsmedlemmernes holdning** og sørger for at undgå at gå imod en eventuel fremherskende holdning, der sætter spørgsmålstegn ved det hensigtsmæssige i en gennemførelsesforanstaltning.

Erklæringen skal ses som et forsøg på at bløde lidt op i Kommissionens stærke stilling i forvaltningsudvalgene. Kommissionen vil med andre ord ikke gå imod en “fremherskende holdning” i udvalget. Det betyder vel, at hvis omkring noget over halvdelen af medlemmerne er imod, skal Kommissionen tage hensyn hertil. Kun tiden kan imidlertid vise, hvordan erklæringen fortolkes i praksis.

“Aerosol-
erklæring”

Indholdet af denne erklæring er dog ingen nyskabelse. Erklæringen kan populært kaldes for en “**aerosol-erklæring**” med henvisning til en erklæring af samme type, der blev anvendt for første gang i forbindelse med vedtagelsen af det såkaldte “aerosol-direktiv” fra 1975¹⁵.

Eksempel på en retsakt, der skal gennemføres i et forvaltningsudvalg

Ligestilling mellem
mænd og
kvinder

Proceduren indførtes oprindeligt for at regulere landbrugsområdet, og det er da også indenfor dette område, at man finder langt de fleste forvaltningsudvalg. Forvaltningsproceduren anvendes dog også ved større rammeprogrammer. Et eksempel på et sådant er **Rådets beslutning om et EF-handlingsprogram vedrørende fællesskabsstrategien for ligestilling mellem mænd og kvinder (2001-2005)**.¹⁶

De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af beslutningen skal ifølge forslaget vedtages i overensstemmelse med den

nye forvaltningsprocedure for så vidt angår en række nærmere opregnet spørgsmål:

Rådets beslutning om støtteprogrammet til Fællesskabets ramme-program for ligestilling mellem mænd og kvinder (2001-2005)

Artikel 6

Gennemførelsesforanstaltninger

1. De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne beslutning vedtages i overensstemmelse med **forvaltningsproceduren** i artikel 7, stk.2, for så vidt angår følgende emneområder:
 - a) de overordnede retningslinjer for gennemførelsen af programmet
 - b) den årlige arbejdsplan for gennemførelsen af programmets foranstaltninger
 - c) den finansielle støtte, der skal ydes af Fællesskabet
 - d) det årlige budget og fordelingen af midler mellem programmets forskellige foranstaltninger
 - e) retningslinjerne for udvælgelse af de foranstaltninger, der støttes af Fællesskabet, samt Kommissionens udkast til liste over foranstaltninger, der skal omfattes af en sådan støtte
 - f) kriterierne for opfølgning og evaluering af programmet samt navnlig omkostningseffektiviteten og retningslinjerne for formidling af resultaterne.
1. I forbindelse med alle andre spørgsmål vedtages de foranstaltninger, der er nødvendige for gennemførelse af denne beslutning i overensstemmelse med **rådgivningsproceduren** i artikel 7,stk.3.

Artikel 7

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et udvalg.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes **artikel 4** og 7 i afgørelse 1999/468/EF [**forvaltningsproceduren**]. Perioden i artikel 4, stk.3, i afgørelse 1999/468/EF, fastsættes til to måneder.
3. Når der henvises til dette stykke, anvendes **artikel 3** og 7 i afgørelse 1999/468/EF [**rådgivningsproceduren**].
4. Udvalget fastsætter selv sin forretningsorden.

Efter denne beslutning vil Kommissionen på sædvanlig vis træffe kunne afgørelse om foranstaltninger, der straks finder anvendelse. Hvis Kommissionens foranstaltninger ikke er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, skal Kommissionen meddele dette til Rådet omgående. Kommissionen kan i så fald udsætte anvendelsen af de foranstaltninger, den har vedtaget, i to måneder (jf. fristen fastsat i artikel 6a, stk. 2). Rådet har efter samme bestemmelse ligeledes to måneder til at træffe en anden beslutning end Kommissionens, hvis det kan samle et kvalificeret flertal for dette. I modsat fald kan Kommissionen altså gennemføre sin beslutning to måneder efter, at den har vedtaget foranstaltningerne.

To forskellige procedurer i samme udvalg

Det er værd at bemærke, at “nødvendige foranstaltninger” vedrørende andre spørgsmål end de, som er opregnet under beslutningens artikel 6, skal vedtages efter *rådgivningsproceduren*. Det er nemlig som før nævnt ikke usædvanligt, at gennemførelsesbeføjelserne i en retsakt splittes op mellem forskellige procedurer afhængigt af foranstaltningernes nærmere karakter.

Forvaltningsproceduren efter 1987-afgørelsen

1987-afgørelsen

Den gamle forvaltningsprocedure efter 1987-afgørelsen ligner den nuværende, men opererede med *to varianter* (a) og (b). Den primære forskel på de to varianter var, at under *variant a* kunne Kommissionen vælge at udsætte gennemførelsen af foranstaltningerne, indtil Rådet havde afgivet sin udtalelse inden for senest en måned (hvilket er ligesom den nye procedure, bortset fra, at fristen er tre måneder). Skulle Rådet siden træffe en anden afgørelse, ville foranstaltningerne blot blive rettet til i overensstemmelse med denne. I *variant b* skulle Kommissionen udsætte foranstaltningerne (op til tre måneder), indtil Rådet havde truffet sin beslutning eller fristen for Rådets beslutning var sprunget. Derudover var der en forskel på de to varianter respektive tidsfrister (hhv. 1 og op til 3 måneder). Den nye procedure er derfor en blanding af de gamle varianter (a) og (b).

Ingen væsentlige ændringer i de nye regler

Men “aerosol-erklæring”

Generelt er der altså ikke den store forskel på den nye og den gamle fremgangsmåde i forvaltningsudvalgene. Den eneste

forskel synes at være, at Kommissionen har afgivet en såkaldt “**aerosol-erklæring**” som nævnt ovenfor, og det burde gøre den nye forvaltningsprocedure en smule mere imødekommende over for medlemsstaterne.

Opkøbsordning for oksekød (kogalskab)

Et meget aktuelt eksempel på den fortsatte anvendelse af et forvaltningsudvalg efter de gamle regler i 1987-afgørelsen er den nyligt vedtagne opkøbsordning for oksekød.

Som følge af den vedvarende BSE-krise (kogalskab) og det medfølgende prisfald på oksekød, foreslog Kommissionen en særlig opkøbsordning for oksekød, der skulle sikre landbruget mod for store indtægtstab. Problemet med ordningen er, at Kommissionen efter det foreslåede kun skal betale 70 pct. af udgifterne, mens de resterende 30 pct. skal afholdes af medlemsstaterne.

National med-
finansiering

Kommissionen forelagde forslaget i forvaltningsudvalget for oksekød (procedure II a) den 16. marts 2001. Danmark protesterede over, at et sådant forslag, der indebærer at national medfinansiering, blev gennemført i en forvaltningskomité, og man mente ikke, at der var hjemmel, dvs. juridisk grundlag, for denne fremgangsmåde. Danmark mente blandt andet, at sagen burde afgøres i selve Rådet.

Dansk protest

Danmark havde imidlertid ikke held med sine indvendinger, og ordningen blev gennemført, selvom der i den konkrete sag kun var et mindretal på 24 stemmer for, mens 8 stemmer var imod (Danmark og Holland), og resten (55 stemmer) undlod at stemme. Eksemplet her viser lidt om, hvor svært eller nærmest praktisk taget umuligt det kan være, at nedstemme et forslag fra Kommissionens i en forvaltningskomité, hvor der skal være kvalificeret flertal **imod** Kommissionens forslag, før det henvises til Rådet.

Man kan selvfølgelig spekulere over, hvorvidt Kommissionen ville have gennemført sit forslag under den nye 1999-afgørelse

med den særlige “aerosol-erklæring”, der er afgivet i tilknytning hertil. Ifølge erklæringen søger Kommissionen at sikre en løsning, der også får den størst mulige støtte i udvalget. Det ville i hvert fald have været oplagt for blandt andet Danmark at påberåbe sig denne erklæring, såfremt den havde været gældende for denne sag. Det er imidlertid ikke tilfældet, da gennemførelsesbestemmelserne i basisretsakten stadig følger det gamle regelsæt i 1987-afgørelsen.

4.3. Forskriftsudvalg

Forskriftproceduren regulerer beslutningsproceduren for **forskriftsudvalgene**, der primært findes inden for miljø, told, sundheds- og forbrugerbeskyttelse og det indre marked.

Ifølge den nyeste opgørelse findes der 134 udvalg og komiteer, der følger forskriftproceduren helt eller delvis i deres beslutningstagning, heraf er de 98 “rene” forskriftsudvalg. Overraskende nok er det forskriftsudvalgene, der ifølge Kommissionens opgørelse udgør langt den største andel af udvalgene, og ikke rådgivningsudvalgene, som det ellers er almindeligt antaget.

Forskriftsproceduren er reguleret i 1999-afgørelsens artikel 5:

Artikel 5 i 1999-afgørelsen

Artikel 5

Forskriftsprocedure

1. Kommissionen bistås af et forskriftsudvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.
2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver udtalelse om udkastet inden for en frist, som formanden kan fastsætte alt efter, hvor meget spørgsmålet haster. Det udtaler sig med det flertal, der efter traktatens artikel 205, stk. 2, gælder for afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget vægtes de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, som anført i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

(fortsættes)

3. Med forbehold af **artikel 8** vedtager Kommissionen de påtænkte foranstaltninger, **når** de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.
 4. Er de påtænkte foranstaltninger **ikke** i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes, og underretter Europa-Parlamentet.
 5. Er **Europa-Parlamentet** af den opfattelse, at et forslag, der er forelagt af Kommissionen i henhold til en basisretsakt vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251, indebærer en overskridelse af de gennemførelsesbeføjelser, der er fastsat i basisretsakten, underretter det **Rådet** om sin holdning.
 6. Rådet kan, når det skønner det hensigtsmæssigt under hensyntagen til en sådan holdning, træffe afgørelse om forslaget med kvalificeret flertal og inden for en frist, der fastsættes i hver enkelt basisretsakt, men som under ingen omstændigheder kan være på over tre måneder regnet fra forslagets forelæggelse for Rådet.
 7. Har Rådet inden for denne frist med kvalificeret flertal tilkendegivet, at det er imod forslaget, behandler Kommissionen forslaget på ny. Den kan forelægge Rådet et ændret forslag, forelægge sit forslag på ny eller fremsætte forslag til en retsakt i henhold til traktaten.
- Har Rådet ved udløbet af denne frist hverken vedtaget den foreslåede gennemførelsesretsakt eller tilkendegivet, at det er imod forslaget til gennemførelsesforanstaltninger, vedtager Kommissionen den foreslåede gennemførelsesretsakt.

Artikel 8 (nævnt ovenfor) vedrører Europa-Parlamentets beføjelser over for Kommissionen, når Parlamentet **mener**, at Kommissionen har overskredet sine gennemførelsesbeføjelser. Bestemmelsen er nærmere gennemgået nedenfor under afsnittet om demokratisk kontrol.

I henhold til forskriftsproceduren skal Kommissionens forslag til gennemførelsesforanstaltninger **godkendes** af udvalget med kvalificeret flertal.

Er der ikke kvalificeret flertal, skal Kommissionen straks forelægge et *forslag* til foranstaltninger for Rådet og underrette Europa-Parlamentet.

Rådet kan herefter enten:

- a) Vedtage forslaget med kvalificeret flertal (det vil sige, at mindst 9 medlemmer, der til sammen har mindst 62 stemmer, skal stemme for).
- b) Tilkendegive med (samme) kvalificerede flertal, at Rådet er imod forslaget, hvorefter Kommissionen skal behandle forslaget på ny.

Herefter kan Kommissionen:

- forelægge Rådet et ændret forslag,
- forelægge sit forslag på ny, eller
- fremsætte forslag til en retsakt i henhold til Traktaten (hvorefter gennemførelsesbeføjelserne reelt sendes tilbage til Rådet og eventuelt Europa-Parlamentet).

Rådet skal herefter *enten* vedtage den foreslåede gennemførelsesretsakt *eller* tilkendegive, at det er imod forslaget, og det skal ske inden for den frist, der er fastsat i basisretsakten. Hvis Rådet derimod ikke handler inden for fristen, kan Kommissionen vedtage sit forslag.¹⁷

Svært for Kommissionen i udvalget

I forskriftsproceduren er det altså relativt *svært* for Kommissionen at komme igennem med sine forslag **i udvalget**, idet der skal være kvalificeret flertal for.

Sikkerhedsnet for Kommissionen i Rådet

Til gengæld er der lagt et slags “sikkerhedsnet” ind for Kommissionen i **Rådet**, hvor der skal være kvalificeret flertal imod forslaget, hvis det skal “falde”. Og det kan selvsagt være svært at opnå denne relativt store enighed i Rådet.

I tilknytning til forskriftsproceduren hører en erklæring fra Kommissionen (nr. 3), hvor den lover, at den inden for **særligt følsomme områder** vil undgå at gå imod en eventuel fremherskende holdning i Rådet, som er imod et forslag til en given gennemførelsesforanstaltning:

Erklæring fra
Kommissionen

3. ERKLÆRING FRA KOMMISSIONEN (ad artikel 5)

I forbindelse med den fornyede behandling af forslag til gennemførelsesforanstaltninger inden for **særligt følsomme** områder sørger Kommissionen i sit forsøg på at finde en afbalanceret løsning for at **undgå at gå imod en eventuel fremherskende holdning i Rådet**, der sætter spørgsmålstejn ved det hensigtsmæssige i en gennemførelsesforanstaltning.

Aerosol-erklæring

Ligesom den før omtalte erklæring vedrørende forvaltningsproceduren kan denne erklæring også kaldes en “**aerosol-erklæring**” efter aerosol-direktivet fra 1975. Til forskel fra den næsten tilsvarende erklæring, som blev vedtaget for forvaltningsproceduren, er denne erklæring dog begrænset til “særligt følsomme spørgsmål”. Man bør endvidere bemærke, at det her er en fremherskende holdning i *Rådet*, der er tale om, og ikke i selve *udvalget* som ved forvaltningsudvalget.

Det betyder formentlig, at såfremt noget over halvdelen af medlemslandene går imod i Rådet, skal Kommissionen prøve at finde en mere afbalanceret løsning.

Eksempel på en retsakt, der skal gennemføres i et forskriftsudvalg

Godkendelse af
genmodificerede
organismer

Som *eksempel* på en retsakt, der skal gennemføres efter forskriftsproceduren kan nævnes **Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF**.¹⁸

Direktivet skal erstatte det gamle GMO-direktiv fra 1990, fordi man blandt andet ønsker at udvide og præcisere anvendelsesområdet for det gamle direktiv, forbedre mærkningsreglerne, og skabe en bedre sammenhæng til produktlovgivningen.

Formål med di-
rektivet

Med det nye direktiv søger man at tilnærme medlemsstaternes love og administrative bestemmelser samt beskytte menneskers sundhed og miljøet i forbindelse med:

- markedsføring af GMO'ere, der udgør – eller indgår i – produkter i Fællesskabet
- udsætning af GMO'ere i ethvert andet øjemed.

Tilnærmelsen af lovgivningerne skal ske i overensstemmelse med forsigtighedsprincippet.

Blandt de vigtigste ændringer i forhold til det gamle direktiv kan nævnes en **pligt til at konsultere de videnskabelige komiteer**,¹⁹ indførelse af tidsbegrænsning af markedsføringstilladelserne, indførelse af generelle regler om mærkning samt knæsatning af princippet om, at tilnærmelsen af lovgivningen skal ske under anvendelse af forsigtighedsprincippet.

Godkendelse af og markedsføringstilladelse til nye GMO'ere

I henhold til GMO-direktivet er blandt andet godkendelsen af **nye genmodificerede produkter** og udstedelsen af markedsføringstilladelser delegeret til Kommissionen, som skal bistås af et udvalg, der træffer afgørelse efter forskriftsproceduren:

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om udsætning i miljøet af genmodificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF

Artikel 30

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 [*forskriftsproceduren*] og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Fristen i artikel 5, stk. 6 [*frist for Rådets afgørelse ved henvisning fra udvalget*], i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.
3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.

Forskriftsudvalget vil blandt andet blive involveret, hvis et eller flere medlemslande eller Kommissionen fremsætter indvendinger mod markedsføringen af et anmeldt gen-modificeret produkt (artikel 18, stk. 1). I så fald vil Kommissionen fremsætte et forslag i udvalget om enten at godkende (det typiske)

eller afvise det pågældende produkt (hvis Kommissionen selv er imod).

Forskriftsudvalget vil derimod ikke blive involveret i sagen, hvis den medlemsstat, hvori anmodningen om markedsføring først indgives, med det samme afslår anmodningen, eller hvis ingen af de øvrige medlemsstater eller Kommissionen øvrigt fremkommer med indvendinger. Da området imidlertid er meget politisk kontroversielt og har offentlighedens bevågenhed, har medlemsstaterne hidtil i praksis haft indvendinger i samtlige de sager, som er blevet forelagt dem, og alle sager har derfor været henvist til forskriftsudvalget under det gamle GMO-direktiv.²⁰

Mærkningsregler
samt vurdering af
beskyttelsesklau-
suler

Forskriftsudvalget skal endvidere konsulteres ved fastsættelsen af mærkningsregler (artikel 26), ved fastsættelse af en eventuelt minimumstærskel for mærkning af visse produkter med eventuelle utilsigtede spor af GMO'ere, (artikel 21, stk. 2), samt ikke mindst ved vurdering af et medlemslands anvendelse af **beskyttelsesklausulen** i artikel 23 (se nærmere nedenfor).

GMO-sagen

GMO-direktivet er særlig interessant som eksempel, fordi der netop opstod kontroverser over komitéproceduren i 1996, hvor Kommissionen gav markedsføringstilladelse til et genmodificeret majsprodukt på trods af, at næsten alle medlemslande var imod. Det kunne lade sig gøre, fordi det udvalg, som skulle bistå Kommissionen i at gennemføre GMO-direktivet, var underlagt det gamle direktiv, som foreskrev den daværende procedure III (a) i 1987-afgørelsen.

Sagen startede med, at et antal medlemslande fremførte deres indvendinger mod godkendelsen af det pågældende genmodificerede majsprodukt til markedsføring i Frankrig. Kommissionen fremsatte derfor et forslag til godkendelse af produktet i forskriftsudvalget, hvor det imidlertid ikke kunne vedtages med det nødvendige kvalificeret flertal. Herefter forelagde Kommissionen i overensstemmelse med proceduren et forslag for Rådet om markedsføringstilladelse til det pågældende produkt.

Et stort flertal af Rådets medlemmer var imidlertid også imod produktet, og Kommissionen kunne derfor ikke opnå det nødvendige kvalificeret flertal for en godkendelse af markedsføringstilladelsen. Der kunne på den anden side heller ikke opnås enstemmighed for en *ændring* af Kommissionens forslag, og Rådet således derfor ikke afgive nogen udtalelse inden for fristen. Afgørelsen blev derfor ført tilbage til Kommissionen i overensstemmelse med procedure III(a), hvor Kommissionen besluttede at godkende majsens *på trods* af, at 13 medlemslande havde modsat sig godkendelsen. Dermed blokerede ét land reelt (mens et andet undlod at stemme) for flertallet af medlemslandenes vilje.

Nyt direktivforslag
– ny procedure

Da Kommissionen derfor fremsatte sit (første) forslag til en ændring af GMO-direktivet i 1998, ændrede man blandt andet proceduren fra en III(a) til en III(b) procedure efter Rådets ønske. Det skete for at forhindre, at Kommissionen en anden gang kan vedtage sine foranstaltninger på dette vigtige og kontroversielle område, selvom et flertal af medlemsstaterne er imod. Da forslaget imidlertid ikke nåede at blive vedtaget inden 1999-afgørelsen, er komitéproceduren i det nye direktiv ændret til en forskriftsprocedure i overensstemmelse med den nye afgørelse fra 1999.

Forskriftsproceduren i den gamle 1987-afgørelse

1987-afgørelsen

Forskriftsproceduren var den procedure, der undergik de største ændringer med den nye afgørelse fra 1999. Proceduren har i 1987-afgørelsen to varianter (a) og (b) ligesom i den gamle forvaltningsprocedure.

Reglerne for behandlingen i **udvalget** er de samme, dvs. at der skal være kvalificeret flertal for, før forslaget kan vedtages. Er der **ikke** kvalificeret flertal for, gælder to varianter for Rådets behandling

Variant a:
Kommissionen
står stærkt i Rådet

I henhold til den gamle forskriftsprocedure **variant a** (også kaldet filet-proceduren – fransk for “sikkerhedsnet”) kunne Rådet vedtage forslaget med kvalificeret flertal eller ændre

forslaget med **enstemmighed** i henhold til Rådets almindelige beføjelser efter traktatens artikel 250 TEF. **Det blev derimod aldrig entydigt afklaret, hvorvidt Rådet i det hele taget også kunne forkaste et forslag fra Kommissionen med enstemmighed.**²¹

Hvis Rådet undlod at foretage sig noget inden for den frist, som var fastsat i basisretsakten, kunne Kommissionen vedtage og gennemføre sit forslag. Såfremt Kommissionen blot kunne få ét land til at gå imod Rådets eventuelle ændringsforslag, kunne Kommissionen derfor reelt vedtage sit forslag, selvom de resterende medlemslande var imod (se beskrivelsen af GMO-sagen ovenfor). Derfor blev proceduren kaldt for “sikkerhedsnettet”, idet det var et sikkerhedsnet for Kommissionen, der således i sidste ende ville kunne få sine forslag igennem.

Variant b:
Kommissionen
står svagt

I **variant b** (også kaldet *contrefilet*-proceduren eller “mod-sikkerhedsnet”) kunne Rådet udover de ovenfor nævnte handlingsmuligheder endvidere *forkaste* Kommissionens forslag med **simpelt flertal**. Denne variant af den gamle forskriftsprocedure gav derfor Rådet den største magt over Kommissionens gennemførelsesbeføjelser, men det skal ses i sammenhæng med, at forskriftsudvalg kan vedtage foranstaltninger, der decideret ændrer retstilstanden på et givent område, og de anvendes som nævnt ovenfor ofte på politisk kontroversielle områder. Navnet “mod-sikkerhedsnet” betyder her Rådets sikkerhedsnet i forhold til Kommissionen, idet Rådet i sager af særlig kontroversiel karakter får mulighed for at trække i “nødbremsen”.

Beskyttelsesklausuler

Når man beskriver Kommissionens gennemførelsesbeføjelser er det relevant også kort at nævne de såkaldte beskyttelsesklausuler. Klausulerne er allerede kort omtalt i introduktionen på side 16, hvortil der henvises.

Når man i EU vedtager harmoniseringsforanstaltninger eller i øvrigt vedtager foranstaltninger, hvor medlemslandene gensidigt godkender hinandens standarder, gælder normalt, at et land

ikke kan hindre markedsføringen af en produkt, der opfylder harmoniseringsbetingelserne. Der gælder en såkaldt *frihandelsklausul*.

I særlige tilfælde kan et medlemsland dog begrænse markedsføringen af produktet, hvis det pågældende medlemsland finder, at produktet udgør en risiko for f.eks. sundheden, arbejdsmiljøet eller sikkerheden m.v. Sådanne begrænsninger må dog kun indføres **midlertidigt** og er underlagt Fællesskabernes kontrol. Det følger af artikel 95, stk. 10 TEF.

GMO-direktivets beskyttelsesklausul

Et godt eksempel på en beskyttelsesklausul er indeholdt i det oven for nævnte nye **direktiv om udsætning i miljøet af genmodificerede organismer** (jf. artikel 23 nedenfor).

Midlertidige begrænsninger

Når først der er givet markedsføringstilladelse til et genmodificeret produkt i den pågældende medlemsstat, hvor anmodningen er fremført, må produktet frit anvendes i hele EF uden yderligere notifikation. Der findes dog en **beskyttelsesklausul**, der tillader en medlemsstat *midlertidigt* at forbyde eller begrænse anvendelsen og/eller salget af et ellers godkendt genmodificeret produkt på sit område, hvis staten har en berettiget formodning om, at produktet udgør en risiko for menneskers sundhed eller miljøet:

Artikel 23

Beskyttelsesklausul

1. Hvis en medlemsstat som følge af nye eller supplerende oplysninger, der er fremkommet efter, at tilladelsen er givet, og som påvirker miljørisikovurderingen, eller som følge af revurdering af eksisterende oplysninger på grundlag af ny eller supplerende videnskabelig viden har begrundet formodning om, at en GMO, der udgør eller indgår i produkter, og som er blevet behørigt anmeldt, og hvortil der er givet skriftlig tilladelse i henhold til dette direktiv, **udgør en risiko for menneskers sundhed eller miljøet, kan denne medlemsstat midlertidigt begrænse** eller forbyde brug og/eller salg af den pågældende GMO som eller i produkter på sit område.

Medlemsstaten sikrer, at der i tilfælde af alvorlig risiko træffes nødforanstaltninger som f.eks. suspension af eller stop for markedsføringen, og at offentligheden informeres.

Medlemsstaten **underretter straks Kommissionen** og de øvrige medlemsstater om de foranstaltninger, der er truffet i henhold til denne artikel, og angiver årsagerne hertil, idet den forelægger sin revurdering af miljørisikovurderingen med angivelse af, hvorvidt betingelserne for tilladelsen skal ændres eller tilladelsen inddrages, og hvordan dette skal ske, og i givet fald de nye eller supplerende oplysninger, som afgørelsen er baseret på.

2. Der træffes afgørelse i sagen inden 60 dage efter proceduren i **artikel 30, stk. 2 [forskriftskomiteén]**. Ved beregning af fristen på 60 dage medregnes ikke tidsrum, hvor Kommissionen afventer yderligere oplysninger, som den har anmodet anmelderen om, eller afventer en udtalelse fra den eller de videnskabelige komiteer, der er blevet hørt. Det tidsrum, hvor Kommissionen afventer udtalelsen fra den eller de videnskabelige komiteer, må ikke overstige 60 dage.

Tilsvarende medregnes ikke det tidsrum, hvor Rådet træffer afgørelse efter proceduren i artikel 30, stk. 2.

Sikkerhedsforanstaltningerne skal dog begrundes og notificeres for Kommissionen. Det samme forskriftsudvalg, som i sin tid oprindeligt behandlede Kommissionens forslag om markedsføringstilladelse for det pågældende produkt, skal herefter i overensstemmelse med forskriftskomiteéproceduren træffe en endelig afgørelse om, hvorvidt forbudet i det pågældende medlemsland er berettiget og kan opretholdes.

GMO-sagens
udløber:
beskyttelses-
klausuler!

Denne beskyttelsesklausul har været meget anvendt, da mange medlemslande i tidens løb har benyttet sig af klausulen for at undgå et bestemt genmodificeret produkts indførelse. Igen kan der henvises til føromtalte sag om det gen-modificerede majs-produkt fra Ciba-Geigy (det nuværende Novartis). En udløber af sagen blev nemlig, at en række medlemslande indførte et midlertidigt, ensidigt forbud mod det genmodificerede majs på trods af, at majsens var godkendt af Kommissionen til markedsføring i EU.

Markedsføring af
plantebeskyttel-
sesmidler

Et lidt andet eksempel er artikel 11 i **Rådets direktiv fra 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler**.²² Direktivet er dog ikke vedtaget med hjemmel i artikel 95 inden for TEF (indre marked), men artikel 37 TEF om harmonisering indenfor landbruget. Direktivet indeholder en beskyttelsesklausul i artikel 11, der giver en medlemsstat mulighed for at forbyde et produkt i op til tre måneder, hvis det synes at udgøre en risiko for menneskers eller dyrs sundhed eller miljøet. Også her forelægges sagen for en forskriftskomiteé (Den Stående Komiteé for Planter sundhed).

Danmarks an-
vendelse af be-
skyttelsesklau-
sulen

Danmark har i øvrigt med succes anvendt en beskyttelsesklau-sul to gange med det resultat, at der er blevet ændret i selve basisretsakten. Første gang var da Danmark fastsatte strengere regler om mærkning af 23 kræftfremkaldende stoffer og 13 organiske opløsningsmidler, end der var foreskrevet i **direkti-vet om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer**²³. Kommissionen fremsatte herefter et forslag i for-skriftsudvalget, som delvis imødekom de danske ønsker.

I det andet tilfælde fik Danmark ændret i det såkaldte **særdi-
rektiv om førerspejle**²⁴, hvorefter visse lastbiler fremover skal være forsynet med spejl i højre side for at undgå påkørsel af cyklister i forbindelse med højresving. Danmark anvendte her beskyttelsesklausulen i rammedirektivet om motorkøretøjer²⁵.

4.4. Beskyttelsesproceduren

Anti-dumping told

De to afgørelser om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser fra 1987 og 1999 indeholder endelig en procedure for **Kommissionens beskyttelsesforanstaltninger**. Beskyttelsesforanstaltninger kan f.eks. vedrøre indførelse af anti-dumping told over for tredjelande, der efter EU's opfattelse dumper priserne på bestemte varer for at erobre markedsandele eller opnå andre konkurrencefordele over for lignende varer produceret i EU.

De beskyttelsesforanstaltninger, der er reguleret i de to afgørelser om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser, må *ikke* forveksles med de såkaldte **beskyttelsesklausuler**, som er omtalt oven for under gennemgangen af forskriftsproceduren, selvom de på sin vis kan siges at være parallelle hertil.

Beskyttelsesproceduren i 1999-afgørelsen findes i artikel 6:

Artikel 6 i 1999-afgørelsen

Artikel 6

Beskyttelsesprocedure

1. Følgende procedure **kan** anvendes, når Kommissionen i en basisretsakt tillægges beføjelse til at træffe afgørelse om beskyttelsesforanstaltninger:
2. Kommissionen underretter Rådet og medlemsstaterne om enhver afgørelse vedrørende beskyttelsesforanstaltninger. Det **kan** bestemmes, at Kommissionen, inden den træffer sin afgørelse, skal høre medlemsstaterne i henhold til bestemmelser, der skal fastsættes i hvert enkelt tilfælde.
3. Enhver medlemsstat kan indbringe Kommissionens afgørelse for Rådet inden for en frist, der skal fastsættes i den pågældende basisretsakt.
4. Rådet kan med kvalificeret flertal træffe anden afgørelse inden for en frist, der skal fastsættes i den pågældende basisretsakt. Alternativt kan det i basisretsakten bestemmes, at Rådet med kvalificeret flertal kan bekræfte, ændre eller ophæve Kommissionens afgørelse, og at Kommissionens afgørelse betragtes som ophævet, såfremt Rådet ikke har truffet afgørelse inden for ovennævnte frist.

Denne procedure er ikke en egentlig komitéprocedure, fordi den til forskel fra de øvrige tre procedurer ikke indeholder en obligatorisk beslutningstagen i de udvalg, som Kommissionen betjener sig af forud for afgørelser om beskyttelsesforanstaltninger. Kommissionen kan dog høre et (rådgivende) udvalg bestående af embedsmænd, der repræsenterer de enkelte medlemslande. Den procedure, hvorefter udvalget afgiver sin udtalelse om Kommissionens forslag, er imidlertid ikke beskrevet i selve afgørelsen om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser, men skal findes i den enkelte basisretsakt.

Kommissionen skal under alle omstændigheder underrette Rådet og medlemsstaterne om enhver afgørelse, der træffes om beskyttelsesforanstaltninger. I basisretsakten kan det endvidere bestemmes, at Kommissionen skal *høre* medlemsstaterne inden den træffer sin afgørelse.

Enhver medlemsstat kan i øvrigt indbringe Kommissionens afgørelse for Rådet inden for en frist, der skal fastsættes nærmere i den pågældende retsakt. Rådet kan herefter med **kvalificeret flertal** træffe en anden afgørelse inden for den frist, der er fastsat i den pågældende retsakt. Omvendt betyder det, at Kommissionens forslag er vedtaget, hvis Rådet ikke har truffet en afgørelse inden for denne frist.

Alternativt kan der i basisretsakten bestemmes, at Rådet med kvalificeret flertal kan bekræfte, ændre eller ophæve Kommissionens afgørelse. Har Rådet ikke truffet en afgørelse inden for den frist, som er fastsat i den pågældende retsakt, er Kommissionens afgørelse i dette tilfælde *ophævet*. Dette er i øvrigt en anden markant forskel fra komitéprocedurerne. I de komitéprocedurer, som ligner beskyttelsesproceduren mest, nemlig forvaltnings- og forskriftsproceduren, medfører passivitet fra Rådets side tværtimod, at Kommissionen kan *vedtage* sin afgørelse.

Det er vigtigt at bemærke, at Rådet – til forskel fra de tre øvrige procedurer – **ikke er juridisk forpligtet til at anvende**

proceduren i 1999-afgørelsens artikel 6, når den giver Kommissionen beføjelse til at træffe afgørelse om beskyttelsesforanstaltninger på et givent område. Det følger af ordlyden i artikel 6: “følgende procedure kan anvendes” (fremhævet her). Anvendelsen af proceduren for beskyttelsesforanstaltninger i afgørelsen om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser er med andre ord frivillig. Man kan derfor sagtens støde på retsakter om fastlæggelse af beskyttelsesforanstaltninger, der ikke følger proceduren angivet i artikel 6 i 1999-afgørelsen, eller i den tilsvarende artikel 3 fra 1987-afgørelsen.

Eksempel på en retsakt om indførelse af beskyttelsesforanstaltninger

Beskyttelses mod
dumpingimport

Et eksempel på en retsakt, der foreskriver indførelsen af beskyttelsesforanstaltninger er **Rådets forordning om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af EU** (anti-dumpingforordningen).²⁶

Forordningen giver blandt andet Kommissionen beslutningskompetence til at iværksætte undersøgelser vedrørende tredjelandes dumping af varer i EU og indføre *midlertidige* afgifter (anti-dumpingtold) efter konsultationer med den rådgivende anti-dumpingkomité (officielt blot kaldet Det Rådgivende Udvalg). Skal afgifterne gøres endelige eller mere permanente, skal Rådet træffe beslutning herom.

Udvalget er sammensat af repræsentanter for samtlige medlemsstater og en repræsentant for Kommissionen som formand. Anti-dumpingforordningens artikel 15 indeholder nogle retningslinier for de omtalte konsultationer:

Artikel 15

Konsultationer

1. Alle konsultationer, der er omhandlet i denne forordning, finder sted i et **rådgivende udvalg**, der er sammensat af repræsentanter for samtlige medlemsstater og med en repræsentant for Kommissionen som formand. Konsultationer indledes omgående på en medlemsstats anmodning eller på Kommissionens initiativ og finder under alle omstændigheder sted så hurtigt, at der er muligt at overholde de frister, der er fastsat ved denne forordning.

(...)

Konsultationerne kan vedrøre blandt andet forekomsten af dumping, forekomsten og omfanget af eventuelle skadevirkninger, årsagssammenhængen mellem dumpingimporten og skaden samt fastlæggelse af de foranstaltninger, der skal forebygges eller afhjælpe skaderne.

Det første skridt ved en bestyrket mistanke om dumping vil typisk være, at Kommissionen efter konsultationer med udvalget indfører en midlertidig afgift. Nedenfor er gengivet artikel 7 i anti-dumpingforordningen, der giver Kommissionen adgang til at indføre sådanne midlertidige afgifter:

Artikel 7

Midlertidig told

(...)

4. Kommissionen indfører midlertidig told efter konsultationer eller i yderste hastende tilfælde, efter at have underrettet medlemsstaterne. I sidstnævnte tilfælde finder der konsultationer sted senest ti dage efter, at medlemsstaterne er blevet underrettet om Kommissionens afgørelse.

(...)

6. Kommissionen underretter omgående Rådet og medlemsstaterne om afgørelser, der træffes i medfør af stk. 1-5. Rådet kan med kvalificeret flertal træffe anden afgørelse

[Denne sidste bestemmelse svarer til 1999-afgørelsen artikel 6, stk. 2 og 4].

Indførelse af
midlertidig anti-
dumping-told

Efter indførelsen af en midlertidig anti-dumpingtold skal Kommissionen fortsætte sine undersøgelser for endelig at tage stilling til, hvorvidt der så reelt er tale om dumping.

Hvis Kommissionens undersøgelser og efterfølgende konsultationer med Det Rådgivende Udvalg viser, at det ikke er nødvendigt at indføre **endelige** beskyttelsesforanstaltninger, afsluttes undersøgelsen eller proceduren, den midlertidige told ophæves og eventuelt opkrævet told tilbagebetales. Det forudsætter dog, at Det Rådgivende Udvalg ikke har nogen indvendinger mod Kommissionens vurdering.

I modsat fald (altså hvis udvalget fremsætter indvendinger mod Kommissionens beslutning) skal Kommissionen omgående forelægge en rapport for Rådet om resultaterne af konsultationerne med udvalget sammen med et forslag om, at proceduren afsluttes. Proceduren anses for afsluttet, hvis Rådet ikke inden en måned med kvalificeret flertal har truffet anden afgørelse. Det fremgår af anti-dumpingforordningens artikel 9, stk. 2.

Anti-dumpingforordningens artikel 9, stk. 4 foreskriver imidlertid også en procedure for det tilfælde, at Kommissionens undersøgelse af de faktiske omstændigheder skulle vise, at der finder dumping sted, og at EU lider skade derved. I så fald fremsætter Kommissionen et forslag for Rådet efter konsultationer i Det Rådgivende Udvalg om indførelse af en endelig anti-dumpingtold. Rådet træffer afgørelse om Kommissionens forslag med simpelt flertal.

Mange beskyttelsesforanstaltninger

På anti-dumpingområdet er der i de sidste fem år truffet hundredvis af beskyttelsesforanstaltninger mod import fra tredjelande. Det drejer sig blandt andet om foranstaltninger mod import fra de Øst- og Centraleuropæiske lande og fra u-landene. Bestemmelserne ser ud til at have stor betydning for producenter og forbrugere i EU. I det følgende nævnes blot et par eksempler til illustration.

Kommissionens forordning om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af lavenergipærer (kompakt-lysstofrør) fra Kina²⁷ er et konkret eksempel. Her er der truffet en beslutning om indførelse af beskyttelsesforanstaltninger efter konsultationer i Det Rådgivende Udvalg som foreskrevet i anti-dumpingforordningens artikel 7, stk. 4 og artikel 15, som er gengivet oven for.

Indførelsen af en midlertidig anti-dumpingtold er kulminationen på en sag, der startede med en klage fra april 2000 til Kommissionen fra tre europæiske producenter af lavenergipærer. Producenterne hævdede i deres klage, at der finder en omfattende import til dumpingpriser af lavenergipærer sted fra Kina. Den 17. maj 2000 iværksatte Kommissionen en undersøgelse af klagen, og undersøgelsens foreløbige resultater førte siden til, at Kommissionen den 8. februar 2001 efter rådgøring med Det Rådgivende Udvalg indførte en midlertidig anti-dumpingtold på de pågældende lavenergipærer fra Kina.

Undersøgelserne fortsætter imidlertid med henblik på at nå frem til en endelig konklusion. Et eventuelt forslag om indførelse af mere permanente anti-dumpingafgifter forudsætter en afgørelse af Rådet med simpelt flertal inden en bestemt frist. Hvis Kommissionen vurderer, at der fortsat er basis for at opkræve en anti-dumpingafgift, vil den fremlægge et forslag om en endelig anti-dumpingafgift for foreløbigt en 5-årig periode for Rådet. Forslaget vil forinden skulle drøftes i Det Rådgivende Udvalg.²⁸

I lyset af, at Danmark jo er et typisk "el-spare land", har netop denne sag haft offentlighedens bevågenhed.

Et andet eksempel er **Kommissionens forordning om indførelse af en midlertidig anti-dumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Taiwan**.²⁹ Her indførte Kommissionen tilsvarende en midlertidig anti-dumpingtold mod importen af cykler fra Taiwan, mens den fortsatte sine undersøgelser. Resultatet af undersøgelserne førte til, at Rådet den 22. februar

1998 besluttede at indføre en endelig anti-dumpingtold på disse cykler.³⁰

Midlertidigt fiskestop i "torskekassen"

Et tredje og lidt anderledes eksempel på beskyttelsesforanstaltninger, der til forskel fra de øvrige ikke omhandler anti-dumping, er **indførelsen af det midlertidige fiskeristop i "torskekassen" i Nordsøen**, som var en beslutning af stor betydning for dansk fiskeri. Ved en Kommissionsforordning af 7. februar 2001³¹ blev der for nylig indført et midlertidigt fiskestop i "torskekassen". Kommissionens bemyndigelse til at træffe denne beslutning fremgår af i artikel 15 i Rådets forordning af 20. december 1992 om en fællesordning for fiskeri og akvakultur³², hvorefter Kommission kan træffe passende foranstaltninger i tilfælde af såkaldte "alvorlige forstyrrelser" af ressourcerne (dvs. fiskebestanden).

Beskyttelsesproceduren i 1987-afgørelsen

1987-afgørelsen: Ingen ændringer af betydning

I 1987-afgørelsen optræder der ligesom i de gamle forvaltnings- og forskriftsprocedurer to varianter (*a*) og (*b*). Efter 1987-afgørelsen kunne Rådet efter variant (*a*) træffe en anden afgørelse end den som var foreslået af Kommissionen med kvalificeret flertal inden for den frist, der fastsættes i den pågældende basisretsakt. Efter variant (*b*) kunne det i stedet bestemmes i basisretsakten, at Rådet med kvalificeret flertal kan bekræfte, ændre eller ophæve Kommissionens afgørelse. I 1999-afgørelsen slås de to varianter som nævnt sammen, så de nu optræder som ligestillede alternativer.

Reelt er der derfor ikke sket nogen egentlig indholdsmæssig ændring af proceduren med 1999-afgørelsen.

Demokratisk kontrol af komiteerne i EU

Demokratisk kontrol med 1999-afgørelsen

Et af Parlamentets vedvarende kritikpunkter gennem årene vedrørende Kommissionens gennemførelsesbeføjelser drejede sig om spørgsmålet om den manglende mulighed for demokratisk kontrol og åbenhed omkring komiteernes arbejde. **Disse spørgsmål bliver der først for alvor gjort noget ud af med den nye afgørelse fra 1999.** Kort efter vedtagelsen af den nye afgørelse fra 1999 afgjorde Retten af Første instans dog, at reglerne om aktindsigt også gælder for komiteernes dokumenter.³³

Ingen bestemmelser i 1987-afgørelsen

Afgørelsen fra 1987 indeholder derimod ingen bestemmelser om åbenhed eller Europa-Parlamentets rolle og demokratiske kontrol, der i stedet var "reguleret" ved politiske aftaler mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen samt til dels Rådet.

Politiske aftaler

De politiske aftaler, der blev indgået efter 1987-afgørelsen blev kaldt Plumb-Delors-aftalen (1988), Modus Vivendi-aftalen (1994) og Samland-William-aftalen (1996). Fælles for aftalerne var, at selvom de indeholdt politiske forpligtelser til at informere Europa-Parlamentet om komiteernes arbejde og krav om, at Kommissionen skulle tage størst muligt hensyn til Parlamentets synspunkter, så virkede aftalerne ikke i praksis.

5.1. Information af Europa-Parlamentet

Med 1999-afgørelsen bliver Europa-Parlamentets rolle direkte nævnt i forbindelse med Kommissionens gennemførelsesbeføjelser.

For det første bliver Kommissionen således retligt forpligtet til at holde Parlamentet regelmæssigt underrettet om udvalgenes arbejde, jf. art. 7, stk. 3, i 1999-afgørelsen:

Artikel 7

3. Europa-Parlamentet holdes regelmæssigt underrettet af Kommissionen om udvalgenes arbejde. Det skal med henblik herpå have **tilsendt dagsordener** for udvalgenes møder, de **udkast**, udvalgene får forelagt vedrørende gennemførelsesforanstaltninger til retsakter, der er vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251, udvalgenes **afstemningsresultater og mødeprotokoller** samt **lister over de myndigheder og organer**, hvortil de personer, som medlemsstaterne udpeger som deres repræsentanter, er knyttet. Europa-Parlamentet skal ligeledes underrettes om enhver foranstaltning og ethvert forslag til foranstaltninger, som Kommissionen forelægger Rådet.

Parlamentet skal altså have tilsendt følgende materiale:

- dagsordener for (alle) udvalgenes møder,
- udkast til gennemførelsesforanstaltninger for retsakter, som er vedtaget efter den **fælles beslutningsprocedure**,
- udvalgenes afstemningsresultater og mødeprotokoller samt lister over de myndigheder og organer som de personer, der repræsenterer medlemsstaterne, kommer fra.

Europa-Parlamentet skal endvidere underrettes om enhver foranstaltning og ethvert forslag til foranstaltning, som Kommissionen forelægger Rådet.

Ifølge en aftale mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen om den praktiske gennemførelse af afgørelsen, har Kommissionen endvidere accepteret at sende Europa-Parlamentet visse udkast til gennemførelsesforanstaltninger til basisretsakter, der **ikke** er vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure, men som har særlig betydning for Parlamentet – uden at dette dog specificeres nærmere, jf. nedenfor.

Aftale mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen, der udbygger 1999-afgørelsen

(...)

2. Endvidere accepterer Kommissionen til orientering at tilsende Europa-Parlamentet visse udkast til gennemførelsesforanstaltninger til basisretsakter, **der ikke er vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure**, men som har særlig betydning for Europa-Parlamentet, når dettes ansvarlige udvalg anmoder herom. I henhold til dom af 19. juli 1999 afsagt af De europæiske Fællesskabets Ret i Første Instans (sag T-188/97, Rothmans mod Kommissionen) kan Europa-Parlamentet anmode om adgang til udvalgenes protokoller.

Aftalen er i sin helhed optrykt i småtrykket som **bilag 2**.

5.2. Europa-Parlamentets beføjelser (indsigelsesret)

For det andet får Europa-Parlamentet en slags indsigelsesret, når Parlamentet **mener**, at Kommissionen med sit forslag til gennemførelsesbestemmelser går ud over de beføjelser, som den tillægges i basisretsakten. Denne indsigelsesret gælder dog kun for forslag, som er fremsat på basis af en retsakt vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure, hvor Europa-Parlamentet er medlovgiver, jf. art. 4, art. 5 og **art. 8**, nedenfor:

1999-afgørelsen:
Artikel 4

Artikel 4

(forvaltningsproceduren)

Stk. 3 **Med forbehold af artikel 8** vedtager Kommissionen foranstaltninger, der straks finder anvendelse.

Artikel 5

Artikel 5

(forskriftsproceduren)

Stk. 3 **Med forbehold af artikel 8** vedtager Kommissionen de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

(...)

(fortsættes)

Artikel 8

Stk. 5 Er Europa-Parlamentet af den opfattelse, at et forslag, der er forelagt af Kommissionen i henhold til en basisretsakt vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251, indebærer en **overskridelse af de gennemførelsesbeføjelser, der er fastsat i basisretsakten**, underretter det Rådet om sin holdning.

Artikel 8

Hvis Europa-Parlamentet med en begrundet beslutning gør opmærksom på, at et udkast til gennemførelsesforanstaltninger, som forventes vedtaget, og som er blevet forelagt for et udvalg i henhold til en basisretsakt vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251, indebærer en **overskridelse af de gennemførelsesbeføjelser, som er fastlagt i basisretsakten**, behandler Kommissionen udkastet på ny. Under hensyn til denne beslutning kan Kommissionen under overholdelse af fristen for den igangværende procedure forelægge udvalget et nyt udkast til gennemførelsesforanstaltninger, videreføre proceduren eller forelægge Europa-Parlamentet og Rådet et forslag til retsakt i henhold til traktaten.

Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og udvalget om, hvad den agter at gøre på baggrund af Europa-Parlamentets beslutning og om begrundelsen herfor.

Europa-Parlamentet kan altså gå ind på to tidspunkter:

1. Når et forslag er under behandling i **udvalget** (artikel 8),
2. Når et forslag ikke kunne vedtages i udvalget og derfor er **gået videre til Rådet** (artikel 5, stk. 5). Det gælder dog kun for forskriftsudvalget

I det **første** tilfælde kan Parlamentet beslutte, at Kommissionen skal behandle udkastet igen. Kommissionen kan herefter:

- forelægge udvalget et nyt udkast til gennemførelsesforanstaltninger,
- videreføre proceduren, eller
- forelægge Europa-Parlamentet og Rådet et forslag til retsakt i henhold til traktaten (og dermed reelt tilbageføre gennemførelsesbeføjelserne til de to lovgivningsorganer).

I det **andet** tilfælde underretter Parlamentet Rådet om sin holdning.

Ingen vetoet for
Europa-
Parlamentet

Europa-Parlamentet har dog **ikke fået en egentlig vetoet** som det ellers havde ønsket, og det er (fortsat) kun EF-Domstolen, der i givet fald endeligt kan beslutte, at en given gennemførelsesforanstaltning går ud over de beføjelser, der er tillagt i basisretsakten.³⁴ Hvis Kommissionen eller Rådet ikke retter sig efter Europa-Parlamentets holdning, har Europa-Parlamentet derfor ikke anden udvej end at anlægge et annullationssøgsmål for EF-Domstolen. Med andre ord er Parlamentets involvering altså begrænset til en kontroladgang uden egentlige selvstændige handlemuligheder.

5.3. Åbenhed og aktindsigt i øvrigt

Manglen på åbenhed og information omkring udvalgenes arbejde har været voldsomt kritiseret i lige så mange år, som udvalgene har eksisteret. Åbenheden og informationen til offentligheden forbedres imidlertid betragteligt i den nye afgørelse fra 1999:

1999-afgørelsen:
Artikel 7

Artikel 7

1. Hvert udvalg vedtager sin forretningsorden på forslag af formanden på grundlag af en **standardforretningsorden**, der offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Eksisterende udvalg tilpasser i fornødent omfang deres forretningsorden til standardforretningsordenen.
2. De principper og betingelser for **aktindsigt**, der gælder for Kommissionen, gælder også for udvalgene.
3. (...)
4. Senest seks måneder efter denne afgørelses ikrafttræden offentliggør Kommissionen i De Europæiske Fællesskabers Tidende **en liste over alle udvalg**, der bistår Kommissionen i forbindelse med udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser. I denne liste angives for hvert udvalg den eller de basisretsakter, i henhold til hvilke udvalget er nedsat. Fra og med 2000 offentliggør Kommissionen desuden en årlig redegørelse for udvalgenes arbejde.

(fortsættes)

5. Henvisninger til samtlige dokumenter, som tilsendes Europa-Parlamentet i medfør af stk. 3, offentliggøres i et register, der oprettes af Kommissionen i 2001. Udvalgene vil fremover være underlagt samme regler for aktindsigt som Kommissionen.³⁵

[Art. 3 er gengivet i afsnittet om "information af Europa-Parlamentet", jf. ovenfor]

De nye regler for åbenhed i artikel 7 vedrører herefter følgende:

- Kommissionen vil inden seks måneder efter afgørelsens ikrafttrædelse offentliggøre en liste over alle udvalg i EF-tidende.³⁶ Listen vil desuden angive den eller de basisretsakter, i henhold til hvilke udvalget er nedsat.
- Kommissionen vil fra og med 2000 årligt udgive en redegørelse for udvalgenes arbejde.
- Kommissionen skal oprette et register i 2001, hvor Kommissionen skal offentliggøre henvisninger til samtlige dokumenter, som sendes til Europa-Parlamentet.

Desuden skulle Kommissionen allerede inden årets udgang (1999) vedtage en **standardforretningsorden** for udvalgene, som ligeledes vil blive offentliggjort i EF-tidende. Standardprocedurerne blev imidlertid først vedtaget i februar 2001.

Standardforretningsordenen for udvalgene

Standardforretningsordenen indeholder regler for:

- Mødeindkaldelse
- fastsættelse af dagsorden
- fremsendelse af dokumenter til mødedeltagerne (som hovedregel 14 dage før)
- informering af Europa-Parlamentet
- afstemning og andre regler om udvalgets udtalelser (simpelt flertal ved rådgivningsproceduren og kvalificeret flertal for forvaltnings- og forskriftsproceduren)
- udsættelse af afstemningen
- repræsentation og beslutningsdygtigt flertal

- nedsættelse af arbejdsgrupper
- tredjemands deltagelse i møder (interesseorganisationer m.fl.), mødereferater
- liste over tilstedeværende
- aktindsigt (samme regler som for Kommissionens dokumenter generelt), m.v.

Man bør holde sig for øje, at nye udvalg **ikke er forpligtet til at følge standardforretningsordenen**, lige som det er frivilligt, om eksisterende komiteer vil tilpasse deres eksisterende forretningsorden til standardprocedurerne. Det fremgår blandt andet af ordlyden i artikel 7, stk. 1: “hvert udvalg vedtager sin forretningsorden på forslag af formanden **på grundlag af en standardforretningsorden**”... samt “eksisterende udvalg tilpasser *i fornødent omfang* deres forretningsorden til standardforretningsordenen.”

Standardforretningsordenen er optrykt i sin helhed som **bilag 5** bagerst i denne fremstilling.

5.4. Generelt om afstemningsregler, mødehyppighed, m.v.

Afstemningsregler – hvad er et kvalificeret flertal?

For forvaltnings- og forskriftsudvalgene gælder det, at de træffer afgørelse med **kvalificeret flertal** efter de almindelige afstemningsregler for Rådet i traktatens artikel 205, stk. 2 TEF. Efter disse afstemningsregler har medlemsstaterne differentieret stemmewægt efter bl.a. deres størrelse og befolkningsgrundlag. Danmark har f.eks. 3 stemmer, mens de største lande Tyskland, Frankrig, Italien og Spanien har 10 stemmer hver. 62 stemmer udgør et kvalificeret flertal, mens 26 stemmer udgør et såkaldt blokerende mindretal.

Forskel på forskrifts og forvaltningsproceduren når sagen overgår til Rådet

Det er dog ikke altid nok at samle de nødvendige 62 stemmer – i visse tilfælde gælder der derudover et krav om, at de 62 stemmer skal udgøres af mindst 10 medlemsstater, hvis sagen overgår til Rådet. Mens der i **forskriftsproceduren** kun er et krav om mindst 62 stemmer (hvilket i realiteten svarer til

mindst 9 medlemmer) for at udgøre det nødvendige flertal, skal de 62 stemmer afgives af mindst 10 medlemmer i **forvaltningsproceduren**. I førstnævnte tilfælde tager Rådet nemlig stilling til et forslag fra Kommissionen, mens Kommissionen i forvaltningsproceduren forelægger selve sine vedtagne *foranstaltninger* for Rådet, og Rådets ændringsforslag således er “egne” forslag, jf. art. 205 i EF-Traktaten:

Artikel 205 TEF

Artikel 205 TEF, stk. 2

(...)

Rådets afgørelser træffes med mindst:

- 62 stemmer i tilfælde, hvor afgørelsen i henhold til denne traktat skal træffes på forslag af Kommissionen [**hvilket i praksis vil sige mindst 9 medlemmer**]
- 62 stemmer afgivet af mindst 10 medlemmer, der stemmer for, i alle andre tilfælde

Valg af udvalgstype

Rådet fastsætter på forslag af Kommissionen i den enkelte basisretsakt, hvilken type udvalg som Kommissionen skal rådføre sig med under fastlæggelsen af de nærmere gennemførelsesbestemmelser. Valget af udvalgstype er i høj grad politisk, da Rådet som nævnt ovenfor har forskellig grad af indflydelse efter hvilken type der vælges. Rådet følger derfor heller ikke altid Kommissionens forslag med hensyn til hvilken procedure, det skal vælge til gennemførelsen af en bestemt retsakt. Med 1999-afgørelsen er der dog som nævnt ovenfor indført nogle retningslinier for valg af udvalg/procedure inden for de forskellige områder.

Ofte vælger Rådet en procedure, hvor Rådet har stor indflydelse. Det har traditionelt givet anledning til en del gnidninger mellem Rådet og Kommissionen, hvor Kommissionen har opponeret kraftigt imod det, som den betragter som en indskrænkning af de gennemførelsesbeføjelser, som den er tillagt efter traktatens artikel 202 TEF.

Eurodac – Rådet forbeholder sig gennemførelsesbeføjelserne

I sjældnere tilfælde kan Rådet undlade at uddelegere (nogle af) gennemførelsesbeføjelserne og i stedet selv udøve dem. Et eksempel herpå er vedtagelsen af **Rådets forordning til oprettelse af “Eurodac”**, som er et system der gør det muligt at sammenligne asylansøgere og visse andre udlændinges fingeraftryk.³⁷

Kommissionen havde i sit forslag oprindeligt tildelt sig selv alle gennemførelsesbeføjelserne. Under behandlingen af forslaget ændrede Rådet forslaget og forbeholdt sig derved de vigtigste af forordningens gennemførelsesbeføjelser, nærmere bestemt, når det gælder gennemførelsesbeføjelserne om:

- indsamling, videregivelse og sammenligning af fingeraftryk (art.4, stk. 1-6)
- blokering af oplysninger fra asylansøgere, der senere anerkendes som flygtninge, og
- bestemmelserne om udarbejdelse af statistikker over asylansøgere, der allerede inden indgivelsen af asylansøgningen er blevet anerkendt i en anden medlemsstat som flygtninge (artikel 12, stk. 1 og 2).

Rådet tildeler alene Kommissionen nogle ret tekniske gennemførelsesbeføjelser (artikel 23).

Rådet kan selv udøve gennemførelsesbeføjelserne

Rådet har dog ikke frie hænder til at forbeholde sig gennemførelsesbeføjelserne. Rådet kan ifølge artikel 202 TEF **kun i særlige tilfælde forbeholde sig retten til selv direkte at udøve gennemførelsesbeføjelserne**. EF-Domstolen har endvidere præciseret, at Rådet i sådanne tilfælde skal give en udførlig begrundelse for en sådan beslutning.³⁸ Det skyldes naturligvis, at Domstolen skal have et grundlag for at prøve en eventuel sag om dette spørgsmål.

Rådets begrundelse for at forbeholde sig gennemførelsesbeføjelserne i Eurodac-forordningen var bl.a., at disse beføjelser involverer behandlingen af særligt følsomme personoplysninger.

ger, hvilket kunne berøre udøvelsen af individuelle frihedsrettigheder. Europa-Parlamentet afgav sin holdning til forslaget den 21. september 2000, hvor det støttede Kommissionens oprindelige forslag og krævede, at Kommissionen skulle have tildelt alle gennemførelsesbeføjelser. Rådet valgte dog at overhøre Parlamentet på dette punkt og fastholdt, at det selv skulle have de vigtigste gennemførelsesbeføjelser.

Mødehyppigheden i de enkelte udvalg og komiteer afhænger af, hvilken slags der er tale om. Forvaltningskomitéen for Korn holder f.eks. møde hver uge, mens mange af de rådgivende udvalg vedrørende EU's relationer med tredjelande (eksterne relationer) ikke en gang mødes hvert år, men efter behov.

Ifølge Kommissionens årsberetning for år 2000, blev der alene i forvaltningskomiteerne på landbrugsområdet afholdt 328 møder, og der blev forelagt ca. 2000 forslag til foranstaltninger.

Der udsendes en dagsorden inden mødet, men ofte med en frist på kun et par dage, hvilket i så fald ikke giver de enkelte medlemmer af komitéen mulighed for at få kendskab til forslagets indhold før ved mødets start. Det kan også give problemer i forhold til en eventuel national beslutningsprocedure (se nærmere nedenfor om den danske parlamentariske kontrol).

Optræder der et punkt på dagsordenen af særlig interesse for et eller flere medlemslande, kan man dog opnå enighed med Kommissionen om at udsætte afstemningen om forslaget til næste møde.

De videnskabelige Komiteer

Hidtil er det hovedsageligt embedsmandsudvalgene, der har påkaldt sig opmærksomheden, men i kølvandet på bl.a. BSE-skandalen og GMO-sagen er fokuseringen i stigende grad ved at samle sig om de såkaldt **videnskabelige udvalg**. Disse udvalg er udelukkende rådgivende og har ingen gennemførelsesbeføjelser, men spiller ikke desto mindre en vigtig rolle i forbindelse med Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelserne.

6.1. Rådgivende opgaver

Rådgivende ekspertudvalg nedsat af Kommissionen

De videnskabelige udvalg er som regel nedsat af Kommissionen for at rådgive denne om tekniske og videnskabelige spørgsmål.³⁹ **Medlemmerne af disse udvalg sidder der først og fremmest i deres professionelle egenskab og skal ikke repræsentere nationale interesser.** Et eksempel er **Den Videnskabelige Veterinærkomité**, som spillede en vigtig rolle forud for Kommissionens beslutning om at indføre eksportforbud for britisk oksekød og kvæg i 1997.

I en stadig mere kompleks verden har Kommissionen et stigende behov for at rådføre sig med eksperter på nogle af de områder, hvor det skal varetage gennemførelsen af basisretsakter. På andre områder har Rådet gennem lovgivningen pålagt Kommissionen at rådføre sig med et eller flere ekspertudvalg under forberedelsen af et forslag. Endelig har Domstolen fastslået, at der under visse omstændigheder ligefrem er **pligt** for Kommissionen til at rådføre sig med et videnskabeligt ekspertudvalg, når formålet med oprettelsen af udvalget har været at give Kommissionen et grundlag for at undersøge komplekse videnskabelige og tekniske problemer, også selvom rådføringspligten ikke fremgår helt klart af selve teksten.⁴⁰

Det eneste sted man kan finde en liste over de videnskabelige komiteer er i EU's budget. Den nyeste udgave af listen (fra budgettet for 2001) er optrykt som **bilag 7** bagerst i denne fremstilling.

6.2. Nye opgaver med Amsterdamtraktaten

Efter Amsterdamtraktaten har denne de facto rådføringspligt med de videnskabelige komiteer endvidere fået støtte i selve traktaten hvad angår områderne sundhed, sikkerhed, miljøbeskyttelse og forbrugerbeskyttelse. I henhold til traktaten skal Kommissionens forslag nemlig bygge på et højt beskyttelsesniveau under hensyntagen til navnlig enhver ny udvikling baseret på videnskabelige kendsgerninger (artikel 95, stk. 3 TEF).⁴¹

Selvom komiteerne for det meste er klassificeret som rådgivende udvalg, kan deres anbefalinger ikke uden videre tilsidesættes uden nogen fyldestgørende begrundelse.⁴² Kommissionen er ifølge Domstolen også forpligtet til at sørge for, at disse udvalg sammensættes på en pluralistisk måde, det vil sige med repræsentation af forskellige synspunkter og aktører inden for det givne område.⁴³

Udvalgene er dog ikke omfattet af Rådets afgørelse om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser, da de som hovedregel er nedsat af Kommissionen og som nævnt altså alene har en rådgivende funktion. Rådet kan således heller ikke direkte delegerer gennemførelsesbeføjelser til disse udvalg.

Som nævnt ovenfor skal de videnskabelige komiteer blandt andet høres i forbindelse med godkendelsen af nye GMO'ere (se artikel 28 i det nye GMO-direktiv). Også i forbindelse med indførelsen af tilsætningsstoffer til levnedsmidler, der er harmoniseret ved en række rådsdirektiver, skal Den Videnskabelige Styringskomité høres. Deres vurderinger har derfor ofte stor indflydelse på den endelige udformning af de forslag, som Kommissionen lægger frem for embedsmandsudvalgene til vedtagelse. Eksempelvis har **Den Videnskabelige Styrings-**

komité været hørt i forbindelse med langt de fleste foranstaltninger mod kogalskab, **før** forskriftskomiteén (Den Stående Levnedsmiddelkomité) traf sine beslutninger.

Der er altså i mange tilfælde samspil mellem de komiteer, der i medfør af gennemførelsesbeføjelserne træffer de egentlige beslutninger, og de rådgivende videnskabelige komiteer, hvilket egentlig synes fornuftigt nok.

Som eksempel på oprettelse af en videnskabelig komité er i **bilag 8** vedlagt Kommissionens afgørelse af 10. juni 1997 om oprettelse af en videnskabelig styringskomité (nævnt ovenfor). Styringskomiteen koordinerer det arbejde, der udføres af de videnskabelige komiteer, der behandler forbrugersundhedsspørgsmål.

Andre indflydelseskanaler - interessekomiteerne

Udover de nævnte embedsmandskomiteer, der repræsenterer medlemsstaterne, og de videnskabelige komiteer, der repræsenterer “den uafhængige sagkundskab” nedsætter Kommissionen endvidere ofte interessekomiteer forud for fremlæggelsen af et færdigt forslag. Sådanne komiteer vil ofte blive nedsat, når Kommissionen har brug for at konsultere et bredere spektrum af interesser. Disse udvalg er som regel sammensat af repræsentanter for de relevante interessegrupper i samfundet, f.eks. landbrugsråd, industriorganisationer, arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer, miljøorganisationer, flygtningeorganisationer, osv. Høring af disse udvalg er i lighed med de videnskabelige udvalg ikke obligatorisk.⁴⁴

Forskel udviskes
til tider i praksis:
'Artikel 19'-
komitéen

Redegørelsen for de forskellige udvalg kunne bibringe læseren det indtryk, at opdelingen af de forskellige udvalg i forskellige og adskilte kategorier er lige så rigoristisk i virkelighedens verden, men det er ikke altid tilfældet. Forskellen på de såkaldte komitologi- eller embedsmandsudvalg og de videnskabelige og andre rådgivende udvalg nedsat af Kommissionen kan til tider udviskes noget.

Som eksempel kan nævnes den såkaldte “**Artikel 19**”-komité⁴⁵ nedsat i henhold til **Rådets Forordning om industrivirksomheders frivillige deltagelse i en fællesskabsordning for miljøstyring og miljørevision (EMAS)**.⁴⁶ Komiteen er nedsat i henhold til forordningens artikel 19 (deraf navnet) og følger 1987-afgørelsens forskriftsprocedure (III a).

Foruden de sædvanlige medlemsstatsrepræsentanter indbydes repræsentanter fra forskellige relevante europæiske interesseorganisationer til møderne, bl.a. UNICE (European Confederation of Industries), EEB (European Environmental Bureau) og ETUC (European Trade Union Confederation). Artikel 19-komiteen forstås derfor bedst som to forskellige komiteer, hvor

den første er den traditionelle komité, der følger 1987-afgørelsens komitéprocedure og som udelukkende består af Kommissionen samt de embedsmænd, medlemslandene har sendt som deres repræsentanter. Denne komité eksisterer udelukkende, når der skal stemmes om en eller anden foreslået foranstaltning, for det er kun medlemslandenes repræsentanter, der har stemmeret ifølge komitéprocedurerne.

Den anden del af komitéens arbejde består dog **ikke** i vedtagelsen af formelle foranstaltninger – størstedelen af tiden virker komitéen som åbent debatforum og rådgivningsgruppe, hvor medlemsstaters repræsentanter og interesseorganisationers repræsentanter mødes, diskuterer, forhandler og indgår forlig.

Den danske parlamentariske kontrol – forelæggelse for Folketingets Europaudvalg og fagudvalg

Folketinget har ingen kontrolbeføjelser over for EU-Kommissionen. Denne kontrol udøves af Europa-Parlamentet. Omvendt ligger “kontrollen” med Rådet stort set udelukkende i de respektive nationale parlamenter – i Danmark gennem Folketingets beføjelser over for de ministre, der repræsenterer Danmark i Rådet.

Folketingets kontrol er omtalt i tiltrædelseslovens §6,⁴⁷ hvorefter regeringen skal underrette Folketingets Europaudvalg om forslag til Rådets vedtagelser, der bliver umiddelbart anvendelige i Danmark, eller til hvis opfyldelse Folketingets medvirken er nødvendig.⁴⁸

Tiltrædelseslovens § 6

Tiltrædelsesloven

§ 6. Regeringen afgiver beretning til folketinget om udviklingen i De europæiske Fællesskaber.

Stk. 2. Regeringen underretter **Folketingets Europaudvalg** om forslag til rådsvedtagelser, der bliver umiddelbart anvendelige i Danmark, eller til hvis opfyldelse Folketingets medvirken er nødvendig.

Tiltrædelseslovens § 6 giver imidlertid ikke noget fyldestgørende billede af Europaudvalgets betydning og involvering. Siden Danmarks tiltrædelse af de Europæiske Fællesskaber i 1973 er det daværende Markedsudvalg (siden 1. oktober 1994 Europaudvalget) og Folketingets fagudvalg blevet mere og mere involveret i EU-sager og har via aftaler mellem regeringen og udvalget fået gradvis større indflydelse på den danske EU-linie. Aftalerne er indgået i de såkaldte beretninger.

Regeringens underretningpligt over for Europa-udvalget

I henhold til tiltrædelsesloven er der således kun pligt til underretning for så vidt angår forslag til **rådsvedtagelser**. Ved tiltrædelseslovens udarbejdelse blev det overvejet også at lade underretningspligten omfatte Kommissionens vedtagelser, men

det blev afvist på grund af, hvad man dengang opfattede som sagernes meget tekniske karakter.

Også forelæggelse af komitésager

Underretning om gennemførelsesretsakter har dog siden i praksis vist sig at spille en voksende rolle, da disse retsakter til tider indeholder politisk kontroversielle spørgsmål. Det er derfor aftalt mellem regeringen og Folketinget, at regeringen også underretter Europaudvalget og fagudvalgene om visse væsentlige gennemførelsesretsakter.

Ifølge Europaudvalgets beretning af 19. februar 1999 skal regeringen således forelægge væsentlige forslag til gennemførelsesbeføjelser, der vedtages i **forskriftsudvalg** for Europaudvalget.⁴⁹

Endvidere skal regeringen i **særlige** tilfælde forelægge forslag, der behandles i **forvaltningsudvalg**, nemlig hvor der træffes beslutninger af mere generel karakter som f.eks. persondatadirektivet.⁵⁰ Normalt vil sager efter forvaltningsproceduren ellers typisk være af mere teknisk karakter inden for (hovedsageligt) landbrugsområdet og vil derfor som hovedregel ikke skulle forelægges for Europaudvalget. I den sidste Folketingssamling (1999-2000) blev der forelagt ca. 120 sager. Sagsmængden har været kraftigt stigende.

Uddrag af beretningen fra 19. februar 1999: Komitéproceduren i Folketinget

Beretning afgivet af Europaudvalget den 19. februar 1999

Beretning om større åbenhed i den danske EU-beslutningsproces m.v.

(...)

IV. Komitéprocedure

Regeringens forelæggelse af sager, der skal afgøres i komitéprocedure, foregår i princippet efter samme retningslinjer som for kommissionsforslag, der kommer til afstemning i Ministerrådet, altså forelæggelse til orientering af sager, som er væsentlige, og forelæggelse af forhandlingsoplæg i sager, som er af større rækkevidde.

(fortsættes)

På grund af de korte tidsfrister, der forekommer i forbindelse med komitébehandlingen, vil man ofte ikke kunne nå at forelægge orienteringssager på et ordinært Europaudvalgsmøde. I sådanne tilfælde kan regeringens forelæggelse ske skriftligt i form af et notat. Dette bør fremsendes til Europaudvalget og det relevante fagudvalg så tidligt som muligt, således at såvel Europaudvalget som fagudvalget, hvis det ønsker det, får mulighed for at reagere, f.eks. ved at kalde ministeren i samråd, før der træffes afgørelse i komiteen.

På forsiden af fremsendelsesskrivelsen skal det fremhæves, at der er tale om en sag, der skal afgøres i komitéprocedure, og datoen for afgørelsen i komiteen skal ligeledes anføres i fremsendelsesskrivelsen.

Sager af større rækkevidde, hvor regeringen skal forelægge forhandlingsoplæg, skal sættes på dagsordenen for et Europaudvalgsmøde. Kan dette - f.eks. i sommerperioden - ikke ske på et ordinært møde, må der indkaldes til ekstraordinært møde.

Ifølge beretningen fra 1996 skal regeringen forelægge "væsentlige forslag til kommissionsdirektiver og kommissionsforordninger, der gennemføres i de såkaldte forskriftsudvalg". **Ordningen udvides til også at gælde for væsentlige kommissionsbeslutninger, der vedtages i forskriftsudvalg. I særlige tilfælde, hvor der træffes beslutninger af mere generel karakter (f.eks. beslutninger vedrørende "persondatadirektivet") forelægges disse også, når de gennemføres i de såkaldte forvaltningsudvalg.** Forelæggelse af sager, der er omfattet af reglerne om komitéprocedure, sker, når sagerne efter regeringens skøn er væsentlige. Det forudsættes, at nyordningen ikke medfører flere forelæggelser end tidligere, idet der alene er tale om at præcisere den praksis, regeringen har fulgt siden 1996.

Gennemførelsesbestemmelser bliver taget meget alvorligt af Folketinget og kan bl.a. føre til, at der indkaldes et ekstraordinært møde i udvalget, hvis forelæggelsen ikke kan ske på et ordinært møde. Der er flere eksempler på, at en kontroversiel sags behandling i et gennemførelsesudvalg har givet anledning til en del diskussioner i Europaudvalget og fagudvalgene med skriftlige spørgsmål og efterfølgende samråd med den ansvarlige danske minister.

Kun i Folketinget

Det danske system, hvorefter regeringen skal underrette og i visse tilfælde indhente et mandat til sin europapolitik hos et

parlamentarisk flertal, er i de senere år gået fra at være noget ganske enestående til at blive helt eller delvis kopieret af Sverige og Finland.

Meget vidtfavnende underretning – og mandatgivning – i Danmark

Underretningspligten er dog – så vidt vides – ingen steder så vidtfavnende som i Danmark. Underretning om sager, der forhandles i et gennemførelsesudvalg og eventuel indhentelse af et parlamentarisk mandat forud for en afstemning i et sådant embedsmandsudvalg forekommer kun i Danmark.

Det danske Folketing har således også på dette punkt stadig en særstilling blandt medlemsstaternes parlamenter.

NOTER

-
- ¹ “Regelproduktion i EU. Tal for perioden 1987-97”. Info-note I 74 af 11. januar 1999. Noten er offentlig og kan rekvireres gennem Folketingets EU-Oplysning.
 - ² Ordet “komitologi” er af engelsk oprindelse og optræder i så forskellige former som “committology”, “commitology” og “cometology” indtil begrebet fastlægges som “comitologi” (komitologi på dansk) i sagen 302/87 Europa-Parlamentet mod Rådet (Dom af 27. september 1994, 302/87 Europa-Parlamentet mod Rådet, Saml. 1988 s. 5615).
 - ³ Jf. Erklæring nr. 1 til Den Europæiske Fællesakt ’om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser.’
 - ⁴ De tre første er offentliggjort i EF-tidende (1999) C 203/1 og de to sidste er offentliggjort som bilag til Rådets mødeprotokol fra mødet den 28. juni 1999, hvor afgørelsen blev vedtaget.
 - ⁵ EUU (2000) Alm. del – bilag 1534.
 - ⁶ Antallet af “komitologi-udvalg” er omdiskuteret, idet det tidligere har været nærmest umuligt at få et overblik over antallet, og Kommissionens egne tal blev af nogle kritiske røster betegnet som bevidst misvisende og underdrevne. Indtil august 2000 har der ikke eksisteret nogen samlet officiel fortegnelse over udvalg, der bistår Kommissionen i udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser. Hidtil har forskere og andre interesserede været henvist til selv at dechiffrere EU’s årlige Budget, som indeholder en ikke særlig brugervenlig fortegnelse over de udvalg og komiteer, som høres i forbindelse med udstedelsen af fællesskabsretsakter. Budgettets fortegnelse indeholder dog også de stående udvalg, som Kommissionen benytter sig af i basisretsakternes tilblivelsesfase og som ikke er egentlige gennemførelsesudvalg. Med Rådets nye afgørelse om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser af 1999 blev Kommissionen pålagt at offentliggøre en årlig liste over samtlige udvalg, som bistår Kommissionen i forbindelse med udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser (artikel 7, stk. 4 i afgørelse 1999/468/EF). Denne fremstilling tager udgangspunkt i Kommissionens seneste officielle ’Fortegnelse over de udvalg og komiteer, der har til opgave at bistå Kommissionen ved udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser’ fra august 2000, optrykt i *EFT* (2000) C 225/02.
 - ⁷ Kommissionens oprindelige forslag gik ud på, at udvalget skulle kunne ændre væsentlige dele af en hovedretsakt, hvorved Kommissionen tillagde sig selv potentielt betydelige lovgivningsbeføjelser. Det modsatte blandt andet Danmark sig kraftigt, så det endte med, at udvalgene kun kan foretage ikke-væsentlige ændringer.
 - ⁸ Til forskel herfra vedrørte 1987-afgørelsen kun de retsakter, der blev vedtaget efter dens ikrafttræden. Hvis retsakter vedtaget før afgørelsen om Kommissionens gennemførelsesbeføjelser siden blev ændret eller deres gyldighedsperiode blev forlænget, var det op til Rådet fra sag til sag om den ville tilpasse vilkårene i overensstemmelse med den nye afgørelses vilkår eller om den ville opretholde de eksisterende vilkår.

-
- ⁹ Forslaget forventes fremlagt for Rådet i løbet af sommeren 2001, og det er Kommissionens håb, at justeringen kan være på plads ved udgangen af 2001. I første omgang byttes der blot lige over som det anvist i erklæringen. Hvis nogle basisretsakter skal have ændret proceduren i overensstemmelse med reglerne for valg af procedure i 1999-afgørelsen, må det ske efterfølgende, da Kommissionen altså i første omgang prioriterer en så hurtig justering af procedurerne og udfasning af 1987-afgørelsen som mulig.
- ¹⁰ For en oversigt over antallet af forskellige udvalg fordelt på procedurer, se optegnelsen i bilag 5 sidst i denne fremstilling.
- ¹¹ Rådets beslutning af 28. september 2000 om oprettelse af en europæisk flygtningefond, *EFT* (2000) L 252/12.
- ¹² Under forhandlingerne op til vedtagelsen af beslutningen om oprettelsen af Flygtningefonden var der ellers en del medlemsstater, der arbejdede hårdt for at ændre proceduren til en mere "rådsvenlig" procedure, da man mente at der var en ubalance mellem det forhold, at medlemsstaterne stod med det meste af arbejdet mht. Flygtningefonden og Kommissionen efter den foreslåede procedure altså suverænt kunne fastsatte de nærmere vilkår for fondens virke uanset, hvad medlemsstaterne måtte mene. Medlemsstaterne kom imidlertid ikke igennem med dette ønske. Danmark deltager ikke i Flygtningefondens arbejde, som følge af det retlige forbehold.
- ¹³ Kvalificeret flertal udgøres i dette tilfælde af mindst 62 stemmer afgivet af mindst 10 medlemmer, der stemmer for, idet forslaget *ikke* er afgivet af Kommissionen, jf. artikel 205, stk. 2, TEF. Når der stemmes om et forslag af Kommissionen, udgøres et kvalificeret flertal alene af 62 stemmer *uanset* antallet af medlemsstater bag (reelt svarer det dog til mindst 9 medlemmer).
- ¹⁴ Jf. nærmere nedenfor i afsnit 4: 'Generelt om udvalgsprocedurer'.
- ¹⁵ Rådets direktiv 75/324 af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler. Erklæringen lyder således: "Kommissionen vil tage hensyn til rådsmedlemmernes holdning og vil særligt arbejde på at undgå at gå imod en eventuel fremherskende stemning mod hensigtsmæssigheden af tilpasningsforanstaltningerne". Erklæringen er internt materiale hos EU-konsulenten i Folketinget.
- ¹⁶ Rådets beslutning (2001/51/EF) af 20. december 2000 om et EF-handlingsprogram vedrørende fællesskabsstrategien for ligestilling mellem mænd og kvinder (2001-2005).
- ¹⁷ Rådet kan formentlig i øvrigt altid vedtage et andet forslag med enstemmighed, der ikke støttes af Kommissionen, som følge af dets almindelige beføjelser efter traktaten, jf. artikel 250 TEF.
- ¹⁸ *EFT*(2001) L106.
- ¹⁹ Jf. direktivets artikel 28. Se nærmere om de videnskabelige komiteer neden for i kapitel 6.
- ²⁰ I hvert fald til og med 1996, se KOM(1996)630 endelig side 7-8.
- ²¹ Spørgsmålet om, hvorvidt Rådet også kunne forkaste forslaget med kvalificeret flertal, blev tilbagevist af Rådets juridiske tjeneste allerede i 1991. Rådets juridiske tjeneste tog imidlertid ikke stilling til, om Rådet

-
- kunne forkaste et forslag fra Kommissionen med enstemmighed, men der ses ikke at være hjemmel til det i traktatens artikel 250 TEF, som kun taler om ændringer af forslag. Spørgsmålet har ikke været testet i praksis. EU-Karnov fastslår blot, at det har været anført, at Rådet ville kunne forkaste et forslag med enstemmighed, men at rådspraksis herom er sparsom. Efter oplysning fra nogle af Kommissionens embedsmænd indeholder proceduren dog efter Kommissionens overbevisning ikke nogen mulighed for at forkaste et forslag fra Kommissionen under procedure III (a) i 1987-afgørelsen.
- ²² Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler, *EFT* (1991) L 230/1, senest ændret ved Kommissionens direktiv 1999/80/EF, *EFT* (1991) L 210/13.
- ²³ Rådets direktiv nr. 67/548 af 27. juni 1967 om tilnærmelse af lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer.
- ²⁴ Ændringen vedtaget med Kommissionsdirektiv 88/321 af 16. maj 1988 om tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 71/127 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om førerspejle til motordrevne køretøjer.
- ²⁵ Rådets direktiv om motorkøretøjer m.v. (Rdir. 70/156).
- ²⁶ Rådets forordning nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab, *EFT* (1996) L 56/1-20.
- ²⁷ Kommissionens forordning (EF) Nr. 255/2001 af 7. februar 2001 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold af kompaktlysstofrør med indbygget elektrisk drosselspole (CFL-i) med oprindelse i Folkerepublikken Kina, *EFT* (2001) L 38/8.
- ²⁸ For yderligere oplysninger om denne konkrete sag kan der henvises til erhvervsministerens skriftlige besvarelse af MF Kim Behnkes spørgsmål nr. S 1686 af 19/2 2001.
- ²⁹ Kommissionens forordning (EF) Nr. 1833/98 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Taiwan, *EFT* (1998) L 238/10.
- ³⁰ Rådets forordning (EF) Nr. 397/1999 af 22. februar 1999 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af cykler fra Taiwan og om endelig opkrævning af den indførte midlertidige told, *EFT* (1999) L 49/1.
- ³¹ Kommissionens forordning nr. 259/2001 af 7. februar 2001.
- ³² Rådets forordning nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsforordning for fiskeri og akvakultur.
- ³³ Dom 94/90 af 19. juli 1999 *Rothmans Int. mod Kommissionen*.
- ³⁴ Jf. artikel 230 TEF om annullationssøgsmål. Europa-Parlamentet havde i sit forhandlingsoplæg til den nye afgørelse oprindeligt ønsket at blive *ligestillet* med Rådet og få tillagt en egentlig vetoet vedrørende forslag til gennemførelsesbestemmelser, som er fremsat på basis af en retsakt vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure, se EPs høringsvar i protokollen fra mødet den 6. maj 1999: 'Vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tilægges Kommissionen' (A4-0169/99), optrykt i *EFT* (1999) C 279/404-411.

-
- ³⁵ Aktindsigten følger dog allerede af en dom fra Retten af Første instans fra 1999, som fastslog, at reglerne om aktindsigt også gælder for komiteernes dokumenter (Dom 94/90 af 19. juli 1999 *Rothmans Int. mod Kommissionen*).
- ³⁶ Den første liste blev offentliggjort – med stor forsinkelse – i *EFT* nr. C 225/02 af 8. august 2000: 'Fortegnelse over de udvalg og komiteer, der har til opgave af bistå Kommissionen ved udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser' (vedlagt som bilag 5).
- ³⁷ KOM (1999) 260 endelig.
- ³⁸ Sag 16/88, *Kommissionen v Rådet*, [1989] Saml. 3485, præmis 10.
- ³⁹ Ca. 55 ifølge budgettet, hvor de figurerer som "udvalg, som det ikke er obligatorisk at høre i forbindelse med udstedelse af retsakter".
- ⁴⁰ Se Sag C-212/91, *Angelopharm v Freie und Hansestadt Hamburg*, [1994] Saml. I-171.
- ⁴¹ Det betyder ikke, at der opstilles krav om nogen specifik organisatorisk type af videnskabeligt baseret Fællesskabs risikovurdering, men bestemmelsen indebærer angiveligt, at institutionerne er tvunget til at tage ekspertisen af de relevante eksisterende videnskabelige udvalg i betragtning, selv hvor de respektive basisretsakter ellers ikke forudser nogen obligatorisk konsultation.
- ⁴² J.Falke (2000) side 354.
- ⁴³ Se Sag C-269/90, *Technische Universität München*, [1991] Saml. I-5469.
- ⁴⁴ Derudover findes der naturligvis en række arbejdsgrupper under Rådet, der bistår Rådet og COREPER i forberedelsesfasen frem til vedtagelse af nye retsakter. Endvidere findes et antal komiteer under Europa-Parlamentet, hvis opgave tillige er at gennemgå alle forslag til retsakter inden deres vedtagelse og komme med en indstilling, der vedtages i Plenarforsamlingen. En yderligere beskrivelse af disse udvalg falder imidlertid uden for denne fremstillings ramme.
- ⁴⁵ For en grundig beskrivelse af artikel 19-komiteen, se Annette Elisabeth Töller: 'The "Article 19 Committee": The Regulation of the Environmental Management and Audit Scheme' i Schendelen et al (1998), side 179-205.
- ⁴⁶ Rådets Forordning 1836/93/EØF af 29. juni 1993 om industrivirksomheders frivillige deltagelse i en fællesskabsordning for miljøstyring og miljørevision (EMAS), *EFT* (1993) L 168/1-18.
- ⁴⁷ Lov 1972-10-11 nr. 447 om Danmarks tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber og Den Europæiske Union med de ændringer der følger af L 179, som vedtaget af Folketinget den 1. juni 2001 (Danmarks ratifikation af Nicetraktaten).
- ⁴⁸ Tiltrædelseslovens §6, stk. 2, jf. fodnote 47 ovenfor. Ved L 179 er "Folketingets Europaudvalg" indsat i stedet for "et af Folketinget nedsat udvalg".
- ⁴⁹ Europaudvalgets beretning af 19. februar 1999 om større åbenhed i den danske EU-beslutningsproces m.v., afsnit IV. *Komitéprocedure*, optrykt i Alm del – bilag 733 (1998).

⁵⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger, *EFT* (1995) L 281/31.

De Europæiske Fællesskabers Tidende L184/23 – 17.7.1999

RÅDETS AFGØRELSE

af 28. juni 1999

om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen

(1999/468/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR –under henvisning til traktaten om oprettelse af
Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 202,
tredje led,under henvisning til forslag fra Kommissio-
nen,¹under henvisning til udtalelse fra Europa-
Parlamentet,² og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådet skal i de retsakter, det vedtager, tildele Kommissionen beføjelser til at gennemføre de af Rådet udfærdigede forskrifter; Rådet kan opstille visse nærmere vilkår for udøvelsen af disse beføjelser; det kan ligeledes i særlige, begrundede tilfælde forbeholde sig retten til selv direkte at udøve gennemførelsesbeføjelser;
- (2) Rådet vedtog den 13. juli 1987 afgørelse 87/373/EØF om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen;³ denne afgørelse fastlagde et begrænset antal procedurer for udøvelsen af disse beføjelser;
- (3) Kommissionen er ved erklæring nr. 31, der er knyttet som bilag til slutakten fra

den regeringskonference, der vedtog Amsterdam-traktaten, blevet opfordret til at forelægge Rådet et forslag om ændring af afgørelse 87/373/EØF;

- (4) af klarhedshensyn forekommer det mere hensigtsmæssigt at erstatte afgørelse 87/373/EØF med en ny afgørelse end at ændre den;
- (5) nærværende afgørelse tilsigter for det første at opnå større ensartethed og forudsigelighed i valget af udvalgstype og med henblik herpå at fastlægge kriterier for valget af udvalgsprocedurer, idet disse kriterier dog ikke er af bindende karakter;
- (6) i den forbindelse bør forvaltningsproceduren følges for så vidt angår forvaltningsforanstaltninger, såsom dem der vedrører gennemførelsen af den fælles landbrugs- og den fælles fiskeripolitik eller gennemførelsen af programmer med store budgetmæssige konsekvenser; sådanne forvaltningsforanstaltninger bør vedtages af Kommissionen efter en procedure, der sikrer, at der træffes beslutning inden for en passende frist; når Rådet får forelagt spørgsmål, der ikke er hastende, bør Kommissionen dog anvende sin skønsmæssige beføjelse til at udsætte anvendelsen af foranstaltningerne;
- (7) forskriftsproceduren bør følges for så vidt angår generelle foranstaltninger, der har til formål at gennemføre væsentlige bestemmelser i basisretsakter, herunder foranstaltninger vedrørende beskyttelse af menneskers, dyrs eller planters sundhed eller sikkerhed, samt foranstaltninger, der

¹ EFT C 279 af 8.9.1998, s. 5.² Udtalelse af 6.5.1999 (endnu ikke offentliggjort i EFT).³ EFT L 197 af 18.7.1987, s. 33.

Bilag 1

har til formål at tilpasse eller ajourføre visse ikke-væsentlige bestemmelser i en basisretsakt; sådanne gennemførelsesforanstaltninger bør vedtages ved en effektiv procedure under fuld overholdelse af Kommissionens initiativret på lovgivningsområdet;

- (8) rådgivningsproceduren bør følges i ethvert tilfælde, hvor den anses for den mest hensigtsmæssige; rådgivningsproceduren vil fortsat blive anvendt i de tilfælde, hvor den anvendes i øjeblikket;
- (9) denne afgørelse tilsigter for det andet en forenkling af vilkårene for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen, samt en forbedring af Europa-Parlamentets deltagelse i de tilfælde, hvor den basisretsakt, der tillægger Kommissionen gennemførelsesbeføjelser, er vedtaget i overensstemmelse med proceduren i traktatens artikel 251; det anses i den forbindelse for hensigtsmæssigt at indskrænke antallet af procedurer og at tilpasse dem efter hver institutions respektive beføjelser og navnlig at give Europa-Parlamentet mulighed for at få sine synspunkter taget i betragtning af henholdsvis Kommissionen eller Rådet i tilfælde, hvor det mener, at et udkast til foranstaltning, der forelægges et udvalg, eller et forslag, der forelægges for Rådet efter forskriftsproceduren, overskrider de gennemførelsesbeføjelser, der er fastlagt i basisretsakten;
- (10) denne afgørelse tilsigter for det tredje at forbedre underretningen af Europa-Parlamentet ved at fastlægge, at Kommissionen regelmæssigt skal underrette det om udvalgenes arbejde, at Kommissionen skal tilsende det dokumenter vedrørende udvalgenes aktiviteter samt underrette det, når den forelægger Rådet foranstaltninger eller forslag til foranstaltninger, der skal træffes;
- (11) denne afgørelse tilsigter for det fjerde at forbedre underretningen af offentligheden om udvalgsprocedurerne og derfor at lade de principper og betingelser for aktindsigt, der gælder for Kommissionen, gælde

også for udvalgsdokumenter, at udarbejde en liste over alle udvalg, der bistår Kommissionen i udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser, og en årsberetning om udvalgenes arbejde, der skal offentliggøres, samt sørge for, at alle henvisninger til dokumenter i forbindelse med udvalg, der er blevet tilsendt Europa-Parlamentet, offentliggøres i et register;

- (12) de særlige udvalgsprocedurer, der er fastlagt med henblik på gennemførelsen af den fælles handelspolitik og traktaternes konkurrenceregler, og som ikke har hjemmel i afgørelse 87/373/EØF, berøres på ingen måde af nærværende afgørelse –

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Med undtagelse af særlige og begrundede tilfælde, hvor basisretsakten giver Rådet ret til selv direkte at udøve visse gennemførelsesbeføjelser, tillægges disse Kommissionen i overensstemmelse med bestemmelserne herom i basisretsakten. Disse bestemmelser skal indeholde de væsentligste bestanddele af de således tillagte beføjelser.

Når basisretsakten foreskriver særlige vilkår med hensyn til proceduren for vedtagelse af gennemførelsesforanstaltninger, skal disse vilkår være i overensstemmelse med procedurerne i artikel 3, 4, 5 og 6.

Artikel 2

Valget af procedure for vedtagelse af gennemførelsesforanstaltninger bygger på følgende vejledende kriterier:

- a) Forvaltningsforanstaltninger, såsom dem der vedrører anvendelsen af den fælles landbrugs- og den fælles fiskeripolitik eller gennemførelsen af programmer med store budgetmæssige konsekvenser, bør vedtages efter forvaltningsproceduren.

- b) Generelle foranstaltninger, der har til formål at gennemføre væsentlige bestemmelser i basisretsakter, herunder foranstaltninger vedrørende beskyttelse af menneskers, dyrs eller planters sundhed eller sikkerhed, bør vedtages efter forskriftsproceduren.

Når det i en basisretsakt er foreskrevet, at visse ikke-væsentlige bestemmelser i retsakt kan tilpasses eller ajourføres ved hjælp af gennemførelsesprocedurer, bør sådanne foranstaltninger vedtages ved anvendelse af forskriftsproceduren.

- c) Med forbehold af litra a) og b) anvendes rådgivningsproceduren, når den anses for den mest hensigtsmæssige.

Artikel 3

Rådgivningsprocedure

1. Kommissionen bistås af et rådgivende udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver, eventuelt ved afstemning, udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte alt efter, hvor meget spørgsmålet haster.

3. Udtalelsen optages i mødeprotokollen; desuden har hver medlemsstat ret til anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen.

4. Kommissionen tager størst muligt hensyn til udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, hvorledes den har taget hensyn til udtalelsen.

Artikel 4

Forvaltningsprocedure

1. Kommissionen bistås af et forvaltningsudvalg, der består af repræsentanter for med-

lemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver udtalelse om udkastet inden for en frist, som formanden kan fastsætte alt efter, hvor meget spørgsmålet haster. Udvalget udtaler sig med det flertal, der efter traktatens artikel 205, stk. 2, gælder for afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget vægtes de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, som anført i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. Med forbehold af artikel 8 vedtager Kommissionen foranstaltninger, der straks finder anvendelse. Hvis de ikke er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, meddeles de omgående Rådet af Kommissionen. Kommissionen kan i så fald udsætte anvendelsen af de foranstaltninger, den har vedtaget, i et tidsrum, der fastsættes i hver enkelt basisretsakt, men som under ingen omstændigheder må overstige tre måneder regnet fra datoen for denne meddelelse.

4. Rådet kan med kvalificeret flertal træffe anden afgørelse inden for det tidsrum, der er fastsat i stk. 3.

Artikel 5

Forskriftsprocedure

1. Kommissionen bistås af et forskriftsudvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver udtalelse om udkastet inden for en frist, som formanden kan fastsætte alt efter, hvor meget spørgsmålet haster. Det udtaler sig med det flertal, der efter traktatens artikel 205, stk. 2, gælder for afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget vægtes de stemmer, der afgives af repræsen-

Bilag 1

tanterne for medlemsstaterne, som anført i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. Med forbehold af artikel 8 vedtager Kommissionen de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

4. Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes, og underretter Europa-Parlamentet.

5. Er Europa-Parlamentet af den opfattelse, at et forslag, der er forelagt af Kommissionen i henhold til en basisretsakt vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251, indebærer en overskridelse af de gennemførelses-beføjelser, der er fastsat i basisretsakten, underretter det Rådet om sin holdning.

6. Rådet kan, når det skønner det hensigtsmæssigt under hensyntagen til en sådan holdning, træffe afgørelse om forslaget med kvalificeret flertal og inden for en frist, der fastsættes i hver enkelt basisretsakt, men som under ingen omstændigheder kan være på over tre måneder regnet fra forslagets forelæggelse for Rådet.

Har Rådet inden for denne frist med kvalificeret flertal tilkendegivet, at det er imod forslaget, behandler Kommissionen forslaget på ny. Den kan forelægge Rådet et ændret forslag, forelægge sit forslag på ny eller fremsætte forslag til en retsakt i henhold til traktaten.

Har Rådet ved udløbet af denne frist hverken vedtaget den foreslåede gennemførelsesretsakt eller tilkendegivet, at det er imod forslaget til gennemførelsesforanstaltninger, vedtager Kommissionen den foreslåede gennemførelsesretsakt.

Artikel 6

Beskyttelsesprocedure

Følgende procedure kan anvendes, når Kommissionen i en basisretsakt tillægges beføjelse til at træffe afgørelse om beskyttelsesforanstaltninger:

- a) Kommissionen underretter Rådet og medlemsstaterne om enhver afgørelse vedrørende beskyttelsesforanstaltninger. Det kan bestemmes, at Kommissionen, inden den træffer sin afgørelse, skal høre medlemsstaterne i henhold til bestemmelser, der skal fastsættes i hvert enkelt tilfælde.
- b) Enhver medlemsstat kan indbringe Kommissionens afgørelse for Rådet inden for en frist, der skal fastsættes i den pågældende basisretsakt.
- c) Rådet kan med kvalificeret flertal træffe anden afgørelse inden for en frist, der skal fastsættes i den pågældende basisretsakt. Alternativt kan det i basisretsakten bestemmes, at Rådet med kvalificeret flertal kan bekræfte, ændre eller ophæve Kommissionens afgørelse, og at Kommissionens afgørelse betragtes som ophævet, såfremt Rådet ikke har truffet afgørelse inden for ovennævnte frist.

Artikel 7

1. Hvert udvalg vedtager sin forretningsorden på forslag af formanden på grundlag af en standardforretningsorden, der offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Eksisterende udvalg tilpasser i fornødent omfang deres forretningsorden til standardforretningsordenen.

2. De principper og betingelser for aktindsigt, der gælder for Kommissionen, gælder også for udvalgene.

3. Europa-Parlamentet holdes regelmæssigt underrettet af Kommissionen om udvalgenes arbejde. Det skal med henblik herpå have tilsendt dagsordener for udvalgenes møder, de udkast, udvalgene får forelagt vedrørende gennemførelsesforanstaltninger til retsakter,

der er vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251, udvalgenes afstemningsresultater og mødeprotokoller samt lister over de myndigheder og organer, hvortil de personer, som medlemsstaterne udpeger som deres repræsentanter, er knyttet. Europa-Parlamentet skal ligeledes underrettes om enhver foranstaltning og ethvert forslag til foranstaltninger, som Kommissionen forelægger Rådet.

4. Senest seks måneder efter denne afgørelses ikrafttræden offentliggør Kommissionen i De Europæiske Fællesskabers Tidende en liste over alle udvalg, der bistår Kommissionen i forbindelse med udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser. I denne liste angives for hvert udvalg den eller de basisretsakter, i henhold til hvilke udvalget er nedsat. Fra og med 2000 offentliggør Kommissionen desuden en årlig redegørelse for udvalgenes arbejde.

5. Henvisninger til samtlige dokumenter, som tilsendes Europa-Parlamentet i medfør af stk. 3, offentliggøres i et register, der oprettes af Kommissionen i 2001.

Artikel 8

Hvis Europa-Parlamentet med en begrundet beslutning gør opmærksom på, at et udkast til gennemførelsesforanstaltninger, som forventes vedtaget, og som er blevet forelagt for et udvalg i henhold til en basisretsakt vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251, indebærer

en overskridelse af de gennemførelsesbeføjelser, som er fastlagt i basisretsakten, behandler Kommissionen udkastet på ny. Under hensyn til denne beslutning kan Kommissionen under overholdelse af fristen for den igangværende procedure forelægge udvalget et nyt udkast til gennemførelsesforanstaltninger, videreføre proceduren eller forelægge Europa-Parlamentet og Rådet et forslag til retsakt i henhold til traktaten.

Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og udvalget om, hvad den agter at gøre på baggrund af Europa-Parlamentets beslutning og om begrundelsen herfor.

Artikel 9

Afgørelse 87/373/EØF ophæves.

Artikel 10

Denne afgørelse har virkning fra dagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Udfærdiget i Luxembourg, den 28. juni 1999.

På Rådets vegne
M. NAUMANN
Formand

ERKLÆRINGER TIL RÅDETS AFGØRELSE 1999/468/EF

af 28. juni 1999

**om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges
Kommissionen**

(1999/C 203/01)

1. ERKLÆRING FRA KOMMISSIONEN (ad artikel 4)

Hvad angår forvaltningsproceduren erindrer Kommissionen om, at det er dens faste praksis at søge at sikre en tilfredsstillende løsning, der også får den størst mulige støtte i udvalget.

Kommissionen tager hensyn til udvalgsmedlemmernes holdning og sørger for at undgå at gå imod en eventuel fremherskende holdning, der sætter spørgsmålstegn ved det hensigtsmæssige i en gennemførelsesforanstaltning.

2. ERKLÆRING FRA RÅDET OG KOMMISSIONEN

Rådet og Kommissionen er enige om, at bestemmelserne vedrørende de udvalg, der bistår Kommissionen i forbindelse med udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der er fastsat i henhold til afgørelse 87/373/EØF, bør justeres hurtigst muligt i overensstemmelse med de relevante lovgivningsprocedurer for at bringe dem i overensstemmelse med nærværende artikel 3, 4, 5 og 6, i afgørelse 1999/468/EF.

Denne justering bør foretages således:

- den nuværende procedure I ændres til den nye rådgivningsprocedure
- den nuværende procedure II, variant a) og variant b), ændres til den nye forvaltningsprocedure
- den nuværende procedure III, variant a) og variant b), ændres til den nye forskriftsprocedure.

En ændring af den type udvalg, som er fastsat i en basisretsakt, bør foretages fra sag til sag i løbet af den normale revision af lovgivningen og under overholdelse af bl.a. de kriterier, som er fastsat i artikel 2.

Denne justering eller ændring bør foretages under overholdelse af de forpligtelser, der påhviler Fællesskabets institutioner. Den bør ikke bringe opfyldelsen af basisretsaktens målsætning eller effektiviteten af Fællesskabets indsats i fare.

3. ERKLÆRING FRA KOMMISSIONEN (ad artikel 5)

I forbindelse med den fornyede behandling af forslag til gennemførelsesforanstaltninger inden for særligt følsomme områder sørger Kommissionen i sit forsøg på at finde en afbalanceret løsning for at undgå at gå imod en eventuel fremherskende holdning i Rådet, der sætter spørgsmålstegn ved det hensigtsmæssige i en gennemførelsesforanstaltning.

4. ERKLÆRING FRA RÅDET OG KOMMISSIONEN (ad artikel 7, stk. 1)

Kommissionen vedtager inden årets udgang en standardforretningsorden for udvalg, som den vil foreslå hvert enkelt udvalg i medfør af artikel 7, stk. 1, i denne afgørelse.

Rådet og Kommissionen er enige om, at denne standardforretningsorden mindst skal omfatte følgende elementer:

1. Foreløbig dagsordener, udkast til foranstaltninger og andre arbejdsdokumenter, som formanden sender til udvalgets medlemmer, bør generelt foreligge på de faste repræsentationer senest 14 dage inden mødet.

Formanden kan i hastetilfælde, og hvis foranstaltningerne skal gælde omgående, nedsætte denne fremsendelsesfrist til senest fem dage inden mødet.

Interne forretningsordener kan indeholde andre tidsfrister i tilfælde, hvor der regelmæssigt er behov for hurtige aktioner, og hvor foranstaltningerne skal gælde omgående.

2. I ekstremt hastende tilfælde, navnlig hvis folke- eller dyresundheden er i fare, kan formanden fravige de tidsfrister, der er fastsat i eller fastlagt i overensstemmelse med punkt 1.

Det kræver tilslutning fra et flertal af udvalgets medlemmer at sætte et nyt punkt på dagsordenen under mødet.

3. Hvis dokumenterne til et punkt på dagsordenen ikke er fremsendt inden for de tidsfrister, der er fastsat i eller fastlagt i overensstemmelse med punkt 1, holdes der efter anmodning fra et af udvalgets medlemmer ikke afstemning om dette punkt.

Efter forslag fra formanden eller efter anmodning fra et medlem kan udvalget med et flertal af sine medlemmer beslutte at beholde det pågældende punkt på dagsordenen under henvisning til spørgsmålets hastende karakter.

4. Om nødvendigt kan udvalget i velbegrundede tilfælde høres ved hjælp af skriftlig procedure. Det skal fremgå, at den skriftlige procedure afsluttes, hvis et medlem af udvalget anmoder herom, og at formanden derefter indkalder til møde i udvalget. Den interne forretningsorden bør indeholde en tidsfrist for den skriftlige procedure.

* * *

Rådet minder om, at Rådets forordning nr. 1 af 15 april 1958 om den ordning, der skal gælde for Det Europæiske Fællesskab på det sproglige område, finder anvendelse på udvalg.

5. ERKLÆRING FRA KOMMISSIONEN (ad artikel 7, stk. 5)

Kommissionen agter at gøre de dokumenter, der tilsendes Europa-Parlamentet, offentligt tilgængelige, bortset fra dokumenter, der betragtes som fortrolige. Disse foranstaltninger træffes, når de disponible midler gør det muligt, og således at de ikke hindrer udvalgene i at fungere tilfredsstillende.

AFTALE MELLEM EUROPA-PARLAMENTET OG KOMMISSIONEN

om gennemførelsesbestemmelser til Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen

1. I henhold til artikel 7, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF⁴ holdes Europa-Parlamentet regelmæssigt underrettet af Kommissionen om arbejdet i de udvalg, der arbejder efter komitologiprocedurerne. Med henblik herpå skal det på samme tid som udvalgenes medlemmer og på samme vilkår have tilsendt forslag til dagsordener for udvalgenes møder, de udkast, udvalgene får forelagt vedrørende gennemførelsesforanstaltninger til basisretsakter, der er vedtaget efter proceduren i EF-traktatens artikel 251, udvalgenes afstemningsresultater og korte mødereferater samt lister over de myndigheder, hvortil de personer, som medlemsstaterne udpeger som deres repræsentanter, er knyttet.

2. Endvidere accepterer Kommissionen til orientering at tilsende Europa-Parlamentet visse udkast til gennemførelsesforanstaltninger til basisretsakter, der ikke er vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure, men som har særlig betydning for Europa-Parlamentet, når dettes ansvarlige udvalg anmoder herom. I henhold til dom af 19. juli 1999 afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (sag T-188/97, Rothmans mod Kommissionen)⁵ kan Europa-Parlamentet anmode om adgang til udvalgenes protokoller.

3. Europa-Parlamentet og Kommissionen betragter for deres vedkommende følgende aftaler som bortfaldet: Plumb-Delors-aftalen fra 1988, Samland-Williamson-aftalen fra 1996 og modus vivendi fra 1994.⁶

4. Så snart de tekniske forudsætninger er til stede, vil de dokumenter, der omhandles i artikel 7, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF, blive fremsendt elektronisk. Fortrolige dokumenter behandles efter de interne administrative procedurer, som de enkelte institutioner fastlægger på en sådan måde, at procedurerne frembyder alle de nødvendige garantier.

5. I overensstemmelse med artikel 8 i afgørelse 1999/468/EF kan Europa-Parlamentet med en begrundet beslutning erklære, at et udkast til gennemførelsesforanstaltninger til en basisretsakt, der er vedtaget efter proceduren i artikel 251, indebærer en overskridelse af de gennemførelsesbeføjelser, som er fastlagt i basisretsakten.

6. Europa-Parlamentet vedtager ovennævnte begrundede beslutning på et plenarmøde. Dertil har det en frist på en måned regnet fra modtagelsen af det endelige udkast til gennemførelsesforanstaltning i de sprogudgaver, der er forelagt Kommissionen.

7. I uopsættelige situationer eller i forbindelse med foranstaltninger, der vedrører den løbende forvaltning og/eller har begrænset varighed, finder en kortere frist anvendelse. I sager af ekstremt hastende karakter, især af hensyn til folkesundheden, kan fristen være meget kort. Det ansvarlige kommissionsmedlem fastsætter en passende frist og begrundet denne. Europa-Parlamentet kan herefter anvende en procedure, hvor anvendelsen af artikel 8 i afgørelse 1999/468/EF kan henvises til afgørelse i det kompetente parlamentsudvalg inden for den pågældende frist.

⁴ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

⁵ Sml. 1999 II, s. 2463.

⁶ EFT C 102 af 4.4.1996, s. 1.

8. Efter den begrundede beslutning fra Europa-Parlamentet underretter det ansvarlige kommissionsmedlem Parlamentet eller i givet fald det kompetente parlamentsudvalg om, hvorledes Kommissionen agter at reagere.

9. Europa-Parlamentet støtter formålet med og indholdet i erklæring nr. 2 fra Rådet og Kommissionen.⁷ Formålet med erklæringen er at forenkle gennemførelsesordningen inden for Fællesskabet ved at tilpasse de nugældende komitologiprocedurer til de procedurer, der følger af afgørelse 1999/468/EF.

⁷ EFT C 203 af 17.7.1999, s. 1.

De Europæiske Fællesskabers Tidende L197/33 – 18.7.1987

RÅDETS AFGØRELSE

af 13. juli 1987

om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen

(1987/373/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR –

under henvisning til Traktaten om Oprettelse
af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,
særlig artikel 145,

under henvisning til forslag fra Kommissio-
nen,⁸

under henvisning til udtalelse fra Europa-
Parlamentet,⁹ og

ud fra følgende betragtninger:

I de retsakter, Rådet vedtager, tillægger det
Kommissionen beføjelser til at gennemføre de
forskrifter, som det udfærdiger; det kan opstille
visse nærmere vilkår for udøvelsen af disse
beføjelser, og det kan ligeledes i særlige tilfæl-
de forbeholde sig ret til selv direkte at udøve
gennemførelsesbeføjelser;

for at forbedre effektiviteten af Fællesskabets
beslutningsproces bør der fastsættes begræns-
ninger med hensyn til de typer af vilkår, Rådet
for fremtiden kan fastsætte; der bør derfor
opstilles visse regler, der skal overholdes med
hensyn til alle nye bestemmelser, hvorved der
fastsættes nærmere vilkår for udøvelsen af de
gennemførelsesbeføjelser, som Rådet tillæg-
ger Kommissionen;

denne afgørelse må ikke berøre de vilkår for
udøvelse af Kommissionens beføjelser, der er
fastsat i retsakter, som er vedtaget forud for
dens ikrafttræden, og det skal være muligt, når

sådanne retsakter ændres, eller når deres gyl-
dighedsperiode forlænges, at tilpasse de på-
gældende vilkår til de i denne afgørelse fastsat-
te vilkår eller at opretholde de eksisterende
vilkår –

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Med undtagelse af de særlige tilfælde, hvor
Rådet forbeholder sig ret til selv direkte at
udøve gennemførelsesbeføjelser, tillægger det i
de retsakter, det vedtager, Kommissionen
beføjelser til at gennemføre de forskrifter, det
udfærdiger. Rådet angiver hovedindholdet af
disse beføjelser.

Rådet kan for udøvelsen af disse beføjelser
opstille nærmere vilkår, som skal være i over-
ensstemmelse med de i artikel 2 og 3 anførte
procedurer.

Artikel 2

PROCEDURE I

Kommissionen bistås af et udvalg af rådgiven-
de karakter, der består af re-præsentanter for
medlemsstaterne, og som har Kommissionens
repræsentant som formand.

Kommissionens repræsentant forelægger
udvalget et udkast til de foranstaltninger, der
skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om
dette udkast inden for en frist, som formanden
kan fastsætte under hensyntagen til de pågæl-

⁸ EFT nr. C 70 af 25. 3. 1986, s. 6.

⁹ EFT nr. C 297 af 24. 11. 1986, s. 94.

Bilag 3

dende spørgsmåls hastende karakter, i givet fald ved afstemning.

Udtalelsen optages i mødeprotokollen; derudover har hver medlemsstat ret til at anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen.

Kommissionen tager størst muligt hensyn til udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, hvorledes den har taget hensyn til dets udtalelse.

PROCEDURE II

Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyntagen til det pågældende spørgsmåls hastende karakter. Det udtaler sig med det flertal, som er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Under afstemninger i udvalget tillægges de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, der er fastlagt i nævnte artikel.

Formanden deltager ikke i afstemningen. Kommissionen vedtager foranstaltninger, der straks finder anvendelse. Hvis de ikke er i overensstemmelse med den af udvalget afgivne udtalelse, underrettes Rådet dog straks af Kommissionen om disse foranstaltninger. I så fald gælder følgende:

Variant a)

Kommissionen kan udsætte gennemførelsen af de foranstaltninger, den har truffet afgørelse om, i et tidsrum på højst en måned regnet fra datoen for denne underretning.

Rådet kan med kvalificeret flertal træffe en

anden afgørelse inden for det tidsrum, der er nævnt i ovenstående afsnit.

Variant b)

Kommissionen udsætter gennemførelsen af de foranstaltninger, den har truffet afgørelse om, i et tidsrum, som fastsættes i hver enkelt retsakt, der skal vedtages af Rådet, men som under ingen omstændigheder kan være længere end tre måneder regnet fra datoen for underretningen.

Rådet kan med kvalificeret flertal træffe en anden afgørelse inden for det tidsrum, der er nævnt i ovenstående afsnit.

PROCEDURE III

Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyntagen til det pågældende spørgsmåls hastende karakter. Det udtaler sig med det flertal, som er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Under afstemningen i udvalget tildeles de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, som er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen. Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller hvis der ikke er afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Variant a)

Har Rådet efter udløbet af en frist, som fastsættes i hver enkelt retsakt, der skal vedtages af Rådet i henhold til dette stykke, men som under ingen omstændigheder kan være på over 3 måneder regnet fra forslagens forelæggelse for Rådet, ikke truffet nogen afgørelse, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

Variant b)

Har Rådet efter udløbet af en frist, som fastsættes i hver enkelt retsakt, der skal vedtages af Rådet i henhold til dette stykke, men som under ingen omstændigheder kan være på over 3 måneder regnet fra forslagens forelæggelse for Rådet, ikke truffet nogen afgørelse, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen, medmindre Rådet med simpelt flertal har udtalt sig mod de nævnte foranstaltninger.

Artikel 3

Følgende procedure kan anvendes, når Rådet tillægger Kommissionen beføjelse til at træffe afgørelse om beskyttelsesforanstaltninger:

- Kommissionen underretter Rådet og medlemsstaterne om enhver afgørelse vedrørende sådanne beskyttelsesforanstaltninger.

Det kan bestemmes, at Kommissionen, inden den træffer sin afgørelse, skal høre medlemsstaterne i henhold til bestemmelser, der skal fastsættes i hvert enkelt tilfælde.

- enhver medlemsstat kan indbringe Kommissionens afgørelse for Rådet inden for en frist, der skal fastsættes i den pågældende retsakt.

Variant a)

Rådet kan med kvalificeret flertal træffe anden afgørelse inden for en frist, der skal fastsættes i den pågældende retsakt.

Variant b)

Rådet kan med kvalificeret flertal bekræfte, ændre eller ophæve Kommissionens afgørelse. Har Rådet ikke truffet afgørelse inden for en frist, der skal fastsættes i den pågældende retsakt, betragtes Kommissionens afgørelse som ophævet.

Artikel 4

Denne afgørelse berører ikke vilkårene for udøvelse af de beføjelser, der er tillagt Kommissionen i retsakter, som er vedtaget forud for dens ikrafttræden.

Hvis sådanne retsakter ændres eller deres gyldighedsperiode forlænges, kan Rådet enten tilpasse de i disse retsakter fastsatte vilkår til de i artikel 2 og 3 anførte vilkår eller opretholde de eksisterende vilkår.

Artikel 5

Rådet tager de i denne afgørelse fastsatte procedurer op til fornyet overvejelse på grundlag af en rapport, som Kommissionen forelægger inden den 31. december 1990.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. juli 1987.

På Rådets vegne
P. SIMONSEN
Formand

SKEMA OVER UDVALGSPROCEDURER

	Rådsafgørelsen fra 1987	Ny afgørelse (1999) om gennemførelsesbeføjelser
KRITERIER for valget mellem procedurerne	Ingen regler i afgørelsen. Dog har Rådet bekræftet, at inden for det indre marked skal rådgivende udvalg (procedure I) foretrækkes. Det er imidlertid langt fra sket i det omfang, det oprindeligt var forudsat.	Forvaltningsproceduren skal anvendes ved rutinemæssig implementering og forvaltningstiltag især vedrørende: - Forvaltningen af fælles politikker (herunder den fælles landbrugs- og fiskeripolitik). - Gennemførelsen af programmer med store budgetmæssige konsekvenser. Forskriftsproceduren skal anvendes ved generelle foranstaltninger, som: - har til formål at gennemføre væsentlige elementer i en basisretsakt, herunder foranstaltninger vedrørende beskyttelse af menneskers, dyrs eller planter sundhed eller sikkerhed, eller - har til formål at ajourføre eller tilpasse ikke-væsentlige elementer i en basisretsakt. Rådgivningsproceduren anvendes når den anses for den mest hensigtsmæssige, dvs. når det ikke skønnes nødvendigt at anvende enten forvaltnings- eller forskriftsproceduren.
PROCEDURER		
Rådgivningsprocedure	Procedure I Kommissionen fremlægger et forslag for udvalget forud for en beslutning, hvorefter udvalget afgiver en udtalelse. Udvalgets udtalelse binder ikke Kommissionen. Der er ingen mulighed for at sende sagen til Rådet.	Nu benævnt rådgivningsprocedure (artikel 3) Indholdet er uændret.

Bilag 4

(fortsat)	Rådsafgørelsen fra 1987	Ny afgørelse (1999) om gennemførelsesbeføjelser
Forvaltnings-procedure	Procedure II - 2 varianter (procedure IIa og IIb) Kommissionen fremlægger et forslag for udvalget, som afgiver en udtalelse med kvalificeret flertal. Hvis der ikke kvalificeret flertal imod forslaget, eller hvis udvalget ikke afgiver nogen udtalelse, kan Kommissionen vedtage forslaget. Hvis der derimod er kvalificeret flertal imod forslaget, går sagen til Rådet: Variant a) Kommissionen kan udsætte gennemførelsen af foranstaltningen i maksimalt 1 måned. Inden for denne måned kan Rådet træffe anden afgørelse med kvalificeret flertal. Variant b) Kommissionen skal udsætte gennemførelsen i maksimalt 3 måneder. Rådet kan med kvalificeret flertal træffe en anden afgørelse.	Nu benævnt forvaltningsprocedure (artikel 4) (uændret) Kommissionen fremlægger et forslag for udvalget, som afgiver en udtalelse med kvalificeret flertal. Hvis der ikke kvalificeret flertal imod forslaget, eller hvis udvalget ikke afgiver nogen udtalelse, kan Kommissionen vedtage forslaget. Hvis der derimod er kvalificeret flertal imod forslaget, går sagen til Rådet. Kommissionen kan udsætte gennemførelsen af foranstaltningen i maksimalt 3 måneder. Inden for de 3 måneder kan Rådet træffe anden afgørelse med kvalificeret flertal. <i>At Rådet træffer anden afgørelse betyder alt lige fra forkastelse, erstatning med en anden afgørelse, ændringer og tilføjelser.</i>
Forskrifts-procedure	Procedure III - 2 varianter (procedure IIIa og IIIb) Kommissionen fremlægger et forslag, som udvalget skal afgive udtalelse om med kvalificeret flertal inden for en fastsat frist. Kommissionen kan kun umiddelbart vedtage forslaget, hvis der er kvalificeret flertal <u>for</u> det i udvalget. Hvis udvalget med kvalificeret flertal: - afgiver en negativ udtalelse eller - ikke afgiver en udtalelse (f.eks. hvor der er et blokerende mindretal imod) skal forslaget forelægges for Rådet, som træffer afgørelse med kvalificeret flertal.	Nu benævnt forskriftsproceduren (artikel 5) (uændret) Kommissionen fremlægger et forslag, som udvalget skal afgive udtalelse om med kvalificeret flertal inden for en fastsat frist. (uændret) Kommissionen kan kun umiddelbart vedtage forslaget, hvis der er kvalificeret flertal <u>for</u> det i udvalget. (uændret) Hvis udvalget med kvalificeret flertal: - afgiver en negativ udtalelse eller - ikke afgiver en udtalelse (f.eks. hvor der er et blokerende mindretal imod) skal forslaget forelægges for Rådet, som træffer afgørelse med kvalificeret flertal. <u>Endvidere skal Europa-Parlamentet underrettes.</u>

(fortsat)	Rådsafgørelsen fra 1987	Ny afgørelse (1999) om gennemførelsesbeføjelser
	Hvis Rådet: - med kvalificeret flertal accepterer forslaget, eller - ikke træffer afgørelse inden maksimum 3 måneder kan Kommissionen vedtage forslaget. Rådets muligheder for at ændre eller forkaste forslaget: Variant a) - Ændring kræver enstemmighed (ét land kan altså sikre Kommissionens forslag mod ændring). Det er uafklaret juridisk set, om Kommissionens forslag kan forkastes (med enstemmighed) af Rådet. Variant b) - Ændring kræver også enstemmighed Forkastelse kan ske med simpelt flertal (8 ud af 15 lande).	Hvis Rådet: - med kvalificeret flertal accepterer forslaget, eller - ikke træffer afgørelse inden maksimum 3 måneder kan Kommissionen vedtage forslaget. Hvis Rådet med kvalificeret flertal tilkendegiver, at det er imod forslaget, behandler Kommissionen forslaget på ny og kan herefter vælge mellem tre alternativer: 1) Kommissionen kan forelægge Rådet et ændret forslag (som Rådet kan vedtage, forkaste eller ændre med kvalificeret flertal) 2) Kommissionen kan forelægge Rådet sit (uændrede) forslag på ny 3) Kommissionen kan fremsætte et forslag til en retsakt i henhold til Traktaten. Forslaget overgår hermed med andre ord fra gennemførelsesproceduren til Traktatens almindelige procedurer (f.eks. artikel 251).
EUROPA-PARLAMENTET	Ingen regler i selve afgørelsen. Ifølge inter-institutionelle aftaler mellem Rådet, Kommissionen og Europa-Parlamentet underrettes Parlamentet. Det skal have tilsendt dagsordener for møder i forvaltnings- og forskriftskomiteer, resultatet af afstemninger i disse komitéer og forslag til retsakter (dog med visse begrænsninger). Desuden har Parlamentet en (teoretisk) adgang til at overvære udvalgsmøder efter anmodning.	A. Information Kommissionen har nu en retlig forpligtelse til at holde Europa-Parlamentet løbende underrettet om udvalgenes arbejde. Det indebærer, at Parlamentet skal have tilsendt: - Dagsordener for udvalgenes møder - forslag til gennemførelsesretsakter, når basisretsakten er vedtaget i medfør af Traktatens art. 251 (fælles beslutningstagen) - udvalgenes afstemningsresultater og mødeprotokoller (fortsættes næste side)

Bilag 4

(fortsat)	Rådsafgørelsen fra 1987	Ny afgørelse (1999) om gennemførelsesbeføjelser
		(fortsat fra forrige side) - lister over de myndigheder og organer, hvortil de personer, som repræsenterer medlemsstaterne i udvalgene, er knyttet. - enhver foranstaltning og ethvert forslag til foranstaltning, som Kommissionen forelægger Rådet. B. Indsigelsesret Hvis Europa-Parlamentet mener, at et forslag fra Kommissionen går ud over de beføjelser, der er tillagt i en basisretsakt vedtaget i den fælles beslutningsprocedure (artikel 251), har Europa-Parlamentet en indsigelsesret. Indsigelsesretten kan gøres gældende på to tidspunkter: - under udvalgsbehandlingen, hvor et forslag ser ud til at blive vedtaget. Europa-Parlamentet kan kræve, at Kommissionen behandler forslaget igen, hvorefter Kommissionen kan forelægge udvalget et nyt udkast til gennemførelsesforanstaltninger, videreføre proceduren, eller forelægge udvalget et nyt udkast til gennemførelsesforanstaltninger (artikel 8). - når et forslag ikke kunne vedtages i udvalget og derfor går videre til Rådet, hvorefter Europa-Parlamentet underretter Rådet om sin holdning (artikel 5, stk. 5).

Fortegnelse over de udvalg og komitéer, der har til opgave at bistå Kommissionen ved udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser (2000/C 225/02)

Ifølge artikel 7, stk. 4, i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen, skal Kommissionen offentliggøre en liste over alle udvalg, der bistår den i forbindelse med udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser, og for hvert udvalg angives den eller de basisretsakter, i henhold til hvilke udvalget er nedsat. I overensstemmelse med disse bestemmelser og af hensyn til åbenheden offentliggør Kommissionen hermed listen, hvori der for hvert udvalg er anført følgende:

Udvalgets/komitéens officielle navn eller anvendte betegnelse

Den eller de procedurer, der gælder for udvalget/komitéen:

"87-afgørelse"

- I	=	rådgivningsprocedure i henhold til afgørelse 87/373/EØF
- II a	=	forvaltningsprocedure, variant a, i henhold til afgørelse 87/373/EØF
- II b	=	forvaltningsprocedure, variant b, i henhold til afgørelse 87/373/EØF
- III a	=	forskriftsprocedure, variant a, i henhold til afgørelse 87/373/EØF
- III b	=	forskriftsprocedure, variant b, i henhold til afgørelse 87/373/EØF
- IV a	=	beskyttelsesprocedure, variant a, i henhold til afgørelse 87/373/EØF
- IV b	=	beskyttelsesprocedure, variant b, i henhold til afgørelse 87/373/EØF

"99-afgørelse"

- I	=	rådgivningsprocedure i henhold til afgørelse 1999/468/EF
- II	=	forvaltningsprocedure i henhold til afgørelse 1999/468/EF
- III	=	forskriftsprocedure i henhold til afgørelse 1999/468/EF
- S	=	beskyttelsesprocedure i henhold til afgørelse 1999/468/EF.

Når forkortelserne for procedurerne er sat i parentes, betyder det, at proceduren gælder for en undergruppe under udvalget.

Nogle procedurer stemmer ikke helt overens med bestemmelserne i afgørelse 87/373/EØF og 1999/498/EF; disse procedurer er angivet ved en asterisk (*) i denne fortegnelse.

I listen findes en række udvalg/komitéer, der ganske vist har til opgave at bistå Kommissionen ved udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser, men som også kan have andre opgaver, som i visse tilfælde er deres hovedopgave.

Henvisning til retsakten

Basisretsakten, hvorved udvalget/komitéen er oprettet, og den eller de retsakterne, hvor de pågældende procedurer er fastsat første gang: i fortegnelse forekommer således ikke alle retsakter vedrørende udvalgenes/komitéernes virke.

Indholdsfortegnelse (område for komitéerne)*

TRANSEUROPÆISKE NET	105
VIRKSOMHEDER	105
BESKÆFTIGELSE, SOCIALE ANLIGGENDER OG	
ARBEJDSMARKEDSFORHOLD	107
LANDBRUG	107
ENERGI	108
TRANSPORT	109
MILJØ	110
FORSKNING	112
INFORMATIONSSAMFUNDET	113
FISKERI	113
DET INDRE MARKED	113
REGIONALPOLITIK	114
BESKATNING OG TOLDUNION	114
UDDANNELSE OG KULTUR	115
SUNDHED OG FORBRUGERBESKYTTELSE	115
RETLIGE OG INDRE ANLIGGENDER	116
EKSTERNE FORBINDELSER	116
HANDEL	117
UDVIKLING	118
UDVIDELSE	118
HUMANITÆR BISTAND	118
STATISTIK	118
BUDGET	118
BEKÆMPELSE AF SVIG	118

* (Egen oversigt)

Udvalgets navn	Procedure	Henvisning til retsakten
TRANSEUROPAÆISKE NET		
Udvalget for Generelle Regler for Fællesskabets Finansielle Støtte inden for Transeuropæiske Net	II b	Forordning nr. 2236/1995/EF
Finansieringsramme (2000-2006)		Forordning nr. 1655/1999/EF
- transport	(III a)	
- telekommunikation	(III a)	
- energi	III a	
VIRKSOMHEDER		
Udvalget for Generelle Regler for Fællesskabets Finansielle Støtte inden for Transeuropæiske Net	II b	Beslutning nr. 15/1997/EF
Udvalget for Særprogrammet for Forskning, Teknologisk Udvikling og Demonstration inden for Fremme af Innovation og Tilskyndelse til Små og Mellemstore Virksomheders Deltagelse (1999-2002)	III a	Forordning nr. 1655/1999/EF
Udvalget for Telematik mellem Administrationerne (IDA II-TAC)	II b	Beslutning nr. 1719/1999/EF
Udvalget for Harmonisering af Bestemmelserne om Markedsføring af og Kontrol med Eksplosivstoffer til Civil Brug (Explosifs)	II b	Direktiv nr. 15/1993/EF
Udvalget for Tilpasning til den tekniske Udvikling af Direktiverne om Fjernelse af Tekniske Hindringer for Handelen med Gødning (CAPT/Engrais)	III a	Direktiv nr. 116/1976/EF Direktiv nr. 530/1989/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktiverne om Fjernelse af Tekniske Hindringer for Handelen med Vaske- og Rengøringsmidler (CAPT/DÉTERGENTS)	III a	Direktiv nr. 242/1982/EF
Udvalget for Direktiverne om Betegnelser for og Etikettering af Tekstilprodukter	III a	Direktiv nr. 73/1996/EF
Udvalget for Harmonisering af Medlemsstaternes Lovgivning om Installation af Tovbaneanlæg til Personbefordring	I	Direktiv nr. 9/2000/EF
Udvalget for Harmonisering af Medlemsstaternes Lovgivning om Fritidsfartøjer	I	Direktiv nr. 25/1994/EF
Det Stående Udvalg for Tekniske Standarder og Forskrifter, herunder Forskrifter vedrørende Informations-samfundets Tjenester	I	Direktiv nr. 34/1998/EF Direktiv nr. 48/1998/EF Direktiv nr. 42/1993/EF
Forvaltningskomitéen for Horisontale Spørgsmål i forbindelse med Handel med Forarbejdede Landbrugsprodukter uden for Bilag II	II a / II	Forordning nr. 3448/1993/EF Forordning nr. 213/2000/EF
Det Stående Udvalg for Humanmedicinske Lægemidler	III a / III b	Direktiv nr. 19/1987/EF Direktiv nr. 39/1993/EF Forordning nr. 2309/1993/EF

Bilag 5

Udvalgets navn	Procedure	Henvisning til retsakten
Det Stående Udvalg for Veterinærlægemidler	III a / III b	Direktiv nr. 20/1987/EF Forordning nr. 2377/1990/EF Direktiv nr. 40/1993/EF Forordning nr. 2309/1993/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktiverne om Fjernelse af Tekniske Hindringer for Handelen med Stoffer, der må Tilsættes Lægemidler med henblik på Farvning af disse	III a	Direktiv nr. 25/1978/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktiverne om Fjernelse af Tekniske Hindringer for Handelen med Kosmetiske Midler (CAPT/COSM)	III a	Direktiv nr. 768/1976/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktiverne om Fjernelse af Tekniske Hindringer for Handelen med Motordrevne Køretøjer og Påhængskøretøjer dertil	II b / III a	Direktiv nr. 156/1970/EF Direktiv nr. 53/1992/EF Direktiv nr. 68/1997/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktiverne om Fjernelse af Tekniske Hindringer for Handelen med Landbrugs- og Skovbrugstraktorer	III a	Direktiv nr. 150/1974/EF
Det Rådgivende Udvalg for Standardisering inden for Informationsteknologi (Sogits)	I*	Beslutning nr. 95/1987/EF
Det Rådgivende Udvalg for Indbyrdes Tilnærmelse af Medlemsstaternes Lovgivning om Maskiner	I	Direktiv nr. 37/1998/EF
Det Stående Udvalg for Tilnærmelse af Medlemsstaternes Lovgivning om Elevatorer	I	Direktiv nr. 16/1995/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktiverne om Fjernelse af Tekniske Hindringer for Handelen med Løftemidler	III a	Direktiv nr. 361/1973/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktiverne om Fjernelse af Tekniske Hindringer for Handelen med Entreprenørmateriel	III a	Direktiv nr. 532/1984/EF
Det Stående Udvalg for Indbyrdes Tilnærmelse af Medlemsstaternes Lovgivning om Materiel og Sikringssystemer til Anvendelse i Eksplosionsfarlig Atmosfære (ATEX)	I	Direktiv nr. 9/1994/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktiverne om Fjernelse af Tekniske Hindringer for Handelen med Elektrisk Materiel, som Anvendes i Eksplosiv Atmosfære (CAPT/ATEX)	III a	Direktiv nr. 117/1976/EF
Udvalget for Overensstemmelsesvurdering og Markedstilsyn på Teleområdet (ECST)	I / III a	Direktiv nr. 5/1999/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktiverne om Fjernelse af Tekniske Hindringer for Handelen med Trykbeholdere	III a	Direktiv nr. 767/1976/EF
Det Stående Udvalg for Indbyrdes Tilnærmelse af Medlemsstaternes Lovgivning om Trykbærende Udstyr	I	Direktiv nr. 23/1997/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktivet om Aerosoler (CAPT/Aérosols)	III a	Direktiv nr. 324/1975/EF
Det Rådgivende Udvalg for Indbyrdes Tilnærmelse af Medlemsstaternes Lovgivning om Medicinsk Udstyr	I / III a	Direktiv nr. 385/1990/EF Direktiv nr. 42/1993/EF

Udvalgets navn	Procedure	Henvisning til retsakten
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktiverne om Fjernelse af Tekniske Hindringer for Handelen med Elektriske Apparater, der Anvendes i Læge- og Dyr lægepraksis	III a	Direktiv nr. 539/1984/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktiverne om Fjernelse af Tekniske Hindringer for Handelen med Måleinstrumenter	III a	Direktiv nr. 316/1971/EF Direktiv nr. 575/1983/EF
Det Stående Udvalg for Tilnærmelse af Medlemsstaternes Lovgivning om Byggevarer (C.P.C.)	III a	Direktiv nr. 106/1989/EF
BESKÆFTIGELSE, SOCIALE ANLIGGENDER OG ARBEJDSMARKEDSFORHOLD		
Udvalget for Gennemførelse af Afgørelsen om Fællesskabsaktiviteter i forbindelse med Analyse, Forskning og Samarbejde på Beskæftigelses- og Arbejdsmarkedsområdet (1998-2000)	I / II b	Beslutning nr. 171/1998/EF
Udvalget for Den Europæiske Socialfond (ESF)	I *	EKSF-traktatens artikel 147 Forordning nr. 1260/1999/EF
Udvalget for Ekstraordinær Økonomisk Støtte til Grækenland på det Sociale Område	II b	Forordning nr. 815/1984/EF
Udvalget for Fællesskabets Handlingsprogram på Mellemlang Sigt for Lige Muligheder for Mænd og Kvinder (1996-2000)	II b	Beslutning nr. 593/1995/EF
Udvalget for Teknisk Tilpasning vedrørende Iværksættelse af Foranstaltninger til Forbedring af Arbejdstageres Sikkerhed og Sundhed under Arbejdet	III a	Direktiv nr. 391/1989/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktivet om Minimumsforskrifter for Sikkerhed og Sundhed med henblik på at Forbedre den Lægelige Bistand om bord på Skibe	III a	Direktiv nr. 29/1992/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktivet om Beskyttelse af Arbejdstagerne mod Faren ved at Være Udsat for Kemiske, Fysiske og Biologiske Agenser under Arbejdet	III a	Direktiv nr. 1107/1980/EF
Det Snævre Udvalg under Det Stående Udvalg for Bedriftssikkerhed og Sundhedsbeskyttelse i Kulminer og Anden Udvindingsindustri	III a	Beslutning nr. 831/1957/EF Direktiv nr. 130/1982/EF
LANDBRUG		
Den Stående Komité for Landbrugsforskning (CPRA)	II a	Forordning nr. 1728/1974/EF
Fællesskabskomitéen for Informationsnettet for Landøkonomisk Bogføring (INLB)	II a	Forordning nr. 79/1965/EF
Udvalget for Beskyttelse af Geografiske Betegnelser og Oprindelsesbetegnelser for Landbrugsprodukter og Levnedsmidler	III a	Forordning nr. 2081/1992/EF
Udvalget for Specificitetsattestering af Landbrugsprodukter og Levnedsmidler	III a	Forordning nr. 2082/1992/EF
Den Stående Komité for Økologiske Produktionsmetoder for Landbrugsprodukter	III a	Forordning nr. 2092/1991/EF
Forvaltningskomitéen for Korn	II a	Forordning 1766/1992/EF
Forvaltningskomitéen for Tørret Foder	II a	Forordning 603/1995/EF

Bilag 5

Udvalgets navn	Procedure	Henvisning til retsakten
Forvaltningskomitéen for Sukker	II a	Forordning nr. 2038/1999/EF
Forvaltningskomitéen for Fedtstoffer	II a / II	Forordning nr. 136/1966/EF Forordning nr. 2702/1999/EF
Forvaltningskomitéen for Hør og Hamp	II a	Forordning nr. 1308/1970/EF
Forvaltningskomitéen for Mælk og Mejeriprodukter	II a	Forordning nr. 1255/1999/EF
Forvaltningskomitéen for Oksekød	II a	Forordning nr. 1254/1999/EF
Forvaltningskomitéen for Får og Geder	II a	Forordning nr. 2467/1998/EF
Forvaltningskomitéen for Svinekød	II a	Forordning nr. 2759/1975/EF
Forvaltningskomitéen for Fjerkrækød og Æg	II a	Forordning nr. 2771/1975/EF
Forvaltningskomitéen for Friske Frugter og Grøntsager	II a	Forordning nr. 2200/1996/EF
Forvaltningskomitéen for Forarbejdede Frugter og Grøntsager	II a	Forordning nr. 2201/1996/EF
Forvaltningskomitéen for Vin	II a	Forordning nr. 1493/1999/EF
Forvaltningskomitéen for Spiritus	II a / III a	Forordning nr. 1576/1989/EF
Forvaltningskomitéen for Aromatiserede Vinbaserede Drikkevarer	II a / III a	Forordning nr. 1601/1991/EF
Forvaltningskomitéen for Tobak	II a	Forordning nr. 2075/1992/EF
Forvaltningskomitéen for Humle	II a	Forordning nr. 1696/1971/EF
Forvaltningskomitéen for Frø	II a	Forordning nr. 2358/1971/EF
Forvaltningskomitéen for Levende Planter og Blomsterdyrknings Produkter	II a	Forordning nr. 234/1968/EF
Forvaltningskomitéen for Bananer	II a	Forordning nr. 404/1993/EF
Forvaltningskomitéen for Landbrugsstrukturerne og Udvikling af Landdistrikterne (STAR)	I / II a	Forordning nr. 1260/1999/EF
Den Stående Skovbrugskomité	I* / III a	Beslutning nr. 367/1989/EF Forordning nr. 1613/1989/EF Forordning nr. 3528/1986/EF Forordning nr. 2158/1992/EF
Udvalget for Bevarelse, Beskrivelse, Indsamling og Udnyttelse af Genressourcer i Landbruget	II a	Forordning nr. 1467/1994/EF
Komitéen for den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget	II a / II	Forordning nr. 1258/1999/EF Forordning nr. 814/2000/EF
Udvalget for Levering af Landbrugsprodukter bestemt til Befolkningen i Sovjetunionen	II b	Forordning nr. 598/1991/EF
ENERGI		
Udvalget for det Flerårige Rammeprogram for Aktioner inden for Energisektoren (1999-2002) og dertil Knyttede Foranstaltninger	II b / II	Beslutning nr. 21/1999/EF Beslutning nr. 646/2000/EF
- den fremtidige udvikling af energipolitikken (Etap)	(II b)	Beslutning nr. 22/1999/EF
- et forstærket internationalt samarbejde (Synergy)	(II b)	Beslutning nr. 23/1999/EF
- rene teknologier til udnyttelse af fast brændsel (Carnot)	(II b)	Beslutning nr. 24/1999/EF
- sikkerhedsaspekter i kernekraftanlæggene i de lande, der deltager i Tacis-programmet (Sure)	(II b)	Beslutning nr. 25/1999/EF
- fremme af vedvarende energikilder (Altener)	(II)	Beslutning nr. 646/2000/EF
- rationel og effektiv udnyttelse af energiressourcerne (Save)	(II)	Beslutning nr. 647/2000/EF

Udvalgets navn	Procedure	Henvisning til retsakten
Det Rådgivende Udvalg for Fællesskabsproceduren med hensyn til Gennemsigtheden af Prisen på Gas og Elektricitet til den Endelige Forbruger i Industrien	I	Direktiv nr. 377/1990/EF
Udvalget for Retningslinjerne for Transeuropæiske Net på Energiområdet	III a	Beslutning nr. 1254/1996/EF
Udvalget for Husholdningsapparaters Mærkning	III b	Direktiv nr. 75/1992/EF
TRANSPORT		
Udvalget for Aftalen EF-Schweiz om Godstransport med Jernbane og ad Landevej	III a	Beslutning nr. 578/1992/EF
Udvalget for Interoperabilitet i det Transeuropæiske Jernbanesystem for Højhastighedstog	III b	Direktiv nr. 48/1996/EF
Udvalget for Bogføring af de Udgifter, der er Forbundet med Infrastrukturen for Transport	I*	Beslutning nr. 270/1965/EF Forordning nr. 1108/1970/EF
Det Rådgivende Udvalg for de Foranstaltninger, der skal Træffes i Tilfælde af Krise på Markedet for Vejgodstransport og for Betingelserne for Transportvirksomheders Adgang til at Udføre Godstransport ad Landevej i en Medlemsstat, hvor de ikke er Hjemmehørende (cabotage)	I / IV a	Forordning nr. 3916/1990/EF Forordning nr. 3118/1993/EF
Det Rådgivende Udvalg for Betingelserne for Transportvirksomheders Adgang til at Udføre Personbefordring ad Landevej i en Medlemsstat, hvor de ikke er Hjemmehørende (cabotage)	I / IV a	Forordning nr. 12/1998/EF
Udvalget for Gennemførelse af Forordningen om EF-tilskud til Innovative Projekter til Fremme af Kombineret Transport (PACT) (1997-2001)	III a	Forordning nr. 2196/1998/EF
Udvalget for Gensidig Anerkendelse af Nationale Bådførercertifikater for Transport af Varer og Personer ad Indre Vandveje	I / II a / III a	Direktiv nr. 672/1991/EF Direktiv nr. 50/1996/EF Direktiv nr. 75/1996/EF
Det Rådgivende Udvalg for Udvikling af Fællesskabets Jernbaner	I	Direktiv nr. 440/1991/EF
Udvalget for Transport af Farligt Gods	III a	Direktiv nr. 55/1994/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Forordning om Kontrolapparatet inden for Vejtransport (fartskraver)	III a	Forordning nr. 3821/1985/EF Forordning nr. 2135/1998/EF
Udvalget for Gennemførelse af Protokol Nr. 9 i Akten vedrørende Østrigs Tiltrædelse af Den Europæiske Union om Vejtransport, Jernbanetransport og Kombineret Transport i Østrig (økopoint)	III a	Pr. nr. 9/tiltrædelsesakten/1994 Forordning nr. 3637/1992/EF Beslutning nr. 577/1992/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktivet om Teknisk Kontrol af Motorkøretøjer	III a	Direktiv nr. 96/1996/EF
Kørekortudvalget	III a	Direktiv nr. 26/1997/EF
De Rådgivende Udvalg for EF-luftfartsselskabers Adgang til Luftruter inden for Fællesskabet	IV a	Forordning nr. 2408/1992/EF
Udvalget for Harmonisering af Tekniske Krav og Administrative Procedurer inden for Civil Luftfart	III a / III b	Forordning nr. 3922/1991/EF Direktiv nr. 20/1998/EF
Udvalget for Regulering af Flytrafikken	III b	Direktiv nr. 65/1993/EF
Udvalget for Adgang til Ground Handling-markedet i Fællesskabets Lufthavne	I *	Direktiv nr. 67/1996/EF

Bilag 5

Udvalgets navn	Procedure	Henvisning til retsakten
Det Rådgivende Udvalg for Illoyal Priskonkurrence på Søtransportområdet	I *	Forordning nr. 4057/1986/EF
Udvalget for Tonnagemåling af Ballastrum i Olie-tank-skibe med Separate Ballasttanke	III a	Forordning nr. 2978/1994/EF
Udvalget for Mindstekrav til Skibe, som er på Vej til eller fra Fællesskabets Søhavne med Farligt eller Forurenende Gods	III a	Direktiv nr. 75/1993/EF
Udvalget vedrørende Overførsel af Skibe fra et Register til et Andet inden for Fællesskabet	III a	Forordning nr. 613/1991/EF
Udvalget for Fælles Regler og Standarder for Organisationer, der Udfører Inspektion og Syn af Skibe, og for Søfartsmyndighedernes Aktiviteter i forbindelse dermed	III a	Direktiv nr. 57/1994/EF
Udvalget for Direktivet om Minimumsuddannelsesniveauet for Søfartserhverv og for Anerkendelse af de Beviser, der Udstedes af Institutioner eller Myndigheder i Tredjelande (STCW)	III a	Direktiv nr. 58/1994/EF
MILJØ		
Udvalget for det Finansielle Instrument for Miljøet (Life)	III a	Forordning nr. 31992 R 1973 Forordning nr. 31996 R 1404
Udvalget for Kontrol af Betingelserne for Indførsel af Landbrugsprodukter med Oprindelse i Tredjelande efter Ulykken på Kernekraftværket i Tjernobyl	III	Forordning nr. 737/1990/EF Forordning nr. 616/2000/EF
Udvalget for EF-handlingsprogrammet for Civilbeskyttelse (2000-2004)	II	Beslutning nr. 847/1999/EF
Udvalget for Rammerne for Fællesskabets Vandpolitiske Foranstaltninger	[III]	(endnu ikke offentliggjort)
Udvalget for Tilpasning til den Videnskabelige og Tekniske Udvikling af Direktivet om Kvaliteten af Drikkevand	II b	Direktiv nr. 83/1998/EF Direktiv nr. 778/1980/EF
Udvalget for Tilpasning til den Videnskabelige og Tekniske Udvikling af Direktivet om Målemetoder og Hyppighed for Prøveudtagning og Analyse af Overfladevand, som Anvendes til Fremstilling af Drikkevand i Medlemsstaterne	III a	Direktiv nr. 869/1979/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktivet om Kvaliteten af Badevand	III a	Direktiv nr. 160/1976/EF
Udvalget for Tilpasning til den Videnskabelige og Tekniske Udvikling af Direktivet om Kvaliteten af Ferskvand, der Kræver Beskyttelse eller Forbedring for at være Eget til, at Fisk kan Leve deri	III a	Direktiv nr. 659/1978/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Beslutningen om Indførelsen af en Fælles Procedure for Udveksling af Oplysninger vedrørende Kvaliteten af Fersk Overfladevand i Fællesskabet	III a	Beslutning nr. 795/1977/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske og Videnskabelige Udvikling af Direktivet om Rensning af Byspildevand	III b	Direktiv nr. 271/1991/EF

Udvalgets navn	Procedure	Henvisning til retsakt
Komitéen for Beskyttelse af Vand mod Forurening Forårsaget af Nitrater, der Stammer fra Landbruget	III b	Direktiv nr. 676/1991/EF
Udvalget for Standardisering og Rationalisering af Rapporterne om Gennemførelse af en Række Milj�di- rektiver	II a	Direktiv nr. 692/1991/EF
Udvalget for Tilpasning til den Videnskabelige og Tekniske Udvikling af Direktivet om Beskyttelse af Vilde Fugle (Ornis)	III a	Direktiv nr. 409/1979/EF
Udvalget for Bevaring af Naturtyper samt Vilde Dyr og Planter (Natura)	III a	Direktiv nr. 43/1992/EF
Udvalget for Beskyttelse af Vilde Dyr og Planter ved Kontrol af Handelen hermed	III a / III b	Forordning nr. 338/1997/EF
Det Rådgivende Udvalg for Begrænsning af Svovlind- holdet i Visse Flydende Brændstoffer	I	Direktiv nr. 32/1999/EF
Udvalget for Tilpasning til den Videnskabelige og Tekniske Udvikling af Grænseværdier og Vejledende Værdier for Luftkvaliteten med hensyn til Svovldioxid og Sv�vest�v	III a	Direktiv nr. 779/1980/EF
Udvalget for Vurdering og Styng af Luftkvalitet	III a	Direktiv nr. 62/1996/EF
Udvalget for Adgang til Forbrugeroplysninger om Brændstoføkonomi og CO2-emissioner i forbindelse med Markedsføring af Nye Personbiler	III a	Direktiv nr. 94/1999/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktivet om Forebyggelse af Emissioner af Flygtige Organiske Forbindelser (VOC) ved Benzinoplagring og Benzindistribution fra Terminaler til Servicestationer	III a	Direktiv nr. 63/1994/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktiverne om Bestemmelser af St�jemissionen fra Entrepre�ormaterial	III a	Direktiv nr. 113/1979/EF Direktiv nr. 1051/1981/EF
Det Rådgivende Udvalg for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktivet om Luftkvalitetsnormer for så vidt angår Nitrogendioxid	III a	Direktiv nr. 203/1985/EF
Udvalget for Overv�gningsmekanismen for Emission af CO2 og Andre Drivhusgasser i Fællesskabet	III a	Beslutning nr. 389/1993/EF
Udvalget for Stoffer, der Nedbryder Ozonlaget	II a	Forordning nr. 3093/1994/EF
Udvalget for Tilpasning til den Videnskabelige og Tekniske Udvikling af Direktivet om Grænseværdi for Bly i Luften	III a	Direktiv nr. 884/1982/EF
Udvalget for Gennemførelse af Forordningen om Indu- strivirksomheders Frivillige Deltagelse i et Fælles- skabssystem for Miljøstyring og Milj�revision (EMAS)	III a	Forordning nr. 1836/1993/EF
Udvalget for Kontrol med Risikoen for Større Uheld med Farlige Stoffer	III a	Direktiv nr. 82/1996/EF
Udvalget for Tilpasning til den Videnskabelige og Tekniske Udvikling af Direktivet om Forebyggelse af Milj�forurening med Asbest	III a	Direktiv nr. 217/1987/EF
Udvalget for Tilpasning til den Videnskabelige og Tekniske Udvikling af Direktivet om Forbrænding af Farligt Affald	III b	Direktiv nr. 67/1994/EF

Bilag 5

Udvalgets navn	Procedure	Henvisning til retsakten
Udvalget for Integreret Forebyggelse og Bekæmpelse af Forurening	III a	Direktiv nr. 61/1996/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktivet om Metoder til Overvågning af og Kontrol med Miljøer, der Berøres af Uledning fra Titandioxidindustrien	III a	Direktiv nr. 883/1982/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling og Gennemførelse af Direktivet vedrørende Indesluttet Anvendelse af Genetisk Modificerede Mikroorganismer	III b	Direktiv nr. 219/1990/EF Direktiv nr. 81/1998/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling for Gennemførelse af Direktivet vedrørende Udsætning i Miljøet af Genetisk Modificerede Organismer	III a	Direktiv nr. 220/1990/EF
De Stående Udvalg for Biocidholdige Produkter	II b / III b	Direktiv nr. 8/1998/EF
Det Rådgivende Udvalg for Begrænsning af Emissionen af Flygtige Organiske Forbindelser fra Anvendelse af Organiske Opløsningsmidler i Visse Aktiviteter og Anlæg	I	Direktiv nr. 13/1999/EF
Udvalget for Vurdering af og Kontrol med Risikoen ved Eksisterende Stoffer	III a / III b	Forordning nr. 793/1993/EF
Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktiverne om Fjernelse af Tekniske Hindringer for Handelen med Farlige Stoffer og Præparater	III a / III b	Direktiv nr. 146/1973/EF Direktiv nr. 548/1967/EF Direktiv nr. 831/1979/EF Direktiv nr. 32/1992/EF
Udvalget for Tilpasning til den Videnskabelige og Tekniske Udvikling af Direktivet om Beskyttelse af Miljøet, navnlig Jorden, i forbindelse med Anvendelse i Landbruget af Slam fra Rensningsanlæg	III a	Direktiv nr. 278/1986/EF
Udvalget for Tilpasning til den Videnskabelige og Tekniske Udvikling af Direktiverne om Affald	III a	Direktiv nr. 156/1991/EF Direktiv nr. 442/1975/EF
Udvalget for Emballage og Emballageaffald	III a	Direktiv nr. 62/1994/EF
Udvalget for EF-ordningen for Tildeling af et Miljømærke ("Ecolabel")	III a	Forordning nr. 880/1992/EF
FORSKNING		
Udvalget for Reglerne for Virksomheders, Forskningscentres og Universiteters Deltagelse i Forskning samt Regler for Formidling af Forskningsresultater med henblik på Gennemførelse af Det Europæiske Fællesskabets Femte Rammeprogram (1999-2002)	III a	Beslutning nr. 65/1999/EF
Udvalget for Særprogrammet for Forskning, Teknologisk Udvikling og Demonstration inden for Livskvalitet og Forvaltning af Bioressourcer (1999-2002)	III a	Beslutning nr. 167/1999/EF
Udvalget for Særprogrammet for Forskning, Teknologisk Udvikling og Demonstration inden for Konkurrence og Bæredygtig Vækst (1999-2002)	III a	Beslutning nr. 169/1999/EF
Udvalget for Særprogrammet for Forskning, Teknologisk Udvikling og Demonstration vedrørende Energi, Miljø og Bæredygtig Udvikling (1999-2002)	III a	Beslutning nr. 170/1999/EF

Udvalgets navn	Procedure	Henvisning til retsakten
- Miljø og Bæredygtig Udvikling	(III a)	
- Energi	(III a)	
Udvalget for Særprogrammet til Befæstelse af EF-forskningens Internationale Rolle (1999-2002)	III a	Beslutning nr. 171/1999/EF
Udvalget for Særprogrammet for Forskning, Teknologisk Udvikling og Demonstration inden for Udvikling af det Menneskelige Forskningspotentiale og den Samfundsøkonomiske Videnbase (1999-2002)	III a	Beslutning nr. 173/1999/EF
INFORMATIONSSAMFUNDET		
Udvalget for det Flerårige EF-program for at Fremme Informationssamfundet i Europa (Promise) (1998-2002)	III a	Beslutning nr. 253/1998/EF
Udvalget for Elektroniske Signaturer	II	Direktiv nr. 93/1999/EF
Det Rådgivende Udvalg for Tilrådighedsstillelse af Åbne Net (Open Network Provision)	I / III a	Direktiv nr. 387/1990/EF
Udvalget for Generelle Tilladelser og Individuelle Tilladelser for Teletjenester	I / II b	Direktiv nr. 13/1997/EF
Det Rådgivende Udvalg for Telekommunikationskontrakter (ACTP)	I	Direktiv nr. 38/1993/EF
Gruppen af Højststående Embedsmænd vedrørende Informationssystemers Sikkerhed	I / III b	Beslutning nr. 242/1992/EF
Udvalget for det Flerårige Program til Støtte af Fællesskabets Sproglige Mangfoldighed i Informationssamfundet (MLIS)	III a	Beslutning nr. 664/1996/EF
Udvalget for den Flerårige EF-handlingsplan til Fremme af en Mere Sikker Anvendelse af Internettet (1999-2002)	III a	Beslutning nr. 276/1999/EF
Udvalget for Retningslinjerne for Transeuropæiske Telekommunikationsnet (TEN-Telecom)	III a	Beslutning nr. 1336/1997/EF
Udvalget for Særprogrammet for Forskning, Teknologisk Udvikling og Demonstration inden for et Brugervenligt Informationssamfund (1999-2002)	III a	Beslutning nr. 168/1999/EF
FISKERI		
Forvaltningskomitéen for Fiskerivarer	II a / II	Forordning nr. 3759/1992/EF Forordning nr. 104/2000/EF
Forvaltningskomitéen for Fiskeri og Akvakultur (CGSPA)	II a / II	Forordning nr. 3760/1992/EF Forordning nr. 2791/1999/EF
Komitéen for Fiskeri og Akvakultur (CSPA)	I / II a / II	Forordning nr. 1260/1999/EF Forordning nr. 2792/1999/EF
DET INDRE MARKED		
Det Rådgivende Udvalg for Offentlige Aftaler (CCMP)	I	Beslutning nr. 306/1971/EF Direktiv nr. 50/1992/EF
Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning	III	Direktiv nr. 12/2000/EF
Forsikringsudvalget	III b	Direktiv nr. 675/1991/EF
Kontaktudvalget for Værdipapirer	III a	Direktiv nr. 279/1979/EF
Udvalget for Kontrol med, at Produkter Indført fra Tredjelande Overholder Produktsikkerhedsreglerne	II b	Forordning nr. 339/1993/EF
Udvalget for Fælles Regler for Udvikling af Fællesskabets Indre Marked for Posttjenester og Forbedring af disse Tjenesters Kvalitet	III a	Direktiv nr. 67/1997/EF

Bilag 5

Udvalgets navn	Procedure	Henvisning til retsakten
Udvalget af Højststående Embedsmænd inden for Sundhedsvæsenet (CSP)	I/II b	Beslutning nr. 365/1975/EF Beslutning nr. 689/1978/EF Beslutning nr. 157/1980/EF Direktiv nr. 50/1997/EF
Udvalget for den Anden Generelle Ordning for Anerkendelse af Erhvervsuddannelser	II b	Direktiv nr. 51/1992/EF
Udvalget for Beskyttelse af Fysiske Personer i forbindelse med Behandling af Personoplysninger og om Fri Udveksling af sådanne Oplysninger	II b	Direktiv nr. 46/1995/EF
Udvalget vedrørende Gebyrer, Gennemførelsesbestemmelser og Sagsbehandling for Appelkamrene ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller)	III b	Forordning nr. 40/1994/EF
REGIONALPOLITIK		
Det Rådgivende Udvalg for Det Strukturpolitiske Førtiltrædelsesinstrument	II b	Forordning nr. 1267/1999/EF
Det Rådgivende Udvalg for Udvikling og Omstilling i Regionerne	I/II a	Forordning nr. 1260/1999/EF
BESKATNING OG TOLDUNION		
Toldkodeksudvalget	II a / II b / II / III a / IV a	Forordning nr. 2913/1992/EF Forordning nr. 2658/1987/EF Forordning nr. 1798/1994/EF Forordning nr. 1706/1998/EF Forordning nr. 2793/1999/EF
- Generelle Toldforskrifter	(III a)	
- Toldværdi	(III a)	
- Toldoplæg og Frizoner	(III a)	
- Toldprocedurer af Økonomisk Betydning	(III a)	
- Varemærkeforfalskede og Piratkopierede Varer	(II b)	Forordning nr. 3295/1994/EF
- Det Administrative Enhedsdokument	(III a)	
- Fri Bevægelighed for Bagage tilhørende Fly- eller Skibspassagerer (tekniske problemer)	(II b)	
- Forsendelser	(III a)	
- Vareoprindelse	(III a)	
- Toldfritagelse	(III a)	
- Told- og Statistiknomenklaturen	(II)	Forordning nr. 254/2000/EF
- Økonomiske Tarifspørgsmål	(II b/III a)	Forordning nr. 1798/1994/EF
- Toldlempelser (Varers Art og Særlige Anvendelsesformål)	(II/III a)	Forordning nr. 254/2000/EF
Udvalget for Økonomisk Passiv Forædling af Tekstiler	III a	Forordning nr. 3036/1994/EF
Udvalget for Udførsel og Tilbagelevering af Kulturgoder	I	Forordning nr. 3911/1992/EF
Udvalget for Told 2002-programmet (1996-2002)	II	Beslutning nr. 105/2000/EF
Udvalget for Anvendelse af Reglerne om Fremstilling og Markedsføring af Visse Stoffer, der benyttes ved Ulovlig Fremstilling af Narkotika og Psykotrope Stoffer	II b	Forordning nr. 900/1992/EF Direktiv nr. 109/1992/EF

Udvalgets navn	Procedure	Henvisning til retsakten
Udvalget for Fri Bevægelighed for Bagage tilhørende Fly- eller Skibspassagerer (principper)	III a	Forordning nr. 3925/1991/EF
Iddrivesudvalget (gensidig bistand)	III a	Direktiv nr. 308/1976/EF
Punktafgiftsudvalget	III b	Direktiv nr. 12/1992/EF
Det Stående Udvalg vedrørende Administrativt Samarbejde inden for Området Indirekte Skatter "Fiscalis" (SCAC) (1998-2002)	II b / III b	Forordning nr. 218/1992/EF Beslutning nr. 888/1998/EF
UDDANNELSE OG KULTUR		
Udvalget for Anden Fase af Fællesskabets Handlingsprogram for Almen Uddannelse, Socrates (2000-2006)	I / II	Beslutning nr. 253/2000/EF
Udvalget for Tredje Fase af Programmet for Tværeuropæisk Samarbejde inden for de Videregående Uddannelser (Tempus III) (2000-2006)	I / II a	Beslutning nr. 246/1993/EF Beslutning nr. 688/1996/EF Beslutning nr. 311/1999/EF
Udvalget for Anden Fase af Fællesskabets Handlingsprogram for Erhvervsuddannelse, Leonardo da Vinci (2000-2006)	I / II b	Beslutning nr. 382/1999/EF
Udvalget for Kultur 2000-programmet (2000-2004)	I / II	Beslutning nr. 508/2000/EF
Udvalget for Programmet til Fremme af Udvikling og Distribution af Europæiske Audiovisuelle Produktioner (MEDIA II) (1996-2000)	I / II b	Beslutning nr. 563/1995/EF
Udvalget for EF-handlingsprogrammet for Unge (2000-2006)	I / II	Beslutning nr. 1031/2000/EF
SUNDHED OG FORBRUGERBESKYTTELSE		
Udvalget for Hastende Produktsikkerhedsproblemer	III b	Direktiv nr. 59/1992/EF
Udvalget for Etablering af en Generel Ramme for Fællesskabets Aktiviteter til fordel for Forbrugerne (1999-2003)	I	Beslutning nr. 283/1999/EF
Den Stående Levnedsmiddelkomité	III a / III b / III	Beslutning nr. 414/1969/EF Resolution nr. 1119/1969/EF Forordning nr. 315/1993/EF Direktiv nr. 13/2000/EF
Det Stående Udvalg for Prydplanteformeringsmateriale og Prydplanter	II a / III a	Direktiv nr. 56/1998/EF
Det Stående Komité for Formeringsmateriale og Planter af Frugtslægt og -arter	II a / III a	Direktiv nr. 34/1992/EF
Den Stående Komité for Frø og Plantemateriale henhørende under Landbrug, Havebrug og Skovbrug	II a / II / III a / III	Beslutning nr. 399/1966/EF Direktiv nr. 400/1966/EF Direktiv nr. 95/1998/EF Direktiv nr. 105/1999/EF
Det Stående Udvalg for Sortsbeskyttelse	III b	Forordning nr. 2100/1994/EF
Den Stående Komité for Planter sundhed	I / III a / III b	Beslutning nr. 894/1976/EF Direktiv nr. 414/1991/EF Direktiv nr. 895/1976/EF
Den Stående Foderstofkomité	III a/III b	Beslutning nr. 372/1970/EF Beslutning nr. 373/1970/EF Direktiv nr. 373/1979/EF

Bilag 5

Udvalgets navn	Procedure	Henvisning til retsakten
Den Stående Veterinærkomité	III a / III b / III	Beslutning nr. 361/1968/EF Direktiv nr. 118/1971/EF Beslutning nr. 424/1990/EF Beslutning nr. 258/2000/EF
Den Stående Zootekniske Komité	III a / III b	Beslutning nr. 505/1977/EF Direktiv nr. 504/1977/EF Direktiv nr. 661/1988/EF
Den Rådgivende Udvalg for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktivet om Indbyrdes Tilnærmelse af Medlemsstaternes Lovgivning om Mærkning af Tobaksvarer	I	Direktiv nr. 622/1989/EF
Det Rådgivende Udvalg for Tilpasning til den Tekniske Udvikling af Direktivet om Indbyrdes Tilnærmelse af Medlemsstaternes Lovgivning om Maksimalt Tilladt Tjæreindhold i Cigaretter	I	Direktiv nr. 239/1990/EF
Udvalget for EF-handlingsplanen for Kræftbekæmpelse (1996-2000)	I / II b	Beslutning nr. 646/1996/EF
Udvalget for EF-handlingsprogrammet vedrørende Forureningsrelaterede Sygdomme som led i Indsatsen inden for Folkesundhed (1999-2001)	I	Beslutning nr. 1296/1999/EF
Udvalget for EF-handlingsprogrammet vedrørende Forebyggelse af Narkotikamisbrug (1996-2000)	I / II b	Beslutning nr. 102/1997/EF
Udvalget for Fællesskabshandlingsprogrammet for Sundhedsfremme, Sundhedsoplysning, Sundhedsundervisning og Sundhedsuddannelse som led i Indsatsen inden for Folkesundhed (1996-2000)	I / II b	Beslutning nr. 645/1996/EF
Udvalget for EF-handlingsprogrammet vedrørende Sundhedsovervågning (1997-2001)	I / II b	Beslutning nr. 1400/1997/EF
Udvalget for EF-handlingsprogrammet vedrørende Forebyggelse af Personskader (1999-2003)	I / II b	Beslutning nr. 372/1999/EF
Udvalget for EF-handlingsprogrammet vedrørende Forebyggelse af Aids og Visse Andre Smitsomme Sygdomme (1996-2000)	I / II b	Beslutning nr. 647/1996/EF
Udvalget for Gennemførelse af Beslutningen om Opretelse af et Net til Epidemiologisk Overvågning af og Kontrol med Overførbare Sygdomme	III a	Beslutning nr. 2119/1998/EF
Udvalget for EF-handlingsprogrammet vedrørende Sjældne Sygdomme (1999-2003)	I / II b	Beslutning nr. 1295/1999/EF
RETLIGE OG INDRE ANLIGGENDER		
Udvalget for EF-handlingsprogram om Forebyggende Foranstaltninger til Bekæmpelse af Vold mod Børn, Unge og Kvinder (Daphne) (2000-2003)	I / II	Beslutning nr. 293/2000/EF
Udvalget for Ensartet Udformning af Visa	III b	Forordning nr. 1683/1995/EF
EKSTERNE FORBINDELSER		
Udvalget for Menneskerettigheder og Demokrati (1999-2004)	III a	Forordning nr. 975/1999/EF
Udvalget for Beskyttelse mod Virkningerne af den Eksterritoriale Anvendelse af Lovgivning Vedtaget af et Tredjeland og af Foranstaltninger, som er Baseret herpå eller er en Følge heraf (anti-boycot)	II / III a	Forordning nr. 2271/1996/EF Forordning nr. 723/2000/EF

Udvalgets navn	Procedure	Henvisning til retsakten
Udvalget for Bistand til de Nye Uafhængige Stater og Mongoliet (Tacis) (2000-2006)	II	Forordning nr. 99/2000/EF
Udvalget for Bistand til Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (Obnova) (1996-2004)	II	Forordning nr. 1628/1996/EF Forordning nr. 851/1998/EF Forordning nr. 2454/1999/EF
MED-udvalget (finansielt og fagligt samarbejde mellem EF og tredjelande i Middelhavsområdet)	III a / II b	Forordning nr. 1762/1992/EF Forordning nr. 1659/1998/EF
Udvalget for Finansiell og Faglig Bistand til og Økonomisk Samarbejde med Udviklingslandene i Asien og Latinamerika (Udvalget for ALA-Udviklingslandene)	III a / II b	Forordning nr. 443/1992/EF Forordning nr. 1659/1998/EF
HANDEL		
Udvalget for Beskyttelse mod Handelshindringer, der har Virkninger på Fællesskabet eller et Tredjeland's Marked	IV a	Forordning nr. 3286/1994/EF
Udvalget for Forvaltning af Kvantitative Import- og Eksportkontingenter	II a	Forordning nr. 520/1994/EF
Det Rådgivende Udvalg for den Fælles Ordning for Import af Varer med Oprindelse i Tredjelande	IV b	Forordning nr. 3285/1994/EF
Det Rådgivende Udvalg for den Fælles Ordning for Import fra Visse Tredjelande	IV b	Forordning nr. 519/1994/EF
Det Rådgivende Udvalg for den Fælles Udførselsordning	IV a / IV b	Forordning nr. 2603/1969/EF
Tekstiludvalget (overenskomstmæssig ordning)	III a / IV a*	Forordning nr. 3030/1993/EF
Udvalget vedrørende den Fælles Ordning for Indførsel af Tekstilvarer fra visse Tredjelande (Autonom Ordning)	III a / III b / IV b	Forordning nr. 517/1994/EF
Udvalget vedrørende Fællesskabsordningen for Dobbelt Kontrol uden Kvantitativ Begrænsning med Udførslen af visse Stålprodukter dækket af EKSF- og EF-traktaterne fra de SNG-lande (Ukraine, Rusland og Kasakhstan), der har Indgået en Stålaftale med Den Europæiske Union (2000-2001)	II a / II	Forordning nr. 1526/1997/EF Forordning nr. 2135/1997/EF Forordning nr. 2743/1999/EF
Det Rådgivende Udvalg for Gennemførelse af Aktiviteter i relation til Fællesskabets Markedsadgangsstrategi	I	Beslutning nr. 552/1998/EF
Det Rådgivende Udvalg for Gennemførelse af Programmet for Specifikke Foranstaltninger og Aktioner til at Forbedre Adgangen til Japan for Varer og Grænseoverskridende Tjenesteydelser fra Den Europæiske Union (1999-2001)	I	Forordning nr. 1035/1999/EF
Udvalget for Harmonisering af de Væsentligste Bestemmelser vedrørende Eksportkreditforsikringsdækning af Mellem- og Langfristede Forretninger	II b	Direktiv nr. 29/1998/EF
Udvalget til Forvaltning af Generelle Præferencer (1999-2001)	III a / IV a	Forordning nr. 3281/1994/EF Forordning nr. 2820/1998/EF

Udvalgets navn	Procedure	Henvisning til retsakten
UDVIKLING		
Udvalget for Den Europæiske Udviklingsfond (EUF)	II b / III a	Aftale nr. 363/1998/EF Forordning nr. 1659/1998/EF Forordning nr. 2258/1996/EF
Udvalget for Fødevarer sikkerhed og Fødevarer hjælp	II b	Forordning nr. 1292/1996/EF
Udvalget for Samfinansiering med Europæiske Ikke-statslige Udviklingsorganisationer af Foranstaltninger på Områder af Interesse for Udviklingslandene	II a / II b	Forordning nr. 1658/1998/EF
Udvalget for den Særlige Ramme for Bistand til Traditionelle AVS-bananleverandører	III a	Forordning nr. 856/1999/EF
Udvalget for Udviklingssamarbejde med Sydafrika	III a	Forordning nr. 2259/1996/EF
UDVIDELSE		
Udvalget for Bistand til den Økonomiske Omstrukturering i Landene i Central- og Østeuropa og for Samordning af Støtten til Ansøgerlandene som led i Førtiltrædelsesstrategien (Phare)	II b / II	Forordning nr. 3906/1989/EF Forordning nr. 2698/1990/EF Forordning nr. 1266/1999/EF Forordning nr. 555/2000/EF
Udvalget for Visse Gennemførelsesbestemmelser til Europaaftalerne med Landene i Central- og Østeuropa og Slovenien og til Frihandelsaftalerne med de Baltiske Lande (Beskyttelsesforanstaltninger)	IV a	Forordning nr. 3491/1993/EF
HUMANITÆR BISTAND		
Udvalget for Humanitær Bistand	II b / III a	Forordning nr. 1257/1996/EF
STATISTIK		
Udvalget for Fortrolige Statistiske Oplysninger	II b	Forordning nr. 1588/1990/EF
Udvalget for Harmonisering af Fastlæggelsen af Brutonationalindkomsten i Markedspriser	II b	Direktiv nr. 130/1989/EF
Udvalget for Statistikker over Udveksling af Goder med Tredjelande	II a	Forordning nr. 1172/1995/EF
Udvalget for Statistikker over Udveksling af Goder mellem Medlemsstater	II a	Forordning nr. 3330/1991/EF
Udvalget for De Europæiske Fællesskabers Statistiske Program (CPS)	I / II b / III a	Beslutning nr. 382/1989/EF Beslutning nr. 704/1993/EF Forordning nr. 3037/1990/EF Forordning nr. 2494/1995/EF
Den Stående Landbrugsstatistiske Komité (CPSA)	I / II a / II b / III a	Beslutning nr. 279/1972/EF Forordning nr. 3880/1991/EF Forordning nr. 571/1998/EF Forordning nr. 788/1996/EF Direktiv nr. 16/1996/EF
BUDGET		
Det Rådgivende Udvalg for Egne Indtægter	I	Forordning nr. 1150/2000/EF Forordning nr. 1553/1989/EF
BEKÆMPELSE AF SVIG		
Udvalget for Gensidig Bistand på Told- og Landbrugsområdet	III b	Forordning nr. 515/1997/EF

Standardforretningsorden - Rådets afgørelse 1999/468/EF**Forretningsorden for udvalget ...****(2001/C 38/03)**

UDVALGET (udvalgets navn (NB: der kan også være tale om en komité, og ordvalget i denne forretningsorden skal da være i overensstemmelse hermed)) HAR –

under henvisning til (den rådsretsakt, som udvalget er nedsat ved).¹⁰

PÅ GRUNDLAG AF STANDARD-FORRETNINGSORDENEN, SOM KOMMISSIONEN VEDTOG DEN (vedtagelsesdato)¹¹, FASTSAT FØLGENDE FORRETNINGSORDEN:

Artikel 1**Mødeindkaldelse**

1. Udvalget indkaldees af formanden, enten på dennes initiativ eller på anmodning af et simpelt flertal af udvalgsmedlemmerne.

2. Der kan afholdes fællesmøder mellem udvalget og andre udvalg om spørgsmål, der henhører under deres respektive beføjelser.¹²

Artikel 2**Dagsorden**

1. Formanden fastsætter dagsordenen og forelægger den for udvalget.

2. Der skelnes i dagsordenen mellem

- a) udkast til foranstaltninger, som udvalget skal afgive udtalelse om efter [hørings/forvaltnings/forskrifts]proceduren i artikel, stk., i ..., ¹³¹⁴
- b) andre spørgsmål, der forelægges udvalget, det være sig til orientering eller med henblik på en udveksling af synspunkter, enten på formandens initiativ eller efter skriftlig anmodning fra et medlem af udvalget [eller i medfør af de særlige bestemmelser i artikel, stk., i].¹⁵

Artikel 3**Fremsendelse af dokumenter til udvalgsmedlemmerne**

1. Normalt senest 14 kalenderdage inden mødet¹⁶ sender formanden mødeindkaldelse, dagsorden, udkast til foranstaltninger, som udvalget er blevet anmodet om at afgive udtalelse om, samt de øvrige arbejdsdokumenter til udvalgets medlemmer i henhold til artikel 13, stk. 2.

2. I hastende sager, og når de foranstaltninger, der skal vedtages, skal anvendes straks, kan formanden efter anmodning fra et udvalgsmed-

¹³ EFT L ... af ...

¹⁴ Hvis udvalget skal afgive udtalelse efter flere komitologiprocedurer, eller hvis det i basisretsakten er fastsat, at udvalget skal høres på en anden måde end efter komitologiprocedurerne, gentages dette stykke med angivelse af de relevante referencer til de pågældende basisretsakter.

¹⁵ EFT L ... af ...

¹⁶ Der kan - inden for et nærmere bestemt område - fastsættes en kortere frist, når der rutinemæssigt kræves en hurtig indsats, og når foranstaltningerne straks skal finde anvendelse.

¹⁰ EFT L ... af ...

¹¹ EFT L ... af ...

¹² I overensstemmelse med basisretsaktens bestemmelser herom.

Bilag 6

lem eller på eget initiativ afkorte fristen i stk. 1 til fem kalenderdage inden mødet.¹⁷

3. I særligt hastende tilfælde¹⁸ kan formanden fravige de frister, der er fastsat i stk. 1 og 2. Hvis det under et møde foreslås at tilføje et punkt på dagsordenen for dette, kræves det, at et simpelt flertal af udvalgsmedlemmerne godkender det.

Artikel 4

Informering af Europa-Parlamentet

1. Kommissionen sender dagsordenen og de udkast til gennemførelsesforanstaltninger, der forelægges udvalget, og som er truffet i henhold til den i traktatens artikel 251 omhandlede procedure, til Europa-Parlamentet til orientering inden for samme frister og på samme betingelser, som når de sendes til de faste repræsentationer.

2. Kommissionen sender det samlede resultat af afstemninger, tilstedeværelseslisten, jf. artikel 12, og det kortfattede mødereferat, jf. artikel 11, stk. 2 til Europa-Parlamentet inden 14 kalenderdage efter afholdelsen af hvert udvalgs møde.

Artikel 5

Udvalgets udtalelser

1. Når der i forbindelse med høringsproceduren holdes afstemning, træffes der beslutning med simpelt flertal af udvalgsmedlemmerne. Når der i forbindelse med forvaltnings- eller forskriftsproceduren kræves en udtalelse fra udvalget, afgives denne med det flertal, der er fastsat i traktatens artikel 205, stk. 2.

2. Formanden kan på eget initiativ eller efter anmodning fra et udvalgsmedlem udsætte

¹⁷ Der kan - inden for et nærmere bestemt område - fastsættes en kortere frist, når der rutinemæssigt kræves en hurtig indsats, og når foranstaltningerne straks skal finde anvendelse.

¹⁸ Navnlig hvis menneskers eller dyrs sundhed er truet.

afstemningen om et punkt på dagsordenen til mødets slutning eller til et efterfølgende møde

- hvis der under mødet foretages en ændring af indholdet af udkastet til foranstaltninger
- hvis udkastet til foranstaltninger forelægges udvalget under mødet
- hvis der i overensstemmelse med artikel 3, stk. 3, tilføjes et nyt punkt på dagsordenen under mødet.

I tilfælde af særlige problemer kan formanden forlænge mødet til den efterfølgende dag.

3. Såfremt et udvalgsmedlem anmoder om det, holdes der ikke afstemning, når dokumenterne vedrørende et punkt på dagsordenen ikke er blevet fremsendt inden for de frister, der er fastsat i artikel 3, stk. 1 og 2.

Efter forslag fra formanden eller på anmodning af et udvalgsmedlem kan udvalget imidlertid med simpelt flertal blandt medlemmerne træffe beslutning om at bevare dette punkt på dagsordenen, fordi sagen haster.

4. Har udvalget ikke afgivet udtalelse inden for den frist, formanden har fastsat, kan denne forlænge fristen, dog højst indtil det følgende mødes slutning; dette gælder dog ikke i hastesager. Den skriftlige procedure, jf. artikel 9, kan evt. anvendes.

Artikel 6

Repræsentation og beslutningsdygtigt flertal

1. Hver medlemsstats delegation betragtes som ét medlem af udvalget. Hver medlemsstat repræsenteres ved højst én person. Med formandens tilladelse kan delegationerne ledsages af eksperter; udgifterne hertil afholdes af den pågældende medlemsstat.

2. En medlemsstats delegation kan i givet fald repræsentere én anden medlemsstat. Formanden underrettes skriftligt gennem den faste repræsentation for den medlemsstat, der lader sig repræsentere.

3. Udvalget er beslutningsdygtigt vedrørende de i artikel 2, stk. 2, litra c), omhandlede udkast til foranstaltninger, når der er det antal udvalgsmedlemmer til stede, der kræves for, at udvalget kan afgive udtalelse med det påkrævede flertal.

Artikel 7

Arbejdsgrupper

1. Udvalget kan nedsætte arbejdsgrupper til behandling af særlige spørgsmål. Kommissionens repræsentant fungerer som formand for arbejdsgrupperne.

2. Grupperne aflægger rapport til udvalget. De kan med henblik herpå udpege en referent.

Artikel 8

Tredjemands deltagelse i udvalgets møder

1. Formanden kan efter anmodning fra et medlem eller på eget initiativ vedtage at høre eksperter om særlige spørgsmål.

2. Repræsentanter for (det pågældende tredje land eller den pågældende eksterne organisation) kan deltage i udvalget møder i overensstemmelse med bestemmelserne i (Rådets retsakt, den aftale, der er indgået med fællesskabet, associeringsrådets afgørelse eller anden basisretsakt, der indeholder bestemmelser om de pågældende observatører).

3. Eksperter og repræsentanter for tredjelande eller eksterne organisationer overværer ikke udvalgets afstemninger og deltager ikke i udvalgets afstemninger.

Artikel 9

Skriftlig procedure

1. Om nødvendigt og i begrundede tilfælde kan udvalgets udtalelse indhentes ved skriftlig procedure. I så fald tilsender formanden medlemmerne det udkast til foranstaltninger, som

udvalget skal afgive udtalelse om, efter proceduren i artikel 13, stk. 2. Udvalgsmedlemmer, der ikke inden for den angivne frist har gjort indsigelse eller meddelt, at de agter at afholde sig fra at udtale sig om udkastet, anses for at have tiltrådt udkastet. Fristen skal være på mindst 14 kalenderdage.

I hastende eller særligt hastende tilfælde anvendes fristerne i artikel 3, stk. 2 og 3.

2. Hvis et udvalgsmedlem anmoder om, at udkastet til foranstaltninger behandles på et udvalgs møde, afsluttes den skriftlige procedure uden resultat; formanden indkalder snarest muligt udvalget til møde.

Artikel 10

Sekretariat

Kommissionens tjenestegrene forestår sekretariatsopgaverne for udvalget og for eventuelle arbejdsgrupper, der er nedsat i henhold til artikel 7.

Artikel 11

Mødereferater

1. Formanden har ansvaret for, at der udarbejdes et referat af hvert møde med angivelse af bl.a. de udtalelser, der er afgivet om de udkast til foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra a), og eventuelt udtalelser om de spørgsmål, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra b). Udtalelserne vedlægges som et separat bilag. Mødereferaterne sendes til udvalgsmedlemmerne efter højst 15 arbejdsdage.

Medlemmerne meddeler formanden eventuelle bemærkninger skriftligt. Udvalget informeres herom; i tilfælde af uenighed drøftes den foreslåede ændring i udvalget. Hvis der fortsat er uenighed, vedlægges ændringen som bilag til mødereferatet.

2. Formanden har ansvaret for, at der udarbejdes et kortfattet mødereferat til Europa-Parlamentet, der indeholder et resumé af hvert punkt på dagsordenen og resultatet af afstemningerne om de udkast til foranstaltninger, som

Bilag 6

udvalget har fået forelagt. I det kortfattede mødereferat nævnes den enkelte medlemsstats holdning under drøftelserne i udvalget ikke.

Artikel 12

Tilstedeværelsesliste

1. Ved hvert møde udarbejder formanden en tilstedeværelsesliste med angivelse af de myndigheder eller organer, som de personer, medlemsstaterne har udpeget til at repræsentere sig, henhører under.

2. Ved begyndelsen af hvert møde skal de ordinære udvalgsmedlemmer i givet fald gøre udvalgets formand opmærksom på, at deres deltagelse i udvalgets behandling af et bestemt punkt på dagsordenen afstedkommer en interessekonflikt.

Delegationsmedlemmer der ikke repræsenterer en medlemsstats myndigheder eller organer, underskriver en erklæring om, at deres deltagelse ikke afstedkommer interessekonflikter.

Hvis en sådan interessekonflikt skulle opstå, afholder det pågældende medlem sig efter anmodning fra formanden fra at deltage i drøftelserne vedrørende det pågældende punkt.

Artikel 13

Korrespondance

1. Korrespondance vedrørende udvalget stiles til udvalgets formand og sendes til Kommissionen.

2. Korrespondance til udvalgets medlemmer sendes til de faste repræsentationer, gerne pr. e-post. En medlemsstat kan anmode om, at der sendes kopi direkte til en person, der er udpeget af medlemsstaten.

Artikel 14

Aktindsigt

1. Principperne og betingelserne for at give

offentligheden adgang til udvalgets dokumenter er de samme som dem, der gælder for Kommissionens dokumenter. Det er Kommissionen, der skal træffe afgørelse i forbindelse med anmodninger om adgang til dokumenter.

2. Drøftelserne i udvalget er fortrolige.

De Europæiske Fællesskabers Tidende L56/505 – 26.2.2001

b) Fortegnelse over udvalg og komitéer, hvis mødeudgifter opføres på konto A-7 0 3 2

(Udgifter til møder i udvalg og komitéer, som det ikke er obligatorisk at høre i forbindelse med udstedelse af fællesskabsretsakter)

- Gruppe 1: Regeringssagkyndige og andre sagkyndige, hvis udgifter til rejse og ophold refunderes.
- Gruppe 2: Ikke-regeringsagkyndige, hvis udgifter til rejse og ophold refunderes.
- Gruppe 3: Regeringssagkyndige, der kun får rejseudgifterne refunderet.
- Gruppe 4: Regeringssagkyndige, der kun får rejseudgifter refunderet, og andre sagkyndige, der både får udgifter til rejse og ophold refunderet.

Overslaget over opførte udgifter for hvert udvalg er baseret på et handlingsprogram, som hovedsagelig tilpasses forholdene af økonomisk og politisk art i løbet af regnskabsåret.

Desuden vil Kommissionen i god tid foretage de nødvendige skøn, så udgifterne kan holdes inden for de disponible bevillinger.

Ved pågældende budgetpost forstås den tilsvarende post i del A eller B i denne sektion, hvor retsgrundlaget for et udvalg er anført.

Arbejdsområde og navn	Gruppe	Opførte udgifter	Pågældende budgetpost
Virksomheder			
Det Rådgivende Udvalg for Fællesskabets Politik vedrørende Træ- og Papirindustrien	4	43.000	B5-3 0 0
Udvalget for Koordinering af det Indre Marked	3	89.000	B5-3 0 0
Udvalget for Handel og Distribution	2	213.000	B5-5 1 2 0
Den Rådgivende Komité for Andelsselskaber, Gensidige Selskaber, Foreninger og Fonde	2	p.m.	B5-3 2 1
Beskæftigelse og sociale anliggender			
Sektordialogudvalget for Civil Luftfart	2	162.408	B3-4 0 0 0
Sektordialogudvalget for Jernbaner	2	242.808	B3-4 0 0 0
Sektordialogudvalget for Postvæsen	2	266.928	—
Sektordialogudvalget for Telekommunikation	2	266.928	B3-4 0 0 0

Bilag 7

Arbejdsområde og navn	Gruppe	Opførte udgifter	Pågældende budgetpost
Sektordialogudvalget for Søtransport	2	151.152	B3-4 0 0 0
Sektordialogudvalget for Vejtransport	2	236.376	B3-4 0 0 0
Sektordialogudvalget for Indre Vandveje	2	69.848	B3-4 0 0 0
Sektordialogudvalget for Fiskeri	2	225.120	B3-4 0 0 0
Sektordialogudvalget for Landbrug	2	325.620	B3-4 0 0 0
Det Rådgivende Udvalg for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder	2	209.040	B3-4 0 1 2
Udvalget for Arbejdstilsynschefer	4	180.000	B3-4 3 1 0
Det Videnskabelige Udvalg for Grænseværdier for Erhvervsmæssig Eksposering for Kemiske Agenser	3	20.000	—
Landbrug			
Det Videnskabelige Udvalg for Oprindelsesbetegnelser, Geografiske Betegnelser og Specificitetsattestering	2	58.000	—
Det Videnskabelige og Tekniske Udvalg under Fællesskabsfonden for Forskning og Information på Tobaksområdet	2	7.000	—
Den Rådgivende Komité for Den Fælles Landbrugspolitik	2	62.000	—
Den Rådgivende Komité for Markafrøder	2	62.000	—
Den Rådgivende Komité for Nonfoodafgrøder og Fibre	2	62.000	—
Den Rådgivende Komité for Animalsk Produktion	2	62.000	—
Den Rådgivende Komité for Frugt, Grøntsager og Blomster	2	62.000	—
Den Rådgivende Komité for Specialafgrøder	2	62.000	—
Den Rådgivende Komité for Skovbrug, herunder Korkproduktion	2	62.000	—
Den Rådgivende Komité for Kvalitet og Sundhed i Landbrugsproduktionen	2	62.000	—
Den Rådgivende Komité for Udvikling af Landdistrikterne	2	62.000	—

Arbejdsområde og navn	Gruppe	Opførte udgifter	Pågældende budgetpost
Den Rådgivende Komité for Landbrug og Miljø	2	62.000	—
Transport			
Det Rådgivende Udvalg for Vurdering af Sikkerheden af Fly fra Tredjelande, der anvender Fællesskabslufthavne	3	p.m.	—
Miljø			
Det Rådgivende Udvalg for Kontrol med og formindskelse af Havforurening Forårsaget af Udtømning i Havet af Kulbrinter og Andre Farlige Stoffer	3	20.000	B4-3 3 0 0
Det Rådgivende Udvalg for Beskyttelse af Dyr, der anvendes til Forsøg og Andre Videnskabelige Formål	4	36.000	B4-3 0
Det Rådgivende Udvalg vedrørende Forvaltning af Industri-affald	3	40.000	B4-3 0
Det Europæiske Rådgivende Forum for Miljø og Bæredygtig Udvikling	2	p.m.	—
Forskning			
Det Rådgivende Udvalg under betegnelsen ”Det Europæiske Forskerforum”	2	122.000	—
Fiskeri			
Den Rådgivende Komité for Fiskeri og Akvakultur	2	200.000	—
Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri	2	50.000	B2-1 8 1
Det Indre Marked			
Det Rådgivende Koordineringsudvalg for det Indre Marked	4	p.m.	—

Bilag 7

Arbejdsområde og navn	Gruppe	Opførte udgifter	Pågældende budgetpost
Det Rådgivende Udvalg til Fremme af Adgangen til Delta-gelse i Offentlige Aftaler	4	92.000	B5-3 0 0
Arbejdsgruppen vedrørende Beskyttelse af Fysiske Personer i Forbindelse med Behandling af Personoplysninger og Fri Udveksling af sådanne Oplysninger	4	81.000	—
Regionalpolitik			
Det Rådgivende Videnskabelige og Tekniske Udvalg vedrørende Miljø og Transeuropæiske Transportinfrastrukturnet	2	18.000	B2-3 0 0
Energi			
Ekspertudvalget for Transit af Elektricitet gennem de Overordnede Net	4	10.000	—
Ekspertudvalget for Transit af Naturgas gennem de Overordnede Net	4	10.000	—
Det Rådgivende Energiudvalg	4	50.000	B5-7 1 0
Beskatning og toldunion			
Det Rådgivende Udvalg for Told og Indirekte Beskatning	2	20.000	—
Sundhed og forbrugerbeskyttelse			
Forbrugerudvalget	1	113.000	B5-1 0 5
Det Videnskabelige Styringsudvalg	3	175.000	B5-1 0 3
Det Videnskabelige Udvalg for Menneskelig Ernæring	2	144.000	B5-1 0 3
Det Rådgivende Udvalg om Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø	2	144.000	B5-1 0 3

Arbejdsområde og navn	Gruppe	Opførte udgifter	Pågældende budgetpost
Det Videnskabelige Udvalg for Foder	2	144.000	B5-1 0 3
Det Videnskabelige Udvalg for Planter	2	144.000	B5-1 0 3
Det Videnskabelige Udvalg for Dyrers Sundhed og Velfærd	2	144.000	B5-1 0 3
Det Videnskabelige Udvalg for Veterinærforanstaltninger i Forbindelse med Folkesundheden	2	144.000	B5-1 0 3
Det Videnskabelige Udvalg for Kosmetiske Produkter og Nonfoodprodukter til Konsum	2	144.000	B5-1 0 3
Det Videnskabelige Udvalg for Medicin og Medicinalt Udstyr	2	144.000	B5-1 0 5
Det Rådgivende Levnedsmiddeludvalg	2	89.000	B5-3 0 0
Det Videnskabelige Udvalg for Kræftbekæmpelse	4	83.400	B3-4 3 0 1

De Europæiske Fællesskabers Tidende L169/85 – 27.6.1997

KOMMISSIONENS AFGØRELSE

af 10. juni 1997

om oprettelse af en videnskabelig styringskomité

(1997/404/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR –under henvisning til traktaten om oprettelse af
Det Europæiske Fællesskab,

ud fra følgende betragtninger:

Ordentlig videnskabelig rådgivning er et vigtigt grundlag for fællesskabsbestemmelserne om forbrugersundhed, herunder forbrugersundhedsanliggender i snævre forstand, men også om dyrs sundhed og trivsel, planters sundhed og miljøbeskyttelse;

den videnskabelige rådgivning i forbrugersundhedsanliggender ydes i øjeblikket af seks videnskabelige komitéer, der er nedsat af Kommissionen, og som beskæftiger sig med emnerne levnedsmidler, dyrs ernæring, kosmetologi, pesticider, toksicitet og økotoksicitet samt veterinærspørgsmål;

adskillige spørgsmål vedrørende forbrugersundhed er af tværfaglig art og nødvendiggør bidrag fra forskellige videnskabelige komitéer, og i den forbindelse vil en effektiv koordinering være nyttig;

Kommissionen skal til enhver tid kunne trække på ordentlig rettidig videnskabelig rådgivning;

den videnskabelige rådgivning i spørgsmål vedrørende forbrugersundhed skal i forbrugernes og industriens interesse være baseret på principperne om kompetence, uafhængighed og åbenhed –

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Der nedsættes en videnskabelig styringskomité, i det følgende benævnt »VSK«, inden for forbrugersundhed og levnedsmiddelsikkerhed.

Artikel 2

1. VSK bistår Kommissionen med at skaffe den bedst tilgængelige videnskabelige rådgivning i spørgsmål vedrørende forbrugersundhed.

2. VSK koordinerer det arbejde, der udføres af de videnskabelige komitéer, som Kommissionen har nedsat med henblik på behandling af forbrugersundhedsspørgsmål, på følgende måde:

- a) VSK evaluerer og overvåger de arbejdsprocedurer, der benyttes af de videnskabelige komitéer, og harmoniserer dem om nødvendigt
- b) i spørgsmål, hvor der kræves høring af to eller flere videnskabelige komitéer, udpeger VSK de videnskabelige komitéer, der bør inddrages, under hensyntagen til eventuelle krav om obligatorisk høring, den tager stilling til de udtalelser, der afgives af de forskellige komitéer, og den kan i tilfælde af væsentlige meningsforskelle fremkomme med en helhedsvurdering
- c) når fællesskabsforanstaltninger er baseret på den evaluering, der foretages af forskere fra organisationer i medlemsstaterne, bistår VSK efter anmodning herom Kommissionen med at vurdere, om der er behov for videnskabelig rådgivning på

Bilag 8

fællesskabs-plan, og i bekræftende fald af hvilken videnskabelig komité.

3. VSK skal inden for forbrugersundhedsområdet:

- a) kun yde videnskabelig rådgivning i spørgsmål, som ikke falder ind under de øvrige videnskabelige komitéers mandater. Den formulerer denne rådgivning efter anmodning fra Kommissionen og på grundlag af den mest relevante videnskabelige sagkundskab
- b) navnligt yde videnskabelig rådgivning om tværfaglige aspekter af smitsomme spongiforme encefalopater, herunder bovin spongiform encefalopati. Til dette formål nedsætter den en ad hoc-gruppe, der får et medlem af VSK som formand, og som kan tælle udefra kommende eksperter blandt sine medlemmer
- c) bistå Kommissionen med at udpege de områder, hvor en obligatorisk høring af de videnskabelige komitéer måtte være hensigtsmæssig
- d) foranledige en fornyet gennemgang af eksisterende og nyudviklede risikovurderingsprocedurer og, såfremt det måtte være hensigtsmæssigt, foreslå nye risikovurderingsprocedurer inden for områder som f.eks. levnedsmiddel-forårsagede sygdomme og risikoen for overføring af sygdomme fra dyr til mennesker
- e) gøre Kommissionen opmærksom på eventuelle specifikke eller nyopdagede problemer vedrørende forbrugersundhed.

4. De medlemmer af VSK, som ikke har formandshvervet i en videnskabelig komité, medvirker ved udvælgelsen, af de videnskabelige komitéers medlemmer, idet de rådgiver Kommissionen om kandidaternes kompetence og uafhængighed.

5. Kommissionen kan, når den begærer en udtalelse, anmode om, at denne afgives inden for en bestemt tidsfrist, der skal overholdes.

Artikel 3

1. VSK består af otte eksperter, der ikke må være medlem af nogen anden videnskabelig komité, samt af formændene for de videnskabelige komitéer. De sidstnævnte kan, såfremt de er forhindret i at deltage i et møde i VSK, afløses af en af næstformændene i deres respektive videnskabelige komitéer.

2. Den fuldtallige VSK vælger med simpelt flertal en formand og to næstformænd blandt de af komitéens medlemmer, som ikke har formandshvervet i en videnskabelig komité.

3. Medlemmerne af VSK skal være eksperter på et eller flere områder inden for forbrugersundhed, og de skal tilsammen dække den bredest mulige udsnit af videnskabelige discipliner i tilknytning til dette emne.

4. De medlemmer af VSK, som ikke har formandshvervet i en videnskabelig komité, udnævnes af Kommissionen, efter at der i De Europæiske Fællesskabers Tidende har været offentliggjort en indkaldelse af interesser tilkendegivelser med angivelse af udvælgelseskriterierne og en beskrivelse af udvælgelsesproceduren. Udvalgsproceduren foregår i fuld åbenhed og tjener til at finde frem til de bedst egnede kandidater til hvervet i VSK. Blandt disse udnævner Kommissionen de medlemmer i VSK, der ikke har formandshvervet i en videnskabelig komité. Navnene på medlemmerne af VSK offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

5. De medlemmer af VSK, der ikke har formandshvervet i en videnskabelig komité, udnævnes for en treårsperiode. De kan højst være medlem i to på hinanden følgende perioder. Når treårsperioden er udløbet, beholder de deres hverv, indtil de afløses eller får deres mandat fornyet.

6. I tilfælde af, at et medlem, som ikke har formandshvervet i en videnskabelig komité, ikke længere er i stand til at bidrage effektivt til arbejdet i VSK, eller hvis han eller hun frivilligt trækker sig tilbage, udnævner Kommissionen for den resterende del af perioden en passende afløser, der tages fra den liste over de bedst egnede kandidater, der er opstillet i henhold til stk. 4.

7. Medlemmerne af VSK og de udefra kommende eksperter, der indkaldes til at bidrage til arbejdet i komitéen, modtager en godtgørelse for det arbejde, de udfører for Kommissionen, samt en refusion for udgifter til rejse og ophold i overensstemmelse med de af Kommissionen fastlagte regler.

Artikel 4

1. Medlemmerne skal i deres egenskab af medlemmer i VSK handle uafhængigt af udefra kommende påvirkninger.

2. Medlemmerne af VSK underretter hvert år Kommissionen om alle interesser, som kunne opfattes som værende til hinder for deres uafhængighed.

3. Medlemmerne af VSK og de udefra kommende eksperter skal gøre opmærksom på særlige interesser, som kunne opfattes som værende til hinder for deres uafhængighed med hensyn til komitéens, dens arbejdsgruppers eller dens ad hoc-gruppes arbejde.

Artikel 5

VSK kan nedsætte særlige arbejdsgrupper med klart definerede mandater. Hver arbejdsgruppe har et medlem af komitéen som formand og udefra kommende eksperter kan deltage heri. Arbejdsgrupperne aflægger rapport til VSK.

Artikel 6

1. VSK vedtager sin forretningsorden, der stilles til rådighed for offentligheden.

2. Forretningsordenen skal sikre at:

- a) VSK's opgaver udføres på en sådan måde, at principperne om åbenhed, uafhængighed og kompetence overholdes, dog således at legitime ønsker om bevarelse af forretningshemmeligheder tilgodeses
- b) koordineringen af de videnskabelige komitéers arbejde gennemføres på en effektiv og smidig måde

- c) VSK rettidigt afgiver udtalelser og yder anden videnskabelig rådgivning
- d) VSK kan udpege rapportører til at udarbejde baggrundsinformation og dokumentation og til at udarbejde udkast til VSK's udtalelser
- e) VSK kontrollerer, at de udpegede rapportører er i stand til at bestride deres særlige hverv så uafhængigt som muligt af enhver form for påvirkning udefra.

Artikel 7

VSK's dagsorden, mødereferater og udtalelser stilles til rådighed for offentligheden uden unødigt forsinkelse og under hensyntagen til behovet for at bevare forretningshemmeligheder. Mindretalsstandpunkter anføres altid, dog uden angivelse af de medlemmer, der står for disse synspunkter, medmindre de selv anmoder herom.

Artikel 8

Medlemmerne er, uden at traktatens artikel 214 berøres heraf, forpligtet til ikke at videregive oplysninger, som arbejdet i VSK eller en af dens arbejdsgrupper giver dem kendskab til, når de bliver gjort opmærksom på, at der foreligger en anmodning om, at de pågældende oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 9

Kommissionen varetager sekretariatsopgaverne for VSK, dens arbejdsgrupper og dens ad hoc-gruppe.

Udfærdiget i Bruxelles, den 10. juni 1997.

På Kommissionens vegne
Emma BONINO
Medlem af Kommissionen

De Europæiske Fællesskabers Tidende

L 91
44. årgang
31. marts 2001

Dansk udgave **Retsforskrifter**

Indhold	I Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk Kommissionens forordning (EF) nr. 626/2001 af 30. marts 2001 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager Kommissionens forordning (EF) nr. 627/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af importtold for korn Kommissionens forordning (EF) nr. 628/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af restitutioner for de produkter fra korn- og rissektoren, der leveres i forbindelse med Fællesskabets og medlemsstaternes nationale fødevarehjælpsforanstaltninger Kommissionens forordning (EF) nr. 629/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af importtold for ris Kommissionens forordning (EF) nr. 630/2001 af 30. marts 2001 om ændring af forordning (EØF) nr. 391/92 om fastsættelse af støtten for levering af kornprodukter med oprindelse i Fællesskabet til de oversøiske franske departementer Kommissionens forordning (EF) nr. 631/2001 af 30. marts 2001 om ændring af forordning (EØF) nr. 1832/92 om fastsættelse af støtten for levering af kornprodukter med oprindelse i Fællesskabet til De Kanariske Øer Kommissionens forordning (EF) nr. 632/2001 af 30. marts 2001 om ændring af forordning (EØF) nr. 1833/92 om fastsættelse af støtten for levering af kornprodukter med oprindelse i Fællesskabet til Azorerne og Madeira Kommissionens forordning (EF) nr. 633/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af støtten for levering af risprodukter med oprindelse i Fællesskabet til De Kanariske Øer Kommissionens forordning (EF) nr. 634/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af støtten for levering af risprodukter med oprindelse i Fællesskabet til Azorerne og Madeira Kommissionens forordning (EF) nr. 635/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af restitutioner ved udførsel i uforarbejdet stand af sirup og visse andre produkter inden for sukkersektoren
---------	---

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for rammerne af landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

Bilag 9

Kommissionens forordning (EF) nr. 636/2001 af 30. marts 2001 om ændring af eksportrestitutionerne for hvidt sukker og råsukker i uforarbejdet stand

Kommissionens forordning (EF) nr. 637/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af produktionsrestitutionen for hvidt sukker, der anvendes i den kemiske industri

Kommissionens forordning (EF) nr. 638/2001 af 30. marts 2001 om suspension af opkøb af smør i visse medlemsstater

Kommissionens forordning (EF) nr. 639/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af maksimumsopkøbspriser for smør i forbindelse med den 25. licitation, der gennemføres i henhold til den i forordning (EF) nr. 2771/1999 omhandlede løbende licitation

Kommissionens forordning (EF) nr. 640/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af mindstesalgspriserne for smør og maksimums-støttebeløbene for fløde, smør og koncentreret smør med henblik på den 72. særlige licitation, der afholdes i forbindelse med den løbende licitation, der er fastsat i forordning (EF) nr. 2571/97

Kommissionens forordning (EF) nr. 641/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af maksimumsstøtten for koncentreret smør for den 244. særlige licitation, der foretages i forbindelse med den i forordning (EØF) nr. 429/90 fastsatte løbende licitation 31

Kommissionens forordning (EF) nr. 642/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af restitutionssatserne for visse produkter fra sukkersektoren, der udføres i form af varer uden for traktatens bilag I

Kommissionens forordning (EF) nr. 643/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af de restitutionssatser, der skal anvendes for visse mejeriprodukter, der udføres i form af varer, som ikke omfattes af traktatens bilag I

*** Kommissionens forordning (EF) nr. 644/2001 af 30. marts 2001 om afholdelse af offentlige udbud af vinalkohol med henblik på at anvende den som bioethanol i EF**

*** Kommissionens forordning (EF) nr. 645/2001 af 30. marts 2001 om tarifiering af visse varer i den kombinerede nomenklatur**

*** Kommissionens forordning (EF) nr. 646/2001 af 30. marts 2001 om tarifiering af visse varer i den kombinerede nomenklatur**

*** Kommissionens forordning (EF) nr. 647/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse for produktionsåret 2000/01 af de beløb, der skal udbetales til producentorganisationer og foreninger heraf, som er anerkendt i henhold til forordning nr. 136/66/EØF**

*** Kommissionens forordning (EF) nr. 648/2001 af 30. marts 2001 om ændring af forordning (EF) nr. 2366/98 om gennemførelses-bestemmelser for ordningen for produktionsstøtte for olivenolie i produktionsårene 1998/99 til 2000/01**

*** Kommissionens forordning (EF) nr. 649/2001 af 30. marts 2001 om undtagelse fra forordning (EF) nr. 1750/1999 for så vidt angår miljøvenlige landbrugsforanstaltninger**

*** Kommissionens forordning (EF) nr. 650/2001 af 30. marts 2001 om omfordeling af de ikke udnyttede mængder af de kvantitative kontingenter, der var gældende i 2000 for visse varer med oprindelse i Folkerepublikken Kina**

*** Kommissionens forordning (EF) nr. 651/2001 af 30. marts 2001 om justering af visse agromonetære udligningsbeløb i Danmark og Sverige**

*** Kommissionens forordning (EF) nr. 652/2001 af 30. marts 2001 om ændring af forordning (EF) nr. 23/2001 om særlige undtagelser fra forordning (EF) nr. 800/1999, forordning (EØF) nr. 3719/88, forordning (EF) nr. 1291/2000 og forordning (EØF) nr. 1964/82 vedrørende øksefø**

*** Kommissionens forordning (EF) nr. 653/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af maksimumsbeløbet for den udligningsstøtte, der ydes som følge af den vekselkurs for pund sterling, der var gældende den 31. december 2000 og 1. januar 2001**

*** Kommissionens forordning (EF) nr. 654/2001 af 30. marts 2001 om maksimumsbeløbet for udligningsstøtten for de væsentlige revalueringer af pund sterling og den svenske krone i 2000**

Kommissionens forordning (EF) nr. 655/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførsel af sleben rundkornet ris inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2281/2000 omhandlede licitation

Kommissionens forordning (EF) nr. 656/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførsel af sleben middelskornet ris og sleben langskornet ris A inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2282/2000 omhandlede licitation

Kommissionens forordning (EF) nr. 657/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførsel af sleben middelskornet ris og sleben langskornet ris A inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2283/2000 omhandlede licitation

Kommissionens forordning (EF) nr. 658/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af maksimumsrestitutionen ved udførsel af sleben langskornet ris inden for rammerne af den i forordning (EF) nr. 2284/2000 omhandlede licitation

Kommissionens forordning (EF) nr. 659/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af eksportrestitutionerne for ris og brudris og om suspension af udstedelsen af eksportlicenser

Kommissionens forordning (EF) nr. 660/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af et maksimumstilskud ved forsendelse af afskallet, langskornet ris til Réunion i henhold til den i forordning (EF) nr. 2285/2000 omhandlede licitation

Kommissionens forordning (EF) nr. 661/2001 af 30. marts 2001 om udstedelse af eksportlicenser af type B for frugt og grøntsager

Kommissionens forordning (EF) nr. 662/2001 af 30. marts 2001 om fastsættelse af maksimumsopkøbsprisen og de oksekøds mængder, der opkøbes ved intervention som følge af den 264. dellicitation i forbindelse med de generelle interventionsforanstaltninger, der foretages i henhold til forordning (EØF) nr. 1627/89

II Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk

Kommissionen

2001/251/EC

* Kommissionens beslutning af 21. marts 2001 om ophævelse af beslutning 97/518/EF om beskyttelsesforanstaltninger over for fiskerivarer med oprindelse i Malaysia (meddelt under nummer K(2001) 738) (1)

2001/252/EC

* Kommissionens beslutning af 21. marts 2001 om ændring af beslutning 98/424/EF om særlige betingelser for import af fiskerivarer og akvakulturprodukter med oprindelse i Maldiverne (meddelt under nummer K(2001) 739) (1)

2001/253/EC

* Kommissionens beslutning af 21. marts 2001 om ændring af beslutning 95/538/EF om særlige betingelser for import af fiskerivarer og akvakulturprodukter med oprindelse i Japan (meddelt under nummer K(2001) 741) (1)

2001/254/EC

* Kommissionens beslutning af 21. marts 2001 om ændring af beslutning 94/324/EF om særlige betingelser for import af fiskerivarer og akvakulturprodukter med oprindelse i Indonesien (meddelt under nummer K(2001) 748) (1)

2001/255/EC

* Kommissionens beslutning af 21. marts 2001 om ændring af beslutning 97/20/EF om listen over tredjelande, der opfylder betingelserne for ligestilling med hensyn til betingelserne for produktion og afsætning af toskallede bløddyr, pighuder, sækdyr og havsnegle (meddelt under nummer K(2001) 751) (1)

2001/256/EC

* Kommissionens henstilling af 15. november 2000 om kvalitetssikring i forbindelse med lovpligtig revision i EU: Mindstekrav (meddelt under nummer K(2000) 3304) (1)

2001/257/EC

* Kommissionens beslutning af 30. marts 2001 om fastlæggelse af betingelserne for bekæmpelse og udryddelse af mund og klovesyge i Det Forenede Kongerige i henhold til artikel 13 i direktiv 85/511/EØF (meddelt under nummer K(2001) 1041) (1)

(1) EØS-relevant tekst

Folketingets Europaudvalg har besluttet, at der skal udarbejdes SMÅTRYK om vigtige og komplicerede EU-spørgsmål. Emnerne fastlægges hen ad vejen. Hensigten er at gøre vanskelige EU-emner lettere tilgængelige.

I dette småtryk gennemgås Europa-Kommissionens gennemførelsesbeføjelser dvs. Kommissionens gennemførelse eller vedtagelse af ny lovgivning inden for de rammer, der er fastlagt af Rådet og Europa-Parlamentet. Det kaldes også lovgivning i embedsmandskomiteer i EU. Denne form for lovgivning har meget stor betydning i dag og vil få stigende betydning i fremtiden. Politisk er den type lovgivning meget omdiskuteret.

Hertil kommer, at reglerne og proceduren for gennemførelseslovgivning er meget komplicerede. I småtrykket gennemgås hele regelsættet trin for trin og illustreres med praktiske eksempler.

EU-konsulenten

Folketingets
EU-OPLYSNING

☎ 3337 3337 • www.eu-oplysningen.dk